

UNGDOM I OPPOSITION

En kvalitativ undersøgelse af de sociale logikker, der konstituerer en ungdoms(sub)kultur

Aalborg Universitet – det samfundsfaglige fakultet

Kriminologi, 4. Semester, 2021

Gruppe 6

Mille Møller Bertelsen & Britt Grønbech Hansen

Vejleder: Jeppe Fuglsang Larsen

Antal ord: 29585

Abstract

This criminological research focuses on crime prevention, since the purpose is to convey knowledge about some of the structural and social processes which leads to crime amongst young people. In the examination the including and preventive club offer from InFusion has been used as a case in order to bring in knowledge about what constitutes a (sub)culture amongst young people, and what kind of social logics arise in such a culture. In order to gain knowledge hereof, five focus group interviews with 2-3 young people in each group along with a focus group interview with two pedagogues has been conducted. The examination uses a neo-Birminghamian understanding of (sub)culture, where Pierre Bourdieu's "Distinction" is being used as a foundational frame. Furthermore, "street capital" and "street habitus" by Sveinung Sandberg & Willy Pedersen, along with "street Codes" by Elijah Anderson has also been used. The Examination found that the young people at InFusion constitutes the (sub)culture on the grounds of a collective feeling of being socially disadvantaged and alienated from the conventional society. In the (sub)culture alternative social logics are being formed, which gives the young people an opportunity to gain the recognition which they do not have the capitals to gain in the conventional society. This is expressed in social logics which includes willingness for violence, crime, use of drugs and loyalty in the search for status. The social logics about willingness for violence includes that the young people need to be able to protect themselves physically and verbally because of the fundamental uncertainty which lies inherent in the (sub)culture. To this there are some complex codes which the young people need to know about in order to gain status through violence. The social logics behind crime includes that this can give a more realistic prospect of wealth and a status giving lifestyle. Furthermore, stories of bravery and creative solutions in relation to criminal acts can also lead to status. There are some social logics about the necessity of loyalty between the young people, as a result of the deviating activities which occur in the (sub)culture. The social logics related to the use of drugs includes that, the use of drugs is being normalized and therefore has to be accepted if the young people wish to be included in the (sub)culture. The alternative social logics in relation to the conventional society which the young people are enforcing is being expressed in their stylization processes. Here the use of language as well as the behavior is, in its essence, masculine and rough but it also stems partly from rap music, ghetto culture and the mainstream society. The social logics and the stylization processes causes stigmatization from the conventional society, which leads to more alienation and polarization between the (sub)culture and the conventional society.

Indholdsfortegnelse

INDLEDNING	1
EKSISTERENDE FORSKNING	1
<i>Ungdomskriminalitetens udvikling, civilisering og polarisering</i>	1
<i>Risikoadfærd i ungdommen</i>	3
<i>Sociale klasser og ulighed i Danmark</i>	5
<i>Ungdomskulturer og kriminalitet</i>	6
KLUBTILBUDET INFUSION	8
<i>Afgrænsning og undersøgelsens fokus</i>	8
PROBLEMFORMLERING	9
FORSKNINGSDESIGN.....	10
ET TEORIFORTOLKENDE REPRÆSENTATIVT CASESTUDIE	10
ADAPTIV TEORI.....	11
TEORETISK FUNDAMENT	12
EN NEOBIRMINGHAMSK FORSTÅELSE AF (SUB)KULTURDANNELSE MED UD GANGSPUNKT I BOURDIEU.....	13
GADEKAPITAL OG GADEHABITUS	16
GADEKODER	17
TEORETISK DISKUSSION OG ANVENDELSE I PRAKSIS	19
METODISK FUNDAMENT	21
FOKUSGRUPPEINTERVIEWS	21
ADGANG TIL FELTET	22
FORSKERROLLEN OG RUMMET	23
FOKUSGRUPPEINTERVIEWENE I PRAKSIS	24
INTERVIEWGUIDE OG OPERATIONALISERING	25
<i>Udarbejdelse af interviewguide</i>	26
PRÆSENTATION AF FOKUSGRUPPERNE	27
<i>Gruppe 1</i>	27
<i>Gruppe 2</i>	27
<i>Gruppe 3</i>	28
<i>Gruppe 4</i>	29

<i>Gruppe 5</i>	29
<i>Gruppe 6</i>	30
ETISKE OVERVEJELSER	31
ANALYSEAFSNIT	33
DE UNGES LIVSVILKÅR.....	33
<i>Forældres rolle og fremmedgørelse</i>	34
<i>Holdninger til kommunen</i>	35
<i>Holdninger til politiet</i>	36
DE UNGES FÆLLESSKABER	36
<i>Grupperinger internt mellem de unge</i>	38
DISTANCEN MELLEM “AFVIGENDE” OG “NORMALE”	40
<i>Rusmidler</i>	42
OMVERDENENS SYN PÅ INFUSION OG DE UNGE.....	44
HIERARKI OG STATUS BLANDT DE UNGE PÅ INFUSION	48
<i>Loyalitet og snitches</i>	51
KRIMINALITET OG STATUS	53
<i>Salg af stoffer</i>	54
<i>Forskellige holdninger til kriminalitetsformer</i>	57
VOLDSPARATHED	60
DE UNGES STILISERINGSPROCESSER.....	64
<i>Rapkultur og stilisering</i>	64
<i>Stilisering gennem sprog</i>	66
KONKLUSION	70
PERSPEKTIVERING	73
LITTERATURLISTE	75

Tro- og loveerklæring

Det erklæres herved på tro og love, at vi egenhændigt og selvstændigt har udformet nærværende projekt. Alle citater i teksten er markeret som sådanne, og projektet eller væsentlige dele af det har ikke tidligere været fremlagt i anden bedømmelsessammenhæng.

Vi er bekendt med reglerne for eksamenssnyd, herunder også plagiering og har læst Aalborg Universitets regler på:

<https://www.aau.dk/uddannelser/studievejledning/regler/plagiat>

Vi er bekendt med, at overtrædelse af reglerne vil blive indberettet for rektoratet og i sidste ende kan ende med bortvisning.

Endelig står vi inde for, at antal ord anført på forsiden stemmer overens med virkeligheden.

Indledning

Strafpolitikken i Danmark er gennem de seneste årtier i stigende grad blevet præget af et “tough on crime” fokus, der har til formål at afskrække unge fra kriminalitet gennem hårde konsekvenser, hvorfor reformationer i det danske retssystem gennem en årrække har været baseret på lovstramninger og afskaffelse af mildere straffe til unge. Flere vestlige lande er, i modsætning hertil, de seneste år blevet en del af en bevægelse, der i et vist omfang fravælger de tidligere årtiers “tough on crime”-tilgang, da den ikke har de tilsigtede kriminalpræventive virkninger (Larsen 2018: 5). I den forbindelse påpeger formand for Det kriminalpræventive Råd, Erik Christensen ligeledes, hvordan “tough on crime”-tilgangen, der er blevet benyttet til at afskrække bandemedlemmer med strafskærpelse, hvilket eksempelvis ‘bande-pakkerne’ er et udtryk for, ikke har den fornødne kriminalpræventive effekt. I den forbindelse pointerer han, hvordan fængselsophold ofte medvirker til, at bandemedlemmer fastholdes i det kriminelle miljø og svækker deres tilknytning til job/skole og positive relationer (Det Kriminalpræventive Råd, 2020). På baggrund af dette er der et væsentligt behov for solid forskning på området, med den hensigt at forebygge, at færre børn og unge havner i kriminelle grupperinger. I et kriminalpræventivt perspektiv vil nærværende undersøgelse derfor ‘zoome’ nærmere ind på de mekanismer, der gør det attraktivt for nogle unge at indgå i kriminelle eller afvigende fællesskaber.

Eksisterende forskning

I følgende vil der blive taget udgangspunkt i eksisterende forskning, der har til formål, at give en evident og nuanceret viden om det genstandsfelt som undersøgelsen tager udgangspunkt i.

Ungdomskriminalitetens udvikling, civilisering og polarisering

I dette afsnit vil udviklingen i ungdomskriminaliteten blive redegjort for, samt hvilke faktorer der har haft indvirkning på denne udvikling samt hvilke følgevirkninger dette medfører.

I den vestlige verden viser kriminalitet sig ofte som et ungdomsfænomen, hvilket kommer til udtryk i de unges repræsentation i det strafferetlige system, hvor 15-24-årige er repræsenteret 3 gange hyppigere end befolkningen som helhed (Socialstyrelsen 2012: 8). Terrie E. Moffitt (1993) hævder i

den forbindelse, at de unge grundet umodenhed, er mere tilbøjelige til at imitere afvigende adfærd med henblik på social tilpasning, hvor langt de fleste som voksne bliver lovlydige (Moffitt 1993: 685). Yderligere viser en rapport fra Justitsministeriets Forskningskontor, at unge typisk begår kriminalitet sammen med andre, og at deres kriminalitetstilbøjelighed forøges yderligere, når de interagerer i kriminogene omgivelser. Kriminogene omgivelser er typisk offentlige steder, der ikke er monitoreret, som eksempelvis på gaden, hvor unge kan involvere sig i ustrukturerede aktiviteter uden voksenkontrol. Faktisk viser det sig, at kriminogene omgivelser har større indflydelse på, hvorvidt de unge begår kriminalitet end de individuelle risikofaktorer (Justitsministeriets Forskningskontor 2020: 28f). Hertil hævder rapporten, at der er sket en ændring i ungdomskulturen, hvor de unge har fået en mere puritansk livsstil og en mindre gadeorienteret livsstil. De unge hænger altså mindre end tidligere ud i kriminogene områder, hvor ustrukturerede aktiviteter uden voksenkontrol er mulige. Ydermere er der påvist markante ændringer i de unges fritidsvaner, hvor det viser sig, at flere unge hyppigt er i kontakt med deres venner online, og at andelen af unge, der ofte eller altid er sammen med andre unge i fritiden, er mindsket. Dette kan være en del af forklaringen på faldet i ungdomskriminalitet gennem de seneste 30 år (ibid.).

Dog viser det sig, at kategorien for vedvarende kriminelle ofte indbefatter en lille gruppe, som allerede i en ung alder har udvist afvigende eller kriminel adfærd. Hvorvidt de unge bliver vedvarende kriminelle, er en proces, der afhænger af mange forskellige faktorer såsom individuelle-, familiemæssige-, og miljømæssige karakteristika (Moffitt 1993: 684,695). Flemming Balvig et al. (2014) finder i den forbindelse, at risikoadfærd opstår i 12-13 årsalderen og aftager, når de unge er omkring 24 år. Risikoadfærd kan eksempelvis involvere tobaksrygning, rusmidler og kriminalitet. Drengene er i den forbindelse mere tilbøjelige til være risikovillige end piger (Balvig et al. 2014: 1f). Dette kommer da også til udtryk i, at drenge begår 5 gange så meget kriminalitet som piger, men kløften mellem kønnene er dog blevet mindre gennem de seneste årtier (Videnskab.dk, 2018). En rapport fra 2016 viser ydermere, at den unge aldersgruppe recidiverer oftest, hvor 28% af de personer, som var kendt skyldige i en lovovertrædelse, begik en eller flere lovovertrædelser inden for de næste to år. 47% af disse var unge mænd i alderen 15-19 år. Dog viser der sig, som nævnt, en faldende udvikling i ungdomskriminaliteten, da antallet af domme blandt unge mellem 15-19 år er faldet med 43 % fra 2009 til 2019 (Danmarks statistik, 2020: 8f). Denne stigende lovlydighed kan anskues på baggrund Norbert Elias' civilisationsteori. Han påpeger, at civiliseringsprocessen er et resultat af, at samfundet er blevet mere institutionaliseret gennem de seneste århundreder, hvilket har medført en stigende forventning til individets selvbeherskelse og kropskontrol samt en øget stigmatisering af at

give efter for drifter, følelser eller kropsbehov. Det der behæftes med det største stigma er adfærd, der kan støde andre individer, da denne form for mangel på selvbeherskelse og kropskontrol i højere grad end tidligere bliver anset som utilregnelighed eller ukultiveret adfærd (Gilliam & Gulløv 2017: 7). Dette kan yderligere være en forklaring på den stigende grad af lovlydighed, hvorigennem det kan formodes, at de unge i højere grad end tidligere oplever at have for meget at miste i forhold til deres nære relationer og status i samfundet. Flemming Balvig (2006) forklarer den stigende lovlydighed blandt unge gennem polariserings-begrebet. Han argumenterer for, at denne lovlydighed og faldet i ungdomskriminaliteten er et produkt af en polariserings-proces mellem de lovlydige og kriminelle unge, hvilket medfører at de lovlydige unge bliver stadig mere socialt ubelastede, mens den anden gruppe bliver mere socialt belastede (Balvig 2006: 28, 32). Kontrasten mellem de to grupper bliver større og leder dermed til mindre accept mellem grupperne og mere accept internt i den enkelte gruppen. På den måde bliver polariseringen katalysator for eksklusion og yderligere polarisering. Denne polarisering, kommer altså til at virke som et bolværk både mod at unge lovlydige begår kriminalitet, og omvendt således at dette indskrænker den sociale mobilitet for de belastede unge, således at de bliver yderligere belastede. Dermed bliver tilbøjeligheden til at begå kriminalitet af alvorlig karakter og/eller at recidivere større (Balvig 2006: 35ff). I den forbindelse viser det sig både nationalt og internationalt, at den lille gruppe af vedvarende kriminelle er blevet mere forrædede, og dermed er deres kriminalitet blevet af mere alvorlig karakter (Socialstyrelsen 2012: 8).

Risikoadfærd i ungdommen

I overensstemmelse med den stigende lovlydighed, er der gennem de sidste 10 år sket et fald i unges risikoadfærd, i forhold til forbrug af alkohol, senere seksuel debut og unges erfaringer med kriminalitet (VIVE 2018: 8). At kriminalitet ofte er et ungdomsfænomen er tæt forbundet med risikoadfærd i ungdommen. I den forbindelse understreger Balvig (2006) at kammerater og jævnaldrende i ungdommen har en stor indflydelse på, om der udvikles risikoadfærd. Unge mennesker bliver direkte og indirekte influerede af forskellige faktorer såsom familie, skole og venner (Balvig 2006: 84f). Risikoadfærd er særligt udbredt blandt unge fra familier med få socioøkonomiske ressourcer (VIVE 2018: 7). Endvidere viser det sig, at der er en tendens til, at nogle former for risikoadfærd i nogle sociale kontekster, virker statusgivende, såsom rygning, at drikke sig fuld eller at lave bestemte former for kriminalitet (Balvig 2006: 84f). I den forbindelse nævnes det, hvordan hele 49% af mindreåriges lovovertrædelser er ejendomsforbrydelser såsom butikstyverier og hærværk (Danmarks statistik, 2020: 7). Balvig hævder, at de unge, der begår kriminalitet, ofte gør

det, fordi de forestiller sig at kammeraterne gør det samme eller betragter det som statusgivende eller fortjenstfuldt (Balvig 2006: 87). Dette begrundes han med presset adfærd, som forekommer når de unge føler, at de skal gøre noget for at opnå status blandt andre unge. Særligt unge med en dårlig relation til skolen og familien, som; er kriminelle, mangler disciplinering og orientering mod fremtiden, tillægger deres kammeraters mening stor betydning, er usikre på sig selv og omgivelserne og befinder sig i negative kontekster med ældre unge, er mere tilbøjelige til at underlægge sig presset fra andre (Balvig 2006: 88ff). Ydermere viser en undersøgelse fra Justitsministeriets Forskningskontor (2011), at risikofaktorer for at blive en del af en kriminel gruppe er som følger; at være dreng, at være efterkommer af indvandrere fra ikke vestlige lande, at have svage prosociale værdier, at have mange venner, der har erfaring med kriminalitet og ulovlige rusmidler, at færdes på offentlige steder uden at foretage sig noget, at færdes ude sent om aftenen, at være aktiv i nattelivet og at have svage forældrerelationer. Det mest afgørende for unges kriminalitetsrisiko er deres livsstil, hvem de er sammen med, og hvad de laver i fritiden (Pedersen & Lindstad 2011: 5). Kønsaspektet i tilbøjeligheden til risikoadfærd og kriminalitet kan med udgangspunkt i artiklen "*Hvorfor er mænd mere kriminelle end kvinder?*" forklares gennem den kønsdifferentiering der eksisterer i samfundet. Mænd bliver gennem opdragelsen socialiserede til at sørge for familien, jage og skaffe midler, hvorimod kvinder er socialiserede til at drage omsorg og passe familien indadtil. Denne kønssocialisering leder angiveligt til forskellige tilbøjeligheder i forhold til risikovillighed og kriminalitet. Ligeledes er piger underlagt strammere social kontrol, hvilket medfører at de i mindre grad befinder sig i kriminogene omgivelser, da disse steder ikke er i overensstemmelse med samfundets forventninger til de kvindelige kønsnormer (Videnskab.dk, 2018). Unge socialt belastede drenges risikoadfærd og normbrydende adfærd, kan i den forbindelse ansues som en måde at performe maskulinitet, hvor styrke, mod og villighed til at tage chancer skaber status, som de ikke kan opnå gennem legitime midler. Dog kan kønsdifferencen i kriminalitetsstatistikken også forklares med, at kvinders kriminalitet sjældnere takseres til fængselsstraf, da mænds kriminalitetsformer oftere er grovere, mere fysisk ødelæggende og fængselskrævende (ibid.). Det som nærværende undersøgelse ønsker, at 'zoome' ind på og udforske er, hvordan ungdoms-(sub)kulturer kan forklares gennem risikoadfærd, som mænd er mest tilbøjelige til at have, og polarisering med det formål at skabe grobunden for forebyggelse, hvorfor der i næste afsnit vil dykkes ned i social ulighed og marginaliseringens indflydelse på afvigende sociale logikker og deraf kriminalitetstilbøjelighed.

Sociale klasser og ulighed i Danmark

I det senmoderne samfund er klassetænkningen på mange måder forkastet, men forskningen viser, at sociale klasser og ulighed stadig eksisterer i dag, selvom formatet er blevet mere komplekst end tidligere (Pedersen & Larsen 2014: 117, 143). Den økonomiske og kulturelle overklasse er blevet en mere magtfuld og centraliseret overklasse, hvori kun 6% af den samlede befolkning indgår (Pedersen & Larsen 2014: 128f). Middelklassen, der råder over den største andel af befolkningen, har en bred skare af økonomiske og kulturelle forskelligheder, hvor de involverede opfatter sig selv og deres muligheder i modsætning til andre grupper inden for middelklassen (Pedersen & Larsen 2014: 125). Denne disidentifikation som bliver en indikator for social klasse, er også hvad kriminologen Annick Prieur finder, i forhold til tidligere, hvor klasser blev skabt på baggrund af identifikation. Dette kan formodentligt skyldes, at klassebegrebet kan fremstå som et moralsk begreb, som kan medføre henholdsvis stigma og prestige – magt og dominans (Pedersen & Larsen 2014: 143). I den forbindelse viser det sig, at de mest resourcesvage og socialt belastede børnefamilier er blevet mere belastede end for 8 år siden, selvom andelen af børn der lever under fattigdomsgrænsen er næsten uændret i denne periode (VIVE 2018: 7). Det tyder altså på at det ikke kun er økonomiske ressourcemangel, der medfører social belastning, hvilket forfatteren Lars Olesen, forklarer med, at en sjettedele af det danske samfund har langt ringere forudsætninger end den resterende. Den femtedel, som han definerer som underklassen, har ringere chancer for at tage en uddannelse, større sandsynlighed for at ende på overførselsindkomst og større sandsynlighed for at blive en sag for de sociale myndigheder. Olesen i den forbindelse, hvordan denne nye ulighed bliver en ond cirkel, som gennem eksklusions- og polariserings-processer, reproducerer en større kløft mellem flertallet, der har et minimum af sociale belastninger og mindretallet, der er overbebyrdede af sociale belastninger (Olsen 2017: 23f). Børn og unge, der kommer fra familier med få socioøkonomiske ressourcer, er mere udsatte på næsten alle former for velfærd, end de som kommer fra de mest socioøkonomisk privilegerede. Disse udsatte unge har oftere end andre unge et dårligere helbred, flere psykiske trivselsproblemer, en usund livsstil, og de er oftere involveret i risikoadfærd og kriminalitet (VIVE 2018: 7). Prieur anvender Bourdieus værk ”Verdens elendighed” til at forklare lidelse blandt borgere i de nordiske samfund. Her beskriver hun, hvordan borgerne kan lide under livssituationer, som er skabt af samfundsmæssige årsager (Prieur 2003: 321). Hun viser i den forbindelse, at lidelse i de nordiske lande er et relativt fænomen, hvor det eksempelvis kan være belastende at være den sidste blandt de første eller den mindste blandt de store (Prieur 2003: 302), hvilket forklarer hvordan det i det danske samfund kan

være yderst belastende at være en del af en minoritetsgruppe. Velfærdsstatens forsøg på at dæmpe problemer kommer ofte til udtryk gennem økonomiske ydelser, hvilket måske kan lykkes nogenlunde på visse parametre. Prieur hævder dog at de største udfordringer i Norden i dag er, at reparere på det identitetsmæssige, sammenholdet og brud i solidariteten (Prieur 2003: 307). Denne sociale ulighed og den relative belastning blandt udsatte unge i Danmark, skærper interessen for, hvordan disse unge mennesker håndterer denne marginalisering, som er et resultat af få socioøkonomiske ressourcer. Derfor vil følgende afsnit 'zoome' ind på specifikke kulturelle sociale logikker og ungdom-(sub)kulturer.

Ungdomskulturer og kriminalitet

Sveinung Sandberg og Willy Pedersen (2011) undersøgelse af sorte cannabis-sælgeres gadekapital ved narkotika-gademarkedet "The River" i Norge, fandt at dealerne var organiseret i et komplekst system, som baserede sig på gadekapital (Sandberg & Pedersen 2011: 163). Narkotikamarkedet på gaden viste sig at have sine egne regler og normer, hvorigennem de unge mænds færdigheder udviklede sig (Sandberg & Pedersen 2011: 164). I den forbindelse viste narkomarkedet på gaden at være et sted, hvor unge mænd kunne opnå status, respekt og spænding. De fandt at livsforløbene, der ledte til The River var forskellige, men at de alle kunne anses som et resultat af en marginaliseret habitus i mødet med en bestemt social kontekst (Sandberg & Pedersen 2011: 164). Overordnet viste studiet, at langt de fleste med tiden forlod denne afvigende subkultur, men at den gruppe, der ikke formåede at forlade dette fællesskab, typisk var unge, som havde en høj grad af familiebelastning og psykosociale problemer, som resultat af en opvækst med lav kulturel kapital (Sandberg & Pedersen 2011: 166). Dette resulterede i at gadekapital mellem disse unge mænd blev den primære kilde til anerkendelse og selvrespekt. Gadekapital henviser dermed til den viden, kompetence, færdigheder og objekter, der tildeles værdi i en gadekultur, og gadekulturen er i sin essens maskulin. I den forbindelse viste det sig at vold, gengældelse, moderigtigt tøj og tiltrækning af kvinder blev værdsat. De unge sælgeres gadekapital kom eksempelvis til udtryk i deres tekniske viden om ulovlige stoffer og handel, herunder i deres fortællinger om at lære at ryge cannabis og lære at modstå afhængighed, men også i de unge mænds voldsparathed og selvpræsentation som "gangstere". Sandberg og Pedersen fandt, at den vigtigste symbolske kapital i gadekulturen var gadekapital, og at den blev opretholdt og indlejret i gangsterdiskursen, som var gadekulturens dominerende sproglige praksis. Gangster-diskursens appel er, at personer i gadekulturer har mere spændende og givende liv end personer i det konventionelle samfund, og det skaber således fascination og frygt gennem den

distance der skabes til andre (Sandberg & Pedersen 2011: 168f). Sandberg og Pedersen understreger, at selv i en velfærdsstat overføres social klasse og social marginalisering gennem generationer. Velfærdsstaten tilbyder blot marginaliserede unge en offer-identitet, hvilket bevirker at mange unge stolte mænd ikke finder denne position attraktiv og dermed søger andre sociale arenaer, som er givende på en mere bemyndigende måde. De pointerer i den forbindelse, at uanset hvor mange penge, der bliver lagt i forebyggelsesindsatser, vil denne indsats mislykkes, medmindre der også er nogle attraktive identiteter, som de unge kan tilbydes (ibid.).

(Sub)kulturen blandt unge mænd med indvandrerbaggrund er også, hvad Sune Qvotrup Jensens (2010) 'Østerbro outlaws' tager udgangspunkt i. Her forstås (sub)kulturen som en kreativ reaktion på de unge mænds fælles sociale problematikker. Jensen finder, at disse unge mænd forener en række kulturelle elementer i en subkulturel bricolage ved at anvende et diskursivt repertoire. Dette diskursive repertoire, hvilket også den føromtalt gangsterdiskurs kan forstås som, er et værktøj til at disse mænd kan fortolke og udtrykke deres livssituation. Jensen finder i den forbindelse, at disse diskurser ofte drager paralleller til den globale og mediebarne amerikanske hiphop- og rapkultur samt at disse strømninger bliver kombineret med den lokale ungdomskultur. Derudover kommer relationen til hiphopkulturen også til udtryk ved, at de unge mænd bevidst identificerer sig med den og konstruerer individuelle og kollektive identiteter gennem hiphoppens symbolunivers (Jensen 2010: 12f). Endvidere beskriver Jensen, hvordan den subkulturelle stil, som de unge mænd udvikler, kan medvirke til, at deres marginaliserede position bliver attraktiv i situationer, hvor de ellers ikke har meget at byde ind med. Herigennem kan de opnå anerkendelse og status indadtil i det subkulturelle miljø, men de kan også opnå popularitet i seksuelle/romantiske forhold udadtil (Jensen 2010: 14).

Ovenstående eksisterende forskning peger altså på, at der inden for ungdomssubkulturer i Norden er nogle særlige sociale logikker, som er forbundet med stiliseringer, sproglige praksisser og adfærd. Sandberg og Pedersens studie giver et indblik i, hvordan gadespecifikke kapitaler bliver benyttet på gaden mellem de unge, og herunder hvordan selvrepræsentation har til formål at opretholde disse kapitaler gennem respekt og selvrespekt. Jensens undersøgelse finder herudover, at (sub)kulturer er influeret af globale strømninger og lokale ungdomskulturer, hvilket har indflydelse på normerne omkring stilisering og adfærdsformer, som findes inden for (sub)kulturen. På den måde danner disse studier rammen for forståelsen af nogle af de sociale logikker og dertilhørende praksisser, der producerer, reproducerer og forstærker ungdoms-(sub)kulturer og de unge, der indgår i disse, men som også producerer og er et produkt af en øget polarisering og social ulighed.

Klubtilbuddet InFusion

Nærværende undersøgelse er udarbejdet i samarbejde med klubtilbuddet InFusion, som ligger i Herning, hvorfor der herunder vil fremgå en kort præsentation af klubbens formål og daglige praksis. InFusion er et gratis kommunalt klubtilbud for alle unge i Herning Kommune fra 14 – 20 år. InFusion arbejder med bredden af børn og unge i Herning, men er bevidste om, at der er en overrepræsentation af børn og unge i udsatte positioner. Yderligere er deres fokus og sigte tryghed, nærvær, brobygning, dialog, nysgerrighed, synlighed og forebyggelse, som rammeskabende for et inkluderende fællesskab for de unge mennesker, som benytter sig af klubben. InFusion er årligt besøgt af omkring 250 forskellige unge, og de ansatte pædagoger har til formål at agere vejledere for disse unge gennem en fordomsfri og anerkendende dialog. InFusion kræver modsat mange andre klubtilbud ikke, at de unge bliver registrerede med personlige oplysninger. Der er forskellige motivationer blandt de unge for at komme på InFusion, men det er primært de unge, der sætter dagsordenen. Overordnet set er InFusion en klub med fokus på forebyggelse af mistrivsel herunder også kriminalitet blandt unge i Herning.

Afgrænsning og undersøgelsens fokus

Til trods for faldet i ungdomskriminalitet, er der til stadighed en lille gruppe af særligt udsatte unge, som begår størstedelen af de unges lovovertrædelser i Danmark. Dette grundet en tendens mod stadig større polarisering og social ulighed, som både producerer og reproducerer større tilbøjelighed til kriminalitet og afvigelse. Disse unge, som typisk er af en familie med lav socioøkonomisk og/eller mistrives i skolen, og af ovenstående grunde er marginaliserede i samfundet, finder sammen med ligesindede på offentlige steder, hvor risikoadfærd og misbrug udfolder sig, hvilket sandsynliggør involvering i kriminalitet. De ”street codes”, kapitaler og kulturen, som eksisterer i disse risikovillige ungdomsgrupper, er hvad nærværende undersøgelse ønsker at belyse. I den forbindelse er en relativt stor del af InFusions unge brugere definerede ved at være i udsatte positioner, i alderen 14-20 år, som jævnfør eksisterende forskning har 3 gange så stor tilbøjelighed til at begå kriminalitet, som resten af befolkningen. Derfor vurderes netop dette sted som en velegnet case til at danne grundlaget for at undersøge, hvordan social ulighed og polarisering har indflydelse på, hvordan socialt udsatte unge finder sammen i (sub)kulturer, hvad der konstituerer (sub)kulturen samt hvilke sociale logikker der gør sig gældende heri. På baggrund af dette er problemformuleringen udformet som følger:

Problemformulering

“Hvad konstituerer (sub)kulturen blandt de unge brugere af InFusion, og hvilke sociale logikker ligger bag denne kulturs eksistensgrundlag og de unges deltagelse i den“

Ovenstående problemformulering lægger op til en analytisk deskriptiv undersøgelse af kulturen blandt de unge på InFusion. Undersøgelsen kommer i den forbindelse til at have et kriminologisk fokus, hvilket implicerer at der vil være et overvejende fokus på afvigende tematikker i de unges (sub)kultur, hvorfor de unges konventionelle tendenser, vil være mindre i fokus. Dette er tilfældet, da der ønskes indsigt i netop de afvigende tendenser, som gør sig gældende inden for (sub)kulturen og de dertilhørende logikker blandt de unge, der bruger InFusion, hvilket har til formål at danne et oplysende grundlag for fremtidig kriminalpræventivt arbejde i forbindelse med denne målgruppe.

Forskningsdesign

Forskningsdesignet har til formål at sikre, at den viden, der indsamles, kan besvare problemformuleringen så utvetydigt som muligt. Dette gøres ved at skabe en logisk struktur over undersøgelsens opbygning, hvor der specificeres, hvilken metodologi og evidens der anvendes for at kunne give en overbevisende besvarelse af den konkrete problemformulering (de Vaus 2001: 8f). I dette afsnit vil det derfor blive beskrevet, hvilke designmæssige valg, der er blevet taget for at strukturere projektet, og hvilken betydning dette har for udformningen og resultaterne.

Formålet med denne undersøgelse er at kunne beskrive, hvad der konstituerer (sub)kulturen og forstå de dertilhørende sociale logikker, som gør sig gældende heri. Undersøgelsen er derfor baseret på enkeltcase på kulturdannelse blandt socialt udsatte og fremmedgjorte unge i Danmark. Et sådant casesdesign forsøger at forstå helheden af et fænomen gennem analyser af den kontekst hvori fænomenet eksisterer (de Vaus 2001: 220). Dette casestudiet har således en tæt forbindelse til de studerede fænomener; (sub)kulturdannelse, fremmedgørelse og social udsathed, hvilket har til formål at skabe en nuanceret forståelse af virkeligheden og konkrete kontekstbundne erfaringer (Flyvbjerg 2015: 501ff). Casen repræsenterer på den måde et unikt problem, som relaterer sig til en mere generel sammenhæng (Antoft & Salomonsen 2012: 31).

Et teorifortolkende repræsentativt casestudie

Nærværende undersøgelse kan defineres som teorifortolkende, hvilket vil sige, at den tager afsæt i på forhånd formulerede teorier og har til formål at skabe ny empirisk viden (Antoft & Salomonsen 2012: 38). På baggrund af undersøgelsens adaptive tilgang, som vil blive præsenteret nedenfor, vil der gennem en vekselvirkning mellem induktion og deduktion opnås ny empirisk viden. Det induktive element kommer særligt til syne i kodningen af empirien, hvor den induktive strategi giver en eksplorativ åbenhed for nye tematikker og fænomener (Kvale & Brinkmann 2015: 262), hvorfor empirien bliver retningsgivende heri. I analysen kommer teorien til at fungere som redskab til indsamling af empiri samt til at identificere mønstre i det empiriske materiale, danne grundlag for mønstrenes generaliseringspotentiale og bidrage til forklaring af casen og sammenhængen heri (Antoft & Salomonsen 2012: 39). Dermed bærer tilgangen i analysen og interviewguide præg af deduktion.

Ydermere anses casen for at være repræsentativ for (sub)kulturelle sammenhænge, hvor der tages afsæt i det etablerede (sub)kulturelle teoriunivers - den neobirminghamske tilgang. På den måde gør den repræsentative case os i stand til at diskutere vores resultaters gyldighed i forhold til generelle sammenhænge omkring socialt udsatte unges (sub)kulturdannelse og de sociale logikker, der binder sig hertil (Antoft & Salomonsen 2012: 44f). Der kan derfor argumenteres for et relativt stort generaliseringspotentiale, på baggrund af 'analytisk generaliserbarhed', da den repræsentative case netop har til formål, at kunne beskrive og dermed repræsentere en bredere (sub)kulturel sammenhæng (ibid.), som er kendetegnet ved strukturel ulighed og fremmedgørelse.

Adaptiv teori

I nærværende undersøgelse anvendes Darek Layders adaptive teoretiske tilgang, som bygger bro mellem dualismer, hvilket giver adgang til mere sofistikerede metoder, strategier og forklarende anordninger til at forstå den sociale verdens kompleksitet (Jacobsen 2012: 257). Layder tilskriver tilgangen en 'moderat form for objektivisme', som foreslår at den sociale virkelighed er betinget og formet af systemiske forhold, men at det også er den sociale virkelighed, der genererer og reproducerer de selvsamme systemiske forhold. I nærværende undersøgelse vil der ligeledes være en forståelse af, at (sub)kulturen mellem de unge skabes af individerne i den, på baggrund af nogle samfundsmæssige strukturer, og at (sub)kulturen samtidig influerer de unges holdning og adfærd (Jacobsen 2012: 253). Ydermere anvender adaptiv teori en vekselvirkning mellem induktion og deduktion for at skabe en helhedsorienteret forståelse af fænomenet (Jacobsen 2012: 261f). De anvendte 'forudgående' teorier bliver modificeret efter den empiri, der tilstødes undervejs samtidig med at teorierne anvendes vejledende, hvorfor teorierne ikke skal anskues som fuldbårde beskrivelser af virkeligheden, men som orienterende begreber, der har en vis forklaringskraft. Begreberne er udtaget fra eksisterende teorier med det formål at frembringe empiriske mønstre og fortolke empirien (ibid.). De orienterende begreber får dog ikke en altoverskyggende rolle i analysen, da dette kan være hæmmende i forhold til at få øje på nye interessante mønstre, der gør sig gældende for netop denne (sub)kultur. De orienterende begreber skal dermed forstås som fleksible og midlertidige, da de kan vise sig ikke at være dækkende for det empiriske materiale eller kan ændre karakterer, når modifikation kan lede til en øget forklaringskraft (Jacobsen 2012: 267). De konkrete orienterende begreber vil i næste afsnit blive uddybet og redegjort for.

Teoretisk fundament

I følgende vil der fremgå en redegørelse for den neobirminghamske (sub)kulturforståelse samt argumentation for, hvorfor netop denne tilgang findes relevant for nærværende undersøgelse.

Den neobirminghamske tilgang tager udgangspunkt i en kombineret teoretisering mellem de klassiske (sub)kultur-tilgange som Chicagoskolen og Birminghamskolen samt Post-Subcultural Studies-retningens perspektiv, da der argumenteres for at nutidige subkulturer kan have træk fra flere paradigmatisk lejre. Sune Qvotrup Jensens rekonstruerer begrebet om subkultur på baggrund af 6 komponenter (Jensen 2010: 9); *For det første* skal (sub)kulturforskning indeholde et kontekstualiserende fokus på social differentiering såsom magt og ulighed, hvor klasse dog skal modificeres i dets betydning i forhold til Birminghamskolens perspektiv, således at det bliver ligestillet analytisk med køn, etnicitet og race. *For det andet* skal der fastholdes en bestræbelse på at dykke efter det rationelle og meningsfulde i de subkulturelle udtryk, der kan virke mærkelige eller afvigende. Subkulturer skal derfor stadig anses som kollektive løsninger på fælles problemstillinger. *For det tredje* skal der fokus på, at stiliseringsprocesser kan analyseres som en form for bricolage, hvor elementer fra forskellige betydningssammenhænge benyttes på en måde, der skaber ny mening. *For det fjerde* er det væsentligt at have for øje, at der kan være aspekter af nutidens subkulturer, der har politiske aspekter, hvorfor Jensens (re)konstruktion af (sub)kultur ikke er fuldstændig afpolitiseret, såsom Post-Subcultural Studies-retningen foreslår. *For det femte* er det væsentligt at medregne udviklingen i den globale informationsteknologi, der medvirker til, at de unge i dag har øget mulighed for at trække på subkulturelle strømninger på tværs af lokalitet. Jensen pointerer i denne sammenhæng, at konteksten såsom de unges lokalitet og sociale situerethed har indflydelse på de unges anvendelse af det repertoire af udtryksformer, som de kan indhentes i de globale massemedier. *For det sjette* bliver der med udgangspunkt i Birminghamskolens manglende interesse for subjektive meningsindhold pointeret, at den metodiske distance til de subjekter, der studeres, ikke må være for stor (Jensen 2010: 10f). Jensens neobirminghamske (sub)kulturbegreb medvirker til, at (sub)kulturbegrebet vedholder en forholdsvis specifik betydning. Her fremhæves det at subkulturer på den ene side er lavtstående eller undertrykte kulturer i et hierarkisk organiseret samfund, men på den anden side i sig selv er meningsfulde og relativt autonome. Subkulturer er både delkulturer og underkulturer, hvilket betyder at det både inkluderer vertikal hierarkisk differentiering og horisontal social differentiering indenfor den samme socialklasse (ibid.).

Der er i nærværende undersøgelse taget udgangspunkt i netop denne (sub)kultur forståelse, da det der ønskes undersøgt er, hvad der konstituerer (sub)kulturen blandt socialt udsatte unge i et specifikt kommunalt klubtilbud, samt hvilke sociale logikker, der ligger bag denne (sub)kulturs eksistensgrundlag og de unges deltagelse i den. Med inspiration fra neobirminghamske forskrifter, søges der at finde det rationelle og meningsfulde i det mærkelige og afvigende, hvilket de sociale logikker og stiliseringsprocesser, der eksisterer inden for (sub)kulturen giver indblik i. For at kunne undersøge de sociale logikker, der ligger bag (sub)kulturens eksistensgrundlag og de unges deltagelse i den, fokuseres der på ulighed og køn, hvor der også kan være tegn på politiske aspekter. Det fraværende fokus på etnicitet og race, skyldes det faktum, at alle informanter i undersøgelsen er etnisk hvide danskere, hvorfor grundlaget for at analysere på baggrund af dette vurderes til at være for snævert.

Der vil i det følgende blive redegjort for de teoretiske begreber, som undersøgelsens empiri vil orientere sig mod som en del af en adaptiv tilgang. Undersøgelsen orienterer sig mod Pierre Bourdieus begrebsapparat, der vil være indbefattet i den neobirminghamske ramme. Derudover orienteres der mod Sveinung Sandberg og Willy Pedersens 'gadehabitus' og 'gadekapital' samt Elijah Andersons 'gadekoder'.

En neobirminghamsk forståelse af (sub)kulturdannelse med udgangspunkt i Bourdieu

I Bourdieus teoretiske værk *Distinction* (1979) beskriver han hierarkisk differentiering i det moderne samfund. Samfundet er her ifølge Bourdieu konstrueret af en række relativt autonome felter. Inden for felterne er *det sociale rum*, hvor der kæmpes om den store belønning i form af symbolsk kapital, der indebærer anerkendelse, status, respekt og magt. *Symbolsk kapital* består kun i kraft af omdømme og kun i den udstrækning, medlemmerne i en gruppe er enige om, at visse specifikke egenskaber eller handlinger er ærefulde (Järvinen 2013: 366). Aktørernes orientering og positionering i det sociale rum afhænger af, hvilke kapitalformer og kapitalvolumen de besidder. Hertil nævner Bourdieu, hvordan aktører der opnår symbolsk kapital, på den måde tilegner sig en vis magt og indflydelse i feltet (Bourdieu & Wacquant 1992: 86). Bourdieu beskriver i den forbindelse tre overordnede kapitalformer, der kan medvirke til, at aktører bliver i stand til at opnå den symbolske kapital, hvor én form for kapital ofte kan veksles til en anden; Den *økonomisk kapital* indbefatter penge og andre

materielle eller finansielle ressourcer, der kan omsættes til penge og således kan forbedre aktørens økonomiske situation (Järvinen 2013: 372). *Social kapital* indbefatter aktørens mere eller mindre formaliserede og bestandige sociale netværk såsom venner, familie, kollegaer, hvorigennem aktøren kan mobilisere sig til prestige ved at tilhøre, blive associeret med eller opnå ressourcer gennem en bestemt gruppe, der har kapitalmæssige prestige (ibid.). Ydermere beskriver Bourdieu den *kulturelle kapital*, der har til formål at konceptualisere og værdisætte aktiviteter i det legitime samfunds kultur (Jensen 2006: 259). Kulturel kapital, herunder smag og stilpræferencer, er relateret til aktørens sociale position eller klasse i samfundet, og stilpræferencer kan således anses som en konsekvens af reproduktion af sociale hierarkier grundet aktørernes forskellige evne til at mestre de koder, som er legitimeret inden for kulturen. Kulturel kapital kommer også til udtryk ved legemliggørelse af aktørernes holdningssystemer (*habitus*), da den har indflydelse på aktørens kropslige og præ-refleksive fornemmelse af, hvad der er passende og værdsat adfærd i en given sammenhæng. Kriterierne for kulturel kapital er et produkt af tidligere historiske kampe, hvor de blev vedtaget af magtfulde grupper med privilegier til at klassificere, kategorisere og tilskrive den kulturelle værdi. Kriterierne for, hvad der anses som kulturel kapital, er relativt robuste, da deres gyldighed hviler på social konsensus, som kun fungerer på basis af en kollektiv glemsel over de tidligere historiske kampe og kan således ikke fraskrives af aktører, der ikke ønsker at acceptere dem. Den kulturelle kapital foreskriver således almene normer og kriterier for evaluering (Jensen 2006: 260). Jensen beskriver i den forbindelse, hvordan Bourdieu er blevet kritiseret for at undervurdere muligheden for subgrupper i samfundet til at udvise (relativ) autonomi i forhold til den kulturelle kapital. Hertil beskriver Jensen, hvordan kritikken forekommer forholdsvist berettiget, men at dette ikke nødvendigvis behøver at udelukke, at disse subgrupper behandles inden for en Bourdieu-inspireret sociologi, som understreger hierarkiske former for differentiering. I den forbindelse nævner Jensen, hvordan begrebet *subkulturel kapital*, kan løse denne problematik (ibid.). Som beskrevet ovenfor foregår kampen om symbolsk kapital inden for relativt autonome felter. Hvert felt har særegne værdier og reguleringsprincipper for, hvilke kapitalformer og kapitalvolumen aktørerne skal besidde, for at kunne opnå symbolsk kapital. Bourdieu understreger i den forbindelse, hvordan kapital og felt ikke kan forstås uafhængigt af hinanden, da det er styrkeforholdet mellem aktørerne, der definerer feltets struktur. Feltet afgræsning forekommer således der, hvor feltets effekt ophører (Bourdieu & Wacquant 1992: 87f). Den enkelte aktørs strategier og ageren i feltet er ikke alene influeret af vedkommendes situerede kapitalsammensætning, men afspejler også aktørens sociale løbebane og *habitus*. *Habitus* defineres som en socialiseret subjektivitet. Dette betyder at *habitus* er et socialt struktureret system, der er

strukturerende for aktørens holdninger og forestillinger (Prior 2006: 39). Habitus dannes særligt i den primære socialisering, hvor eksterne strukturer internaliseres, hvilket medfører at habitus reflekterer det miljø og de betingelser, som det er skabt under. Habitus er dog ikke uforanderlig, men den sekundære socialisering tillægges mindre styrke, da der ofte ikke er tale om fundamental forandring men derimod en langsommelig proces, hvor habitus videreudvikles, forstærkes eller testes (Swartz 1997:110). Habitus indlejrer samfundsmæssige strukturer og gør de ydre strukturer til indre strukturer, der inkorporerer sig aktørens underbevidsthed (Prior 2006: 39). Herigennem kan habitus også komme til udtryk kropsligt gennem overordnede mønstre af adfærd såsom verbale og nonverbale kommunikationsformer samt værdier, smag, antagelser og ræsonnementer. Ydermere indeholder habitus nogle tillærte handlingsdispositioner og -muligheder som aktøren kan trække på, afhængigt af hvad der i situationen forventes at have den største succesrate (Swartz 1997:106). Habitus er således det individuelle legemliggjorte system af dispositioner, som er et produkt af historiske og sociale betingelser og altså er baseret på individers tidligere erfaringer (Bourdieu & Wacquant 1992: 106), hvilket således reproducerer ulige muligheder for opnåelse af kapital. Jensen beskriver i den forbindelse, hvordan aktørens manglende kapitaler kan være bundet op på sammensætningen af klasse, køn, etnicitet og race, og måden hvorpå disse kategorier former og informerer om aktørens sociale situation. Derfor vil aktører, der ikke har tilstrækkelig kapital og dermed mulighed for at opnå symbolsk kapital i det konventionelle samfund på baggrund af distinkte sociale og fysiske karakteristika, rekonstruere kriterierne for anerkendelse gennem alternative kapitaler i et relativt autonomt felt som er subkulturen (Jensen 2006: 264). Det subkulturelle felt udvides og struktureres af aktørerne og deres individuelle volumener og sammensætninger af kapital og sociale positioner. Hertil påpeger Jensen, at der inden for det sociale rum er nogle aktører, der vil have større sandsynlighed for at finde sammen end andre, da de eksempelvis bor i det samme område og har relativt homogene former for habitus og dermed kan opleve sympati for hinanden, fordi de er tilbøjelige til at dele smag, livsstil og overordnet verdenssyn. Dette leder til, at der internt i (sub)kulturen kan være variationer mellem delgrupperne i, hvad der bliver anset som statusgivende og dermed bliver anerkendt (Jensen 2010: 267). I den forbindelse beskriver Jensen, hvordan Bourdieu anser anerkendelse, som opstår på baggrund af symbolsk kapital, som menneskets almene grund til at leve, og aktører der ikke har mulighed for anerkendelse, er nægtet adgang til menneskeheden. Subkulturen kan således forstås som en kollektiv kamp for anerkendelse, værdighed og rettighed til at eksistere i den sociale verden (Jensen 2010: 270).

Gadekapital og gadehabitus

Sveinung Sandberg & Willy Pedersens teoretiske begreber kan placeres under den neobirminghamske subkulturtradition. Med inspiration fra Bourdieus habitus- og kapitalbegreb udvikler de begreberne 'gadekapital' og 'gadehabitus' til mere indgående beskrivelser af de sociale logikker, som gør sig gældende inden for gadekulturen.

Begrebet *Gadekapital* er inspireret af Bourdieus kulturelle kapital og dækker over de unges "street skills", hvilket indebærer normer og værdier samt adfærd og teknikker til at kunne gebærde sig i gadekulturen (Sandberg & Pedersen 2011: 4). Gadekapital er et udtryk for at have meget lidt at miste i det konventionelle samfund og er en form for magt, som strukturelt undertrykte kan gøre brug af. I takt med gadekapitalen akkumulerer, skaber og opretholder aktørerne en voldelig gadekultur. På den måde er gadekapital formet af socioøkonomiske strukturer, såsom migration og diskrimination, mens den samtidig er et selvforstærkende kulturelt produkt (Sandberg & Pedersen 2011: 35). På samme måde som det konventionelle samfund stratificerer sociale klasser ud fra bestemte habitus- og kapitalformer, stratificerer gadekapital ligeledes aktørerne i gadekulturen på baggrund af disse (Sandberg & Pedersen 2011: 43). Gadekapital kan ydermere let konverteres til økonomisk og social kapital, men at overføre gadekapital til andre sociale arenaer er sværere (Sandberg & Pedersen 2011: 44). Gadekapital, såsom voldsparathed, viden om ulovlige praksisser og evnen til at undgå politiets opmærksomhed er ikke meget værd i det almindelige samfund. Derfor kan gadeorienterede aktørers karriere siges at være begrænset til gadekulturen (Sandberg & Pedersen 2011: 44). Af samme grund kommer disse gadefærdigheder til at virke kontraproduktive, da de kulturelle kapitaler, som er statusgivende i gadekulturen, ikke er anerkendte inden for det konventionelle samfund, hvorfor tilgængelighed til anerkendelse i det konventionelle samfund, som gadekulturen er en kollektiv løsning på, blot formindskes (Sandberg & Pedersen 2011: 44). Gadekapital dykker tæt på gadens praktiske logikker, hvor det at begå kriminalitet og at 'deale' med stoffer, anses som et strategisk valg for at opnå realistiske udsigter til succes i gadekulturen. Gadehabitus dækker over relativt permanente og ubevidste dispositioner, der gennem gadeorienteret socialisering bliver indlejret i aktørerne, hvilket både former gadekulturen og dens sociale logikker og sætter begrænsninger for hvilke "valg", der er tilgængelige i forhold til smagskultur og livsstil (Sandberg & Pedersen 2011: 42). Disse tidligere erfaringer indlejres på den måde i aktørernes habitus og kropsliggøres (Sandberg & Pedersen 2011: 35). Aktørernes kropsliggjorte kapital (habitus) er dermed formet af den (sub)kultur og de gadekulturelle sociale logikker, hvorigennem aktørerne kan opnå respekt, magt og status i

gadekulturen (Sandberg & Pedersen 2011: 21). I forbindelse med dette introducerer Jensen (2010) kropslig kapital, som et begreb der konkret relaterer sig til kroppens fysiske udtryk og ekspressiv maskulinitet. Kropslig kapital indebærer styrke, mod og fravær af frygt for smerte, hvorfor den kan lede til social anerkendelse og status, hvis unge mænd i passende situationer udviser en specifik, styrkerelateret og meget konkret form for fysisk adfærd (Jensen 2010: 271). Ligeledes påpeger Sandberg og Pedersen, hvordan gadekapital i sin essens er maskulin og kan forstås som en form for kønskapital, altså en måde at gøre køn på. *Gademaskulinitet* (kropslig kapital) og gadekapital har begge iboende værdier om vold, gengældelse, moderigtigt tøj og evnen til erobring af kvinder, hvor en aktør med disse egenskaber, kan veksle dette til symbolsk kapital (Sandberg & Pedersen 2011: 43).

Gadekoder

Elijah Andersons begreb “street codes” (1999) er udviklet på baggrund af den ekstreme grad af vold og aggression, der befandt sig i Philadelphias ghettoområder, hvilket han forklarede med at strukturelle racestigma og ulighed, havde førte til fremmedgørelse fra systemet (Anderson 1999: 32f). Han skelner mellem to typer af orienteringer - “anstændig” og “gade” - som organiserer ghettoområdet socialt, hvor måden de interagerer og sameksisterer har stor indflydelse på unge, der vokser op i disse udsatte boligområder. Overordnet vil det sige at selv unge, som kommer fra konventionelle værdier, må være i stand til at bære sig i et gadeorienteret miljø (Anderson 1999: 33). Anderson beskriver, hvordan der i gadekulturen er udviklet en *gadekode*, der indebærer et sæt af uformelle regler, som styrer interpersonel offentlig adfærd, særligt vold. Reglerne foreskriver både passende adfærd og den passende måde at reagere på, hvis man bliver udfordret. Gadekoderne regulerer brugen af vold og tilbyder dermed en retfærdiggørelse og legitimering af udøvelse af vold. Reglerne bliver primært etableret og håndhævet af de gade-orienterede aktører, men alle, herunder også anstændige, er bevidste om at overskridelse af reglerne, vil blive straffet (ibid.).

Helt essentielt for gadekoderne er *respekt*, hvilket kan forstås som en form for social kapital. I gadekulturen er respekt anset som en nærmest ekstern enhed, som er svært at få, men nem at tabe, og derfor konstant må bevogtes. Derfor er respekt noget man kæmper for at opnå, men som også konstant bliver udfordret af andre (Anderson 1999: 66). Kodens regler skaber en ramme for forhandling af respekt. Med den rette mængde respekt, kan individer undgå at blive generet offentligt, komme i fysisk fare og blive disrespekteret (Anderson 1999: 33). Respekt er ikke blot beskyttende, men former

kernen af en persons selvværd, i særdeleshed når alternativer til selvudfoldelse er udelukkede eller anset som værende. Andre kan betragte en aktør med respekt på baggrund af flere karakteristika herunder tøjstil, attitude, måder at bevæge sig på samt aktørens netværks afskrækkende omdømme eller "navn" som voldsparate. Måden hvorpå sådan et omdømme opnås, er at vinde respekt blandt vennerne ved at udvise hårdhed og være en god kæmper (Anderson 1999: 66f). Som konsekvens bliver aktørerne yderst sensitive over for tegn på fornærmelser, da dette tolkes som en advarsel om konfrontationer og voldelige overfald. Fundamentet for gadekulturen og dens logikker, kan spores tilbage til den dybtgående følelse af fremmedgørelse fra det konventionelle samfund og dets institutioner, herunder politiet som bliver anset som repræsentanter for det dominerende hvide samfund. Fremmedgørelsen resulterer i, at aktørerne skaber deres eget statussystem, hvor aktørens evne til at passe på sig selv gennem fysisk og psykologisk kontrol, bliver hyldet med respekt og udmærkelse (Anderson 1999: 34).

Aktører som er eksponerede for både gade- og anstændige orienteringer, har et repertoire af adfærdsmønstre, der giver dem mulighed for at *code switche*, hvilket gør dem i stand til at handle efter bestemte regelsæt afhængig af situationens karakter. For de aktører, som er stærkt gadeorienterede og som er mindre eksponerede for det bredere samfund, er det svært at code switche, enten fordi de er gennemsyrede af gadens koder og derfor ikke kender reglerne for anstændig adfærd, eller fordi de ikke kan se værdien i at udtrykke denne viden (Anderson 1999: 36). For de mest fremmedgjorte betragtes mennesker og situationer bedst som genstande til udnyttelse. Tilliden til andre er lav, selv til dem der er tæt på dem, hvorfor venskaber skal tilgås med stor forsigtighed, da der altid er en risiko for udnyttelse. Gadekulturen har et intenst konkurrenceelement, hvor "vindere" fuldkomment dominerer "tabere", og vold er et middel til at opnå sejr (Anderson 1999: 37).

Selvbillede baseret på respekt

Gadekoden drejer sig endvidere om selvrepræsentation, hvor voldsparathed er det grundlæggende krav. Aktørens offentlige fremtræden skal sende en utvetydig og nogle gange subtil besked om voldsparathed, vanvittighed og at man kan passe på sig selv, hvis situationen kræver det (Anderson 1999: 72). Denne selvrepræsentation kan bestå i ansigtsudtryk, gangart og tale, hvilket har til formål at afskrække potentielle rivaler. Dog er selvrepræsentation ingen garanti for ikke at blive udfordret af andre aktører, der søger at forøge deres egen respekt. Hvis en aktør bliver overfaldet, er det essentielt at bevise en evne til at hævne sig over for venner og rivalen, for at opretholde respekt. I en

konfrontation er det ydermere vigtigt at have et stort netværk af venner med et afskrækkende omdømme, som har aktørens "ryg" og vil sikre hans ære gennem hævn. Ydermere kommer dette netværk af venner til at definere aktørens statusposition på gaden, hvilket bliver indlejret i aktørens selvbillede, der er formet af andres perception af aktøren (Anderson 1999: 73). Det at lade kropssprog og ejendele 'tale for sig selv', er en form for selvpræsentation, hvor der ikke behøves at kæmpe for udmærkelse, men derimod får det i kraft af væremåde. Det vil dermed sige, at aktører, som ikke er i stand til at udvise denne respektindgydende adfærd, aktivt må kæmpe for det. En måde at kæmpe for opnåelse af respekt er ved at stjæle andres ejendele. På den måde kan objekter blive trofæer med symbolsk værdi, som overstiger deres økonomiske værdi. At stjæle en genstand symboliserer evnen til at krænke nogen og dermed at forbedre eget værd, ved at fratage en andens. Gaden er en form for iscenesættelsesarena, hvori aktørerne gennem en bestemt selvpræsentation har mulighed for at fremstå afskrækkende for udefrakommende (Anderson 1999: 76ff). For unge gadeorienterede mænd er deres identitet bundet op på performativ maskulinitet, hvorigennem de kan opnå respekt, som indlejres i deres selvværd. Denne performative maskulinitet indbefatter fysisk styrke og en særlig hensynsløshed. I den forbindelse er der blandt disse unge mænd en udbredt tro på, at en af de mest effektive måder at få respekt på, er ved 'at turde' (Anderson 1999: 91f).

Teoretisk diskussion og anvendelse i praksis

For at kunne anvende ovenstående orienteringer er det nødvendigt at diskutere, hvilke implikationer der kan være i forhold til at anvende disse, samt at redegøre for, hvordan anvendelsen trods kontekstuelle forskelle har potentiale i nærværende undersøgelse.

Først skal det nævnes, at Andersons teori er funderet på et amerikansk stærkt segregeret samfund, som ikke er foreneligt med en dansk kontekst, da det danske velfærdssamfund danner grundlag for væsentlig mindre ulighed og segregering blandt befolkningen. Herudover udspringer Sandberg & Pedersens begreber fra en undersøgelse af sorte cannabis dealere i en hvid velfærdsstat, hvor hovedfokusset er på den strukturelle ulighed i forhold til race og etnicitet. Argumentet for at kunne benytte de orienterende begreber er dog, at udgangspunktet i nærværende undersøgelse såvel som i de teoretiske begrebers oprindelse, er strukturel ulighed og fremmedgørelse. Herudover tager nærværende undersøgelse udgangspunkt i den neobirminghamske forståelse af, at (sub)kulturer opstår som en reaktion på denne kollektiv strukturel ulighed. Sandberg og Pedersen benyttes til at undersøge de konkrete sociale logikker, hvordan de bliver indlejret i aktørerne og hvordan

gadekulturen forstærkes og kan virke kontraproduktivt gennem yderligere ulighed og fremmedgørelse. Når netop subkulturel kapital og –habitus, herunder gadehabitus og gadekapital benyttes, frigiver dette muligheden for at kigge på kønsstrukturer inden for (sub)kulturen, som et iboende aspekt i gadeorienterede (sub)kulturer. Denne maskulinitet bliver yderligere udfoldet i Andersons værk, hvor han beskriver maskulinitet og vold som et middel til opnåelse af status og respekt. Vi benytter i den forbindelse i særdeleshed hans teoretiske begreber til at ‘zoome’ ind på, hvordan de konkrete handlinger, som de unge beretter om kan forstås, samt hvilke sociale logikker de kan være et udtryk for. På den måde kan vi blive i stand til at forstå, hvordan samfundsstrukturer påvirker unges liv ved at ‘zoome’ ind de unges ageren (Jensen 2006: 272).

Metodisk fundament

Nærværende undersøgelse ønsker at 'zoome' ind på de særlige fænomener, der konstituerer (sub)kulturen mellem de unge brugere af InFusion og de sociale logikker, som forbinder sig hertil. Derfor vil der i dette afsnit blive redegjort for den anvendte kvalitative metode, samt hvilke implikationer denne metode har for undersøgelsen. Ydermere har afsnittet til formål at skabe gennemsigtighed for at sikre reliabiliteten, på baggrund af grundige beskrivelser af den metodiske anvendelse og udførelse, hvorigennem andre får mulighed for at gentage undersøgelsen (Riis 2012: 352).

Helt generelt har Covid-19 pandemien og dennes medfølgende restriktioner sat væsentlige begrænsninger for den ideelle empiriindsamling. Når man undersøger kulturer og afvigende subkulturer i særdeleshed er det yderst fordelagtigt at benytte sig af observationsstudier, som den neobirminghamske tilgang også foreslår. Imidlertid har denne metode ikke været mulig at gøre brug af, da restriktionerne i hele det danske samfund i perioden har begrænset vores muligheder for at opholde os på InFusion gennem en længere periode. Derfor er nærværende undersøgelse udelukkende funderet på fokusgruppeinterviews, hvilket vil blive uddybet i følgende.

Fokusgruppeinterviews

I undersøgelsen vil fokusgruppeinterviews være tilgangen til indsamling af empiri. Fokusgruppeinterviewet tager udgangspunkt i interaktionerne mellem interviewets deltagere, hvor gruppedynamikken bliver anset som redskabet til tilegnelse af viden om (sub)kulturen mellem de unge (Bloksgaard & Andersen 2012: 27f). Denne interviewform giver mulighed for at frembringe viden om (sub)kulturen gennem de fælles og individuelle holdninger, meninger og identitetsdannelser som forekommer mellem de unge (ibid.). Det vil endvidere sige, at den sociale kontrol, som kan forekomme mellem deltagerne i fokusgruppeinterviewet, ikke anses som en forurening af empirien, men tværtimod giver en enestående mulighed for at undersøge forhandlingen af de hierarkier, meninger og regler som forekommer i (sub)kulturen (Halkier 2015: 141). Endvidere giver fokusgruppeinterviewet mulighed for en eksplorativ tilgang, da den muliggør en forholdsvis åben tilgang til problemet (Bloksgaard & Andersen 2012: 32).

Sammensætningen af fokusgrupper er afgørende for, hvorvidt man får den ønskede empiri til besvarelse af problemformuleringen (Jacobsen & Jensen 2012: 30). I denne undersøgelse er der samlet set 6 fokusgrupper sammensat af 2-3 personer, hvoraf fem er grupper med unge og en gruppe er med de ansatte. Vi har i den forbindelse vurderet, at det ville være fordelagtigt at dele de unge op i 2-3 personers grupper, for at sikre, at vi får kompleksiteten frem i deres sociale logikker samtidig med, at der er mulighed for at stille uddybende spørgsmål til den enkeltes udsagn (ibid.). Da nærværende undersøgelse søger at blotlægge de sociale logikker, som kommer til udtryk i og konstituerer (sub)kulturen mellem de unge, er det primære selektionskriterie, at deltagerne er jævnlige brugere af InFusion og er venner, hvorfor alder og køn kan variere i de forskellige grupper. Dog viste det sig i den forbindelse, at alle de unge informanter var etniske hvide danskere, hvilket har en indflydelse på det undersøgte genstandsfelts grænser.

Adgang til feltet

I forbindelse med rekrutteringen af fokusgruppemedtagere har lederen af InFusion, med udgangspunkt i vores anvisninger til kriterier for sammensætning af fokusgrupper, ageret gatekeeper ved at opfordre de unge og de ansatte til at deltage i interviews. Kriteriet var at informanterne skulle have en venskabelig relation til hinanden og være jævnlige brugere af InFusion. Da lederen har et indgående kendskab til de unge, blev det derfor vurderet, at han ville være en fordelagtig facilitator for sammensætningen af fokusgrupperne. Det blev derudover vurderet at lederens rolle som gatekeeper gennem tillidsrelationen til de unge, ville give de unge indtryk af, at vi som forskere og situationen i det hele taget var ufarlig. Der er i den forbindelse en bevidsthed om, at lederen som gatekeeper bevidst eller ubevidst kan have interesse i at udvælge bestemte unge til at deltage i interviewet herunder eventuelt de forholdsvis ressourcestærke unge, som kan få InFusion som organisation til at fremstå på en bestemt måde (Harrits et al. 2012: 167). Det kan dermed formodes, at dette har haft indflydelse på, at der ikke er opnået adgang til de mest "risikovillige" unge, hvilket resulterer i at deres perspektiver på (sub)kulturen ikke bliver repræsenteret i undersøgelsen. Ydermere kan det faktum, at Britt har været i praktik på InFusion og således har en relation til de unge, have været medvirkende til at afmystificere interviewet og dermed givet de unge lyst til at deltage. Dog kan det antages at have haft den omvendte effekt, såfremt at de unge har frygtet at deres udsagn under interviewene, ville blive delt med de andre ansatte eller unge efter interviewene, hvilket ville kunne stille dem i en uhensigtsmæssig position. Dette kan være grunden til at netop den "risikovillige" gruppe ikke deltog i fokusgruppeinterviewene, da de formodentligt ville blive sat i en uhensigtsmæssig position i

vennegruppen blot ved at deltage. Dette kan umiddelbart anses som en selektions fejl i forhold til den interne validitet i undersøgelsen. Argumentet for at validiteten til trods er relativt høj, er at der er fokus på, hvad der konstituerer de (sub)kulturelle sociale logikker blandt de unge brugere af InFusion, hvilket jævnfør Anderson, kan besvares af alle indenfor (sub)kulturen, da de uanset graden af gadeorientering, nødvendigvis må kende koderne for at kunne indgå i denne.

Forskerrollen og rummet

Kvaliteten af undersøgelsen afhænger i stor grad af forskerens kompetencer og rummet, hvori interviewet foregår (Kvale & Brinkmann 2015: 222). Derfor er det nødvendigt at knytte nogle kommentarer til vores rolle som interviewpersoner og vores overvejelser i forhold til fortrolighed og tryghed i interviewsituationen.

Det er interviewerens vigtigste rolle at muliggøre den ønskede sociale interaktion i gruppen og dermed at styre interviewet. Dette sikredes ved at være to interviewere til stede, hvor den ene agerede primær interviewperson og den anden blot agerede notar og fulgte interessante spor, når den primære ikke formåede dette (Jacobsen & Jensen 2012: 36). I interviewet med de ansatte blev det vurderet fordelagtigt, at Mille blev primær moderator, da det blev antaget at pædagogerne ville kunne føle et større behov for at uddybe besvarelserne af spørgsmålene for en udefrakommende end for Britt som er bekendt med kulturen, hvor der formentlig ville være en større intern forståelse, hvilket kunne lede til at beskrivelser blev udeladt grundet 'common sense' antagelser. Derimod blev det vurderet Britt skulle agere primær interviewer for de unge grundet det faktum, at InFusions ansattes daglige arbejde i stor grad tager udgangspunkt i nysgerrighed og dialog i forhold til de unges adfærd og holdninger (en praksis som Britt har været en del af), samt at Britts indgående kendskab til de unge, skaber grundlaget for en overbevisning om, at Britt som primær moderator kan give de unge en oplevelse af interviewsituationen som forholdsvis naturlig og ufarlig. Formodningen var dermed, at de unge ville være mere villige til at tale frit i modsætning til, hvis det var en udefrakommende interviewer, der gennemførte interviewet (Jacobsen & Jensen 2012: 37). Mere generelt har vi været bevidste om, at vi som universitetsstuderende, for de unge kan komme til at blive opfattet som repræsentanter for det konventionelle samfund og dets normer og stigmatisering over dem. Dog kan det formodes, at vi som kvinder i midten af tyverne fremstår mindre intimiderende end hvis vi havde været ældre mænd. Endvidere antages det at have været en betryggende faktor for de unge, at interviewene foregik i et af InFusions egne lokaler (Bloksgaard & Andersen 2012: 36).

Fokusgruppeinterviewene i praksis

Fokusgruppernes størrelse og uformelle karakter, anses som en fordel, da det kan formodes at nogle interviewtematikker kan opleves som sensitive for de unge (Jacobsen & Jensen 2012: 34). Der har været en bevidsthed om den asymmetri, som kunne opstå i interviewsituationen, hvor vi som forskere kunne komme til at blive associeret med voksne autoriteter, hvilket de unge antagelsesvist har negative erfaringer med, hvorfor der har været stort fokus på at give de unge en oplevelse af kontrol over situationen ved eksempelvis at understrege, at det ikke er os der var eksperter men dem (Åkerström & Wästerfors 2018: 159). Vi har i den forbindelse haft fokus på vores optræden under interviewet, gennem uformel påklædning, en forholdsvis nonchalant og åben attitude samt verbale og nonverbale udtryk for interesse og nysgerrighed, som havde til formål at vise de unge, at vi blot ønskede en uformel og hyggelig snak mellem ligeværdige (ibid.). Dette virkede i praksis til at sætte rammerne for et trygt rum, da fornemmelsen var, at de unge følte sig trygge og afslappede i interviewsituationen, på trods af at nogle af informanterne øjensynligt søgte at afkode passende adfærd og udtryk i situationen. Det virkede helt generelt til at informanterne blev mere afslappede og villige til at dele erfaringer og fortællinger som interviewet skred frem, hvilket også var formålet med interviewguidens opbygning, hvor de mere sensitive emner, først blev bragt på banen senere i interviewet. De unge viste sig mod forventning, at være yderst villige til at dele detaljerede beskrivelser af erfaringer herunder også omkring sensitive emner såsom kriminalitet, stofbrug og livsvilkår.

I forbindelse med fokusgruppeinterviewet af de ansatte var ønsket at opnå en brugbar viden om deres fælles forståelser af og erfaringer med de unges (sub)kultur qua deres daglige omgang med de unge. På den måde kan dette give undersøgelsen et mere nuanceret og overordnet perspektiv i forbindelse med, hvad der konstituerer de unges interne (sub)kultur. Dog har vi haft for øje, at interviews med fagpersoner ofte er farvede, hvor de ansatte kan have en interesse i at (af)dramatisere deres erfaringer med de unge (Åkerström & Wästerfors 2018: 144ff). Endvidere kan de ansatte have haft en interesse i at være tilbageholdende, med hvad de sagde samt hvordan de fremstod (ibid.), grundet en frygt for, at undersøgelsen kan underbygge undergravende diskurser om InFusion, som kan være en trussel mod deres daglige arbejde og dagsorden (Åkerström & Wästerfors 2018: 149).

Interviewguide og operationalisering

En interviewguiden skal sikre den tematiske produktion af viden samt flowet i interviewsituationen. Derfor skal interviewguiden afspejle problemstillingen og operere med enkelte overordnede tematikker, som er funderet i problemfeltet og dertilhørende problemstilling (Jacobsen & Jensen 2012: 37). Yderligere har interviewguiden til formål at skabe et godt samspil mellem moderator og informanterne (Kvale & Brinkmann 2015: 186). Operationalisering består i at reformulere et teoretisk funderet forskningsspørgsmål til et mere uformelt hverdagsprog, således at det er forståeligt for informanterne og dermed muligt at besvare (Riis 2005: 36). Operationaliseringen har ydermere til formål at give læseren indsigt i, hvordan de konkrete spørgsmål har til formål at 'måle', hvorvidt de mekanismer der gør sig gældende i de orienterende begreber også kan genfindes i det empiriske materiale. Dette sikrer dermed den interne validitet, da denne operationalisering sikrer, at det der ønskes undersøgt, faktisk bliver undersøgt (Riis 2012: 358), men sikrer også reliabiliteten, da dette giver andre mulighed for at vurdere kvaliteten på baggrund af kriteriet om gennemsigthed, som danner grundlag for replikation (Riis 2012: 358).

Et eksempel på måden, hvorpå vi har operationaliseret det orienterende begrebsapparat, som 'gadekoder' dækker over, er følgende spørgsmål "*Hvilke karaktertræk giver "street credit" i jeres omgangskreds*" og "*Oplever i nogensinde at jeres venner er voldelige over for personer uden for vennegruppen?*" (Bilag 2: 5, 3). Disse spørgsmål har til hensigt at give indblik i de sociale logikker og status hierarkier som gør sig gældende inden for (sub)kulturen, og hvorvidt disse indbefatter en voldskultur. Et eksempel på måden hvorpå vi har operationaliseret de orienterende begreber 'stiliseringer' og 'bricolage', som den neobirminghamske (sub)kultur-tilgang foreskriver væsentligheden af, er: "*Synes I at musiksmag og tøjstil er anderledes i jeres vennegruppe end blandt mange andre vennegrupper?*" (Bilag 2: 3). Dette kan give indblik i, hvilke strømninger der har indflydelse på, hvordan de unge konstituerer (sub)kulturen, samt hvordan de unge sammensætter forskellige elementer fra aktuelle strømninger, til at udtrykke sig på. Ved at drage andre (vennegrupper) ind i spørgsmålet og dermed det relative element, bliver det antagelsesvist nemmere at besvare. Et eksempel på måden, hvorpå vi har operationaliseret det orienterende begrebsapparat som 'gadehabitus' og 'gadekapital' dækker over, er spørgsmål som: "*Føler I at der er forskel på de unge, der kommer på InFusion og dem, der kommer i andre fritidsklubber? Hvordan?*" (Bilag 2: 2). Dette kan give indblik i, hvorvidt de unge i (sub)kulturen anser deres holdninger og adfærd som anderledes end andre unges, samt hvordan de mener at adskille sig fra andre unge. På den måde kan

det undersøges, om deres habitus kan siges at være mere gadeorienteret end konventionelle unge. Ydermere indeholder en besvarelse af dette spørgsmål antagelsesvist en distinktion mellem “dem” og “os”, hvor særegne kapitaler formodentligt vil komme til udtryk. Med udgangspunkt i dette, vil der herunder blive redegjort for udarbejdelsen af interviewguiden.

Udarbejdelse af interviewguide

Da undersøgelsen benytter sig af fokusgruppeinterviews med både de unge og de ansatte, er der følgelig udarbejdet forskellige omend meget lignende interviewguides, hvor vi i interviewguiden til de unge opstiller spørgsmål, der henvender sig til deres egne oplevelser af kulturen mellem dem og deres venner, mens interviewguiden med de ansatte opstiller spørgsmål, der henvender sig til deres oplevelser af kulturen mellem de unge. I den forbindelse vil fremgangsmåden være ”den blandede tragtmodel”, hvilket foreskriver, at interviewguiden indledningsvist opererer med forholdsvis åbne spørgsmål om informanternes egne erfaringer med det berørte tema såsom ”*Hvorfor kommer I på InFusion?*”. Tanken er her, at disse forholdsvis åbne spørgsmål giver informanterne trygheden og lysten til at besvare de mere specifikke spørgsmål senere i interviewet (Jacobsen & Jensen 2012: 37), såsom “*Er der nogle kriminalitetsformer der er mere accepterede end andre?*”, hvilket har til formål at få de unges normer og holdninger frem uden at stille informanterne til ansvar for specifikke handlinger (Kvale & Brinkmann 2015: 191). Denne tilgang giver os mulighed for at indfange de unges og ansattes perspektiver og interne interaktion, og på samme tid sikre, at interviewet fastholder fokuset (Halkier 2015: 142).

Inden interviewene blev sat i gang, blev der afholdt en kort briefing, hvor det blev nævnt at formålet med interviewet var at få indblik i kulturen i de unges vennegrupper. Herefter blev det understreget, at informanternes navne ville blive anonymiserede i afrapporteringen, således at de ikke bliver genkendt af eventuelle læsere, samt oplyst, hvilke spilleregler der var i forbindelse med interviewet (Bilag 2: 1). Endvidere blev det understreget at informanterne var yderst velkomne til at give konkrete eksempler i forbindelse med besvarelserne. Ydermere blev det nævnt, at interviewet ville blive optaget på en diktafon, som kun var tilgængelige for os (Bilag 2: 1). Afslutningsvist blev informanterne spurgt, om de havde nogle spørgsmål inden interviewet gik i gang, således at eventuelle bekymringer kunne imødekommes, og uafklarede spørgsmål kunne besvares inden interviewet blev igangsat.

Præsentation af fokusgrupperne

For at kunne give et retvisende billede af informanternes udsagn, findes det vigtigt at præcisere, hvem de er og hvordan de internt i fokusgrupperne interagerede i interviewsituationen, hvilket kan give indblik i den kultur, som er mellem de unge.

Gruppe 1

Dette interview bestod af Sofie og Sonja, som begge kommer på InFusion hver dag. Sonja har været en del i kontakt med kommunen gennem sin barndom, mens Sofie har boet alene med sin mor. Sonjas far døde før hun blev født, og Sofie er ikke på talefod med sin far. Sonja kommer fra et mere udsat miljø end Sofie, hvilket virker til at influere på hendes perception af den kultur hun indgår i. Sonja besvarelser er således mindre reflektive omkring andres ståsted, hvilket kommer til udtryk i, at hun ikke udviser nogen tegn på forlegenhed i forbindelse med selv afvigende handlinger, som kan forekomme inden for (sub)kulturen. Derimod har Sofie, der er handelsskoleelev, en større berøringsflade med det konventionelle samfund og har formodentligt lettere ved at skelne mellem sociale logikker, der gør sig gældende i (sub)kulturen, kontra de sociale logikker, der gør sig gældende i den omkringliggende kultur. Netop det faktum, at Sofie har en større berøringsflade med det konventionelle samfund, kan yderligere bevirke at hun i kraft af dette kendskab er i stand til at "code switche", hvilket hun muligvis benytter sig af i en interviewsituationen, ved at fremstå som "ordentlig" og "normal". Hun griner ofte i forbindelse med besvarelser af sensitive emner, hvilket kan være et udtryk for forlegenhed i forhold til de sociale logikker, som er i (sub)kulturen, hvor hun formodentligt er bevidst om, at disse sociale logikker ikke stemmer overens med vores. Sonja havde en aftale med en veninde, hvorfor hun forlod interviewet før tid. Efterfølgende virkede det som om Sofie blev mere usikker i situationen, hvorfor vi skiftede emne fra de sensitive emner, som lige inden var blevet berørt, tilbage til et emne der tidligere i interviewet havde løftet stemningen, hvilket virkede til at gøre hende mere tryk i situationen. Overordnet virkede samspillet mellem Sonja og Sofie til at være præget af tryghed og fortrolighed på trods af deres forskellighed, hvilket kan sige noget om den individuelle diversitet, der er i venskaberne inden for (sub)kulturen.

Gruppe 2

Dette interview bestod af Amalie og Klara. De kommer på InFusion nærmest hver dag. De kommer fra et forholdsvist udsat miljø, hvor de begge har fædre med stofmisbrug og en fortid med kriminalitet. Særligt Amalie udtrykker, at hun altid har været i et kriminelt miljø og dermed ikke kender til andet,

hvilket hendes svar på spørgsmål om andre mere konventionelle unge kommer til at afspejle. Det var under interviewsituationen tydeligt, at der var et asymmetrisk magtforhold mellem de to piger, hvor Amalie ofte bevidst eller ubevidst førte ordet og dermed efterlod meget lidt plads til Klaras perspektiver. Klara oplevedes som en meget stille og usikker pige, hvorfor vi forsøgte at få hende i tale ved direkte at spørge hende, hvad hun mente om et givet spørgsmål, hvor hun langt de fleste gange blot orienterede sig mod, hvad Amalie havde sagt. Det asymmetriske magtforhold mellem dem og de individuelle personlige forskelle, kan altså have medvirket til at Klara oplevede interviewsituationen som mere intimiderende end Amalie.

Gruppe 3

Dette interview bestod af Emil, Anton og Mikkel på 16 år. Mikkel har benyttet sig af InFusion stort set hver dag i det seneste år og har sidenhen introduceret InFusion for Emil og Anton, som dog blot bruger InFusion 1-2 gange om ugen. Særligt Mikkel gav udtryk for at have mange forskelligartede vennegrupper både inden for og uden for InFusion, hvor Emil og Anton, derimod primært syntes at have vennegrupper uden for InFusion. Interviewsituationen med denne gruppe drenge bar præg af at Mikkel førte ordet, hvilket kan være grundet hans mere indgående kendskab (sub)kulturen. Ydermere kan det også være et udtryk for, at Mikkel har højest status i deres venskabskonstellation. Emil virkede til at være mere ubekendt med (sub)kulturen, hvilket hans korte og sjældne svar i interviewet kan antages at reflektere, særligt når spørgsmålene berører mere afvigende og sensitive tematikker. Emil forlader interviewet for at tage på arbejde, hvilket bevirker at Anton begynder at tale mere frit. Dette kan skyldes, at han grundet Emils fravær, er mere fri til at tale åbent om sine oplevelser. Dette kan antages, at skyldes Emils konforme karakter, som skaber en frygt for stigmatisering, hvilket Anton faktisk direkte giver udtryk for med spørgsmålet om, hvem der helst ikke måtte opdage hans afvigende handlinger, hvortil han siger: *“Nok de kammerater som ikke tror, at man kunne finde på sådan noget”* (Bilag 5: 15). Dette kan altså anses som en direkte forklaring på Antons større deltagelse og åbenhed efter Emils exit. Helt generelt blev stemningen efter Emils exit mindre anspændt og formel, og de resterende to drenge blev yderst villige til dele ud af deres erfaringer med såvel stofbrug som kriminalitet og i den forbindelse virkede de til at have det sjovt. Dette kan altså være et udtryk for, at de to unge drenge i højere grad holdt svar tilbage for ikke at blive stigmatiseret af en ven, end fordi at de blev påvirket af vores tilstedeværelse.

Gruppe 4

Dette interview bestod Frank og Elsa. De kommer begge to på InFusion hver dag. Interviewsituationen bar præg af, at de begge havde et indgående kendskab til og deltagelse i den (sub)kultur, der er mellem de unge brugere af InFusion. Elsa giver udtryk for, at hun kommer fra en hel typisk familie i modsætning til mange, der kommer på InFusion. Dog giver hun også udtryk for, at dem som kommer på InFusion er mere normale, end dem som hun går i skole med, hvilket kan være et udtryk for at hun i højere grad identificerer sig med de sociale logikker, som er i (sub)kulturen, end andre unges sociale logikker. Dette kan ses i tråd med hendes skepsis over for Mille inden interviewets påbegyndelse, hvor hun spurgte, om Mille var politibetjent. Ydermere formodes Elsa at have en vis rang i statushierarkiet blandt særligt de unge piger, hvilket kom til udtryk, da hun fik en pige til at hente vand til hende inden interviewet, fordi hun ikke selv 'føjte for' at hente det. Elsa og Frank var veltalende og virkede meget taktiske i forhold til, hvad de sagde og ikke sagde. Dette kan tyde på, at Frank og Elsa har evnen til at "code switche" i mødet med henholdsvis konventionelt og gadeorienterede personer. I den forbindelse havde Frank et stort behov for at understrege, at hans referencer i forhold til kriminalitet, vold og stoffer forbandt sig til hans gamle vennegruppe og nu var fortid. Denne yderst veludviklede evne til at "code switche", kunne ses i hans behov for og evne til at aflæse rummet og tilpasse sig derefter. Interviewsituationen bar præg af, at de begge følte sig relativt tilpas, hvilket eksempelvis kom til udtryk i at Elsa følte sig fri til at spise mad imens og sad meget tilbagelænet i stolen. Endvidere antages det, at Frank ikke følte sig synderligt intimideret af os, da han opsøgte megen anerkendende øjenkontakt.

Gruppe 5

Dette interview bestod af Henrik og Julian. De har begge benyttet InFusion i flere år og anvender tilbuddet hver dag. Både Henrik og Julian har været på opholdssteder og i institutioner i deres ungdom. Denne fokusgruppe er den eneste, der ikke er etableret på baggrund af et tæt venskab, da en af Henriks venner, som skulle have deltaget, blev væk. Der var dog alligevel åbenhed blandt informanterne, hvilket medførte en god dynamik og deraf indblik i (sub)kulturen. Dynamikken var i den forbindelse lidt speciel, i særdeleshed, fordi det virkede som om at Henrik havde en tendens til at tilpasse sig Julians holdninger og derigennem forstærke graden af voldsomhed i sine udsagn om egne handlinger. Dette kan være et udtryk for et indgående kendskab til koderne for status i (sub)kulturen. Disse overdrivelser af egne gerninger medførte at Julian flere gange grinte af Henrik, når han fortalte om sin fortid med stoffer og voldsparathed, hvilket formodentligt ikke var i

overensstemmelse med Julians opfattelse af Henrik. Endvidere kan denne tilpasning forstås som en nødvendighed for Henriks deltagelse i (sub)kulturen, hvor narrativet om at være gadeorienteret, kan være væsentligt for ikke at blive disrespekteret. Ydermere er det tydeligt, at Henrik har en relativt lav status i relation til Julian, som befinder sig relativt højt i hierarkiet i (sub)kulturen. Det kan have bevirket, at Henrik ikke vil tabe ansigt over for Julian, hvorfor Henrik af den grund, har været nødsaget til at vedholde det narrativ han tidligere har givet udtryk for i Julians nærvær. Dette kunne potentielt have været uforsvarligt at sætte disse personer sammen i en interviewsituation, men da Henrik generelt virkede til at være tilpas i situation og i rollen som ekspert, vurderes det dog som etisk forsvarligt. Både Henrik og Julian var meget villige til at dele ud af deres erfaringer under interviewet, hvilket kan tyde på, at de ikke har oplevet os og interviewsituationen som intimiderende. Julian holdt meget øjenkontakt gennem hele interviewet, hvilket opfattedes som en måde, hvorpå han sikrede sig, at vi forstod, hvad han mente.

Gruppe 6

Dette interview bestod af Kjeld og Thomas, som begge er uddannet pædagoger, der både arbejder på InFusion, hvorfor de har et solidt grundlag for at tale om (sub)kulturen mellem de unge. Vi havde en oplevelse af at Kjeld var mere tilbøjelig til at tale frit fra leveren end Thomas, og at Thomas generelt virkede mere reflekteret og påpasselig med, hvad han sagde og hvordan hans svar var formulerede. Dette kan både antages at være et udtryk for Thomas' måde at undgå at stille de unge og InFusion som organisation i dårligt lys, men formodentlig også for søgen efter politisk og fagligt 'korrekte' besvarelser, grundet bevidstheden om vores status som universitetsstuderende.

Etiske overvejelser

Undersøgelsen har til formål at tjene såvel videnskabelige og menneskelige formål, således at vores fund kan være med, til at forbedre socialt udsatte og fremmedgjorte unges velfærd (Kvale & Brinkmann 2015: 106). Derfor er det vigtigt at knytte nogle overvejelser til spørgsmålet om etisk korrekthed. Da nærværende undersøgelse har dette forebyggende tilsnit til socialt udsatte og fremmedgjorte unge, har der været en bevidsthed om, at vi som forskere kan have en tilbøjelighed til at dæmonisere denne gruppe af unge, da fokus netop er på socialt udsatte og fremmedgjorte unge i en (sub)kultur, og de gadelogikker der eksisterer heri (Jensen 2012: 225). Vi er endvidere bevidste om, at der ikke bliver inddraget alle de konventionelle træk, som (sub)kulturen også indbefatter. Grundet den neobirminghamiske (sub)kulturtilgang, kan vi endvidere komme til at eksotisere denne gruppe unge, gennem forståelsen af, at deres handlinger og sociale logikker blot er en løsning på kollektive problematikker, såsom fremmedgørelse og marginalisering af bestemte grupper i samfundet, hvorfor der kan være en tilbøjelighed til at bagatellisere alvorligheden af deres sociale logikker (ibid.). Grundet undersøgelsens fokus på (sub)kultur, vil der være en tendens til at søge efter afvigelser fra konventionelle normer, hvilket kan komme til at fremstille denne gruppe af unge som mere anderledes end de i realiteten er, og dermed kan dette reproducere polariseringen mellem konventionelle borgere og udsatte unge samt større stigmatisering af denne gruppe unge. Det etiske potentiale vurderes dog at bestå i at søge at forstå sociale logikker i (sub)kulturen, som ellers kan synes irrationelle (Jensen 2012: 223f).

I undersøgelsen er det klubtilbud som danner ramme for casen blevet anonymiseret til 'InFusion' derudover er bynavnet og stednavne ligeledes anonymiserede, for at sikre informanternes anonymiteten i relation til omverdenen. Det kan dog stadig være problematisk at sikre den lokale anonymitet, da undersøgelsen for det første søger at give en indsigt i (sub)kulturen gennem beskrivende karakteristika af informanterne og det fritidstilbud som casen er baseret på, da dette medfører at undersøgelsen bliver troværdig og at den opnår en vis genkendelighed så det er muligt at generalisere ud fra casen (Bengtsson & Mølholm 2020: 200ff). For det andet kan den lokale anonymitet udfordres, hvis personalet anvender deltagelsen i forskningen eksternt til at promovere klubtilbuddet, som et kriminalpræventivt eller fordelagtigt klubtilbud, da dette kan udfordre informanternes anonymitet at der tilkendegives, hvorfra de er hvervede. I det tilfælde vil klubben trods pseudonymisering blive genkendelig, hvilket ikke alene vil eksponere klubbens eksterne anonymisering, men også vil udfordre den interne anonymisering, da dette kan medføre at

informanterne bliver genkendelige for hinanden. Dette skyldes i særdeleshed at kontakten til informanterne er skabt på InFusion, og at interviewene ligeledes er foretaget i klubben, hvilket medfører at personalet og en del af de unge er bevidste om, hvem der har deltaget i interviewene og hvem de har deltaget med. Den interne anonymisering er forsøgt imødegået ved at ændre informanternes navne, gøre brug af uspecificerede alderskategorier og at udelade udvalgte personlige karakteristika, der er særligt identificerbare for den enkelte informant (ibid.). Det kan dog ikke afvises at informanterne stadig vil være identificerbare over for hinanden, hvor særligt personalet kunne have interesse i at læse undersøgelsen. Personalet på InFlustion har en stor tilknytning til de unge, som kommer der, og det er derfor vurderet som etisk forsvarligt at anvende interviewene til trods for, at den lokale anonymitet ikke er fuldstændig sikret, da det formodes at der er et kendskab til de informationer, der fremgår i analysen. Ydermere er få inkriminerende oplysninger blevet udeladt, da dette ikke er blevet vurderet som etisk forsvarligt at medtage i tilfælde af genkendeligt. Det faktum at fokusgrupperne blev etableret på baggrund af kriteriet om venskab, kan på den ene side anses som etisk, såfremt at de unge følte tryk ved at tale åbent over for deres venner, men på den anden side potentielt uetisk såfremt de sensitive emner er ubehagelige at berøre i vennernes nærvær (Kvale & Brinkmann 2015: 107). Der kan i den forbindelse også være etiske udfordringer i forhold til at de unge potentielt kan opleve, at skulle stå til ansvar for deres udsagn over for deres venner efter interviewet (Halkier 2015: 141). Derfor bliver det tydeligt understreget i briefinggen, at informanterne havde mulighed for at springe spørgsmål over, som de ikke ønskede at besvare. En anden etisk overvejelse er knyttet til de optagelser og transskriptioner, der har til formål at sikre en loyal gengivelse af interviewene. Her blev optagelserne slettet efter transskriberingerne for at sikre informanternes anonymitet. Ydermere blev transskriptionerne anonymiseret så identificerbare informationer om informanterne ikke kunne findes i empirien (Bengtsson & Mølholm 2020: 195).

Ovenstående giver altså et indblik i etiske dilemmaer i en undersøgelse om gadeorienterede (sub)kulturer, hvilket tydeligt viser hvor svært det i undersøgelser, der studerer sensitive emner, er at balancere mellem dybdegående empiri af høj kvalitet og af rapportere om unge mennesker der er præget af fremmedgjorthed og udsathed på en etisk forsvarlig måde.

Analyseafsnit

Dette afsnit har til formål at præsentere analysen, således at eventuelle læsere kan få et indblik i måden, hvorpå analysen er udarbejdet i relation til de orienterende begreber, for at skabe gennemsigtighed og dermed højne reliabilitetspotentialen (Kristiansen 2015: 494). Overordnet vil denne analyse bestå af en meningskondensering og -fortolkning af empirien, hvor tekststykker fra transskriptionen enten omformuleres eller kortes ned, så det blot er den essentielle mening, der fremgår, hvilket har til formål at gøre analysen skarp og præcis (Kvale & Brinkmann 2015: 270ff). Hertil skal det nævnes at analysen indskrives sig under hermeneutisk meningsfortolkende tilgang, hvor der veksles mellem del og helhed, mellem de unges udsagn og vore egen forståelsesramme, som er formet af de orienterede teorier. Dette gør sig særligt gældende i forhold til race og etnicitet, da alle informanter i undersøgelsen er etnisk hvide danskere samt graden af social segregering og dertilhørende større fremmedgjorthed, end hvad der findes i empirien. På samme tid modificeres de orienterende begreber, når kompleksiteten af fænomenet ikke vurderes at kunne forklares inden for de orienterende begrebers rammer. I den forbindelse bliver andre mere passende teoretiske perspektiver inddraget i overensstemmelse med adaptiv teori. På den måde rækker fortolkning af empirien både ud over grænserne for informanternes selvforståelse men også ud over grænserne for de orienterende teorier (ibid.).

De unges livsvilkår

For at kunne forstå de unges deltagelse i særlige former for grupper og dermed den kulturdannelsen, som opstår i disse grupper, er det afgørende at have deres opvækstvilkår og sociale positioner med i analysen. Dette da undersøgelsens neobirminghamsk inspirerede tilgang til kulturer, beskriver hvordan disse (sub)kulturdannelser kan forstås som en reaktion på de unges delte problemstillinger. Pædagogerne omtaler de unge som ”*særligt sårbare unge i udsatte positioner*” (Bilag 8: 3), hvilket dækker over at de unge kan være i udsatte positioner i forhold til forældrene, men til trods for det være velfungerende i skolen og fritiden eller omvendt. Når der skrives ‘udsatte unge’ i analysen indebærer denne udsathed både social belastning i forhold til enten skole, fritid og/eller forældrene. Denne udsathed skal forstås som havende indvirkning på de unges eventuelle oplevelse af fremmedgørelse.

Forældres rolle og fremmedgørelse

De unge, der kommer på InFusion viser sig i større eller mindre grad at have svage bånd til forældrene, grundet eksempelvis ressourcetsvage forældre i udsatte positioner. Ifølge Travis Hirschi (1969), kan en opvækst med svage bånd til eksempelvis familien og derigennem svage bånd til det konventionelle samfund og dets normer, være en risikofaktor, for at den unge afviger og/eller deltager i kriminalitet (Hirschi 1969: 88f). Dette er ligeledes, hvad forskningen peger på, hvad angår risikofaktorer for at unge bliver en del af kriminelle grupper, hvor det at have svage prosociale værdier og at have svage forældrerelationer forhøjer risikoen (Pedersen & Lindstad 2011: 5). Pædagogen Kjeld nævner:

”Alle dem der kommer har et eller andet i bagagen. Det kan være hvad som helst de gerne vil snakke om eller have hjælp til. Det kan være mor der drikker eller far der slår, ”jeg døjer vanvittigt med angst” eller ”jeg får godt nok noget medicin, men jeg føler ikke rigtig, at jeg kan snakke med nogen”, og det synes de at de kan med dem hernede. Det kan også være misbrugsproblematikker eller kriminalitet” (Bilag 8: 2).

Denne bagages betydning, såsom svage forældrerelationer, nævner flere af de unge, herunder Elsa, som siger at mange af de unge på InFusion *”har manglet en far eller mor”* (Bilag 6: 4). Ydermere nævner Klara, at *”min far han er stofmisbruger og har lavet diverse ting, så jeg kender jo ikke til andet”* (Bilag 4: 12). Sonja nævner yderligere: *”Jeg har aldrig mødt min far. Han døde før jeg blev født, så jeg tror altid, at jeg har manglet den der mandlige rolle”* (Bilag 3: 21). Det faktum at en del af de unge enten har mistet en forældre eller har relativt ressourcetsvage forældre, herunder enten økonomisk, kulturelt eller socialt, kan på baggrund af habitusbegrebet forklare, hvorfor de unge er tilbøjelige til at indgå i fællesskaber med ligesindede og dermed reproducere denne udsathed. I forbindelse med beskrivelsen af de unge, der kommer på InFusion, nævner Sofie:

”Der er mange af dem, der kommer heroppe, der har haft problemer før i deres barndom, og det tror jeg også har gjort skade på dem og givet dem nogle ar på sjælen, hvor de har mistet tillid til folk. Hvor de er bange for, at folk de bare vil skride fra dem igen” (Bilag 3: 21).

Det helt centrale i ovenstående, er den mangel på tillid, som opleves i deres opvækst og sidenhen i deres liv. Med udgangspunkt i Anthony Giddens begreb om ontologisk sikkerhed, kan netop en ustabil opvækst medføre mangel på tillid til mennesker og verden generelt, samt influere på de unges håndtering af situationer senere i livet (Kaspersen 2013: 463). Denne grundlæggende mangel på tillid

vil, med udgangspunkt i undersøgelsens neobirminghamske ramme, blive en af de sociale erfaringer, som deres habitus indebærer. Dog kan habitus ikke alene forklare, hvorfor de unge placerer sig i relation med hinanden, hvis ikke der er et socialt felt, hvori de unge kan etablere sig. I det sociale felt placerer de unge med en habitus, der bærer præg af udsathed, ressourcetsvaghed og mistillid, sig i samme position, på baggrund af deres relativt begrænsede konventionelle kapitaler. Den relativt lave positionering i det konventionelle samfund skaber grobund for en (sub)kultur, med egne regler og normer, som giver de unge mulighed for at opnå status gennem symbolske kapitaler, som er statusgivende i denne (sub)kultur. Dog kan dette medføre en fremmedgørelse fra det konventionelle samfund, hvilket ses i de unges holdninger til kommunen og politiet.

Holdninger til kommunen

En del af informanterne har været i kontakt med kommunen, og holdningerne til kommunen er splittede, men for de unge som har haft stor kontakt til kommunen, er det tydeligt at ”kommunen”, for dem er et udtryk for noget der indskrænker deres personlige frihed. Dette kan ses i nedenstående citat, hvor Amalies siger:

”Jeg har været kommunebarn hele vejen igennem. Det er både omkring uddannelse og familie. Vi har ikke haft det særlig godt. Jeg har fået at vide af kommunen et par gange, at det er et dårligt miljø, jeg er inde i og at jeg skal holde mig væk fra dem, men jeg er sådan der: ”Du kan ikke sige til mig, at jeg ikke må være sammen med mine venner! Det kan godt være at de ikke gør nogle fornuftige ting nogle gange, men altså det er stadig mine venner” (Bilag 4: 3).

I den forbindelse nævner Henrik, at hans indtryk af kommunen er, at ”de” er nogen som bare vil spare penge: *”Jeg har haft mine kampe igennem mit liv med dem, så både godt og skidt” (Bilag 7: 5).* Sonja er mere entydig i holdningen til kommunen:

”Jeg synes ikke rigtig de har hjulpet mig. Så synes jeg faktisk at InFusion har hjulpet mig mere. Kommunen de lover bare alt mulig pis, ”så kan du få noget hjælp “og det er ikke blevet til en skid man. Så har man haft 20 forskellige socialrådgivere. Så man føler sig lidt svigtet af kommunen, fordi man har haft så mange... oplevelser” (Bilag 3: 6).

Det faktum at de mest socialt belastede unge, som har været en kommunal sag, har et overvejende negativt syn på kommunen, som en instans, der på den ene side har til formål at hjælpe, og på den anden side ikke formår at yde den tilstrækkelige hjælp og støtte, antyder at der i de unges habitus

implicit ligger en modstand mod samfundets institutionelle instanser, som de oplever at blive fremmedgjorte af. Pædagogen Thomas siger i denne forbindelse, at de unges holdning er:

””Kommunen det er lort!” Jeg tror at mange af dem, har en fortælling med hjemmefra om at kommunen det er sådan en, der gør noget negativt. Så deres syn er ikke særlig positivt, men jeg tror også, at de har tillært sig at sige sådan uden de egentlig ved hvorfor”
(Bilag 8: 7).

Ud fra ovenstående udsagn, kan man altså se, at der for de unge i kontakt med kommunen opstår et skel mellem deres habitus og kommunen som instans, som kan bevirke, at de unges forhold til kommunen bliver præget af mistillid og afmagt.

Holdninger til politiet

De unges holdninger til politiet er komplicerede. På den ene side kan de fleste af de unge en forståelse af, at politiet blot passer deres job og Julian siger endda: *”Jeg tror faktisk kun at jeg har respekt for politiet. Alt hvad jeg synes de gør forkert, det er længere oppe... politikere og folketinget”* (Bilag 7: 6). På den anden side udbryder Anton til spørgsmålet om holdninger til politiet *”bøsser!”* og Mikkel fortsætter: *”Man lærer hurtigt, at man ikke kan lide dem, hvis man kommer meget i kontakt med dem. Det er ikke rigtig nogle du har lyst til at møde, hvis du ved at du har gang i noget dumt”* (Bilag 5: 6).

De unges negative holdninger til politi og kommunen kan, jævnfør Anderson, være en indikator på, at der i (sub)kulturen mellem de unge hersker gadekoder. Overordnet understreger de unges holdninger til kommunen og politiet, at habitus er en socialiseret subjektivitet, hvor de både gennem deres forældre og omgangskreds har internaliseret holdninger, hvilket afspejles i det felt som deres habitus producerer og er et produkt af. Ydermere hævder Sandberg & Pedersen at der selv i en velfærdsstat overføres social klasse og social marginalisering gennem generationer (Sandberg & Pedersen 2011: 169). Med udgangspunkt i dette kan det tyde på, at de unges habitus er blevet influeret af forældres udsathed og fremmedgjorthed fra systemet. Derfor vil følgende afsnit omhandle, hvordan de unge finder sammen i fællesskaber med ligesindede.

De unges fællesskaber

For at forstå hvorfor de unge finder mening i at komme på InFusion, er en central forklaring ifølge pædagogen Thomas, fællesskabet i at have noget i bagagen:

”Det er hernede at man kan være sig selv og kan fortælle uden, at det er underligt at mor og far drikker. Det kan man ikke fortælle ret mange andre steder uden, at der er nogen der ser ned på en. Jeg tænker også, at der er et eller andet i pædagogikken hernede. Det her med at det er rigtig meget lidt vurderende og rigtig, rigtig meget nysgerrigt” (Bilag 8: 3f).

Thomas peger altså på, at de unge finder tryghed på InFusion, da det her er mindre stigmatiserende at være udsat eller sårbar. En anden dimension er pædagogerne pædagogik, som Thomas definerer som primært nysgerrigt og i mindre grad vurderende. Ifølge den neobirminghamske ramme, kan engagementet i fællesskabet skyldes, at der på InFusion bliver faciliteret et socialt rum, hvor de unges habitus kan rummes, men også kan spejles i andre unge. Ydermere giver det et fysisk rum, hvori en (sub)kultur antagelsesvist kan forstærkes, grundet de unges indflydelse på hinanden gennem de holdninger og erfaringer, de sammen oplever og deler. Kjeld forklarer, at *”der er meget tillid i det pædagogiske arbejde”* (Bilag 8: 4). Pædagogikken er dermed funderet på en tillidsrelation mellem pædagog og ung, hvorpå pædagogerne gennem nysgerrige spørgsmål kan få de unge til at reflektere over, hvorvidt de sociale logikker eller den habitus, de besidder, er gunstige i forhold til deres drømme for fremtiden. Pædagogerne giver endvidere udtryk for, at der er mange forskelligartede vennegrupper og individer på InFusion. Dog viser det sig generelt i det empiriske materiale, at både de unge og pædagogerne mere eller mindre ubevidst, laver nogle overordnede distinktioner mellem særligt to grupperinger i (sub)kulturen. Thomas giver eksempelvis udtryk for:

”Lige nu har vi en lidt yngre gruppe, som virkelig kører fart på pizzarap og risikovillighed. Så har vi den ældre generation, som måske bare er halvandet år ældre. De fortalte her den anden dag, at de havde siddet og drukket nogle bajere derhjemme og var begyndt at hyle og snakke om, hvor meget personalet havde betydet for dem. Og det er jo de drenge, som for 2 år siden var helt væk på kokain og fester og slåssede, og det er virkelig sjovt at se det der med, at det er så kort en periode, hvor det giver point at være risikovillig” (Bilag 8: 14).

Ovenstående citat tegner altså et billede af, at den yngre gruppe er mere risikovillig end den ældre. Det kan altså formodes, at det ikke alene er den ældre gruppes alder, men også deres relation til pædagogerne, der har indflydelse på at deres sociale logikker har ændret sig. Dette citat skaber

dermed en grobund for at undersøge, hvilke grupperinger der er mellem de unge, og hvilke sociale logikker, som gør sig gældende i disse grupper.

Grupperinger internt mellem de unge

Ovenstående skaber et billede af, at der sker et helt naturligt aldersskel mellem de yngre og de ældre unge, der kommer på InFusion. Kjeld nævner i den forbindelse:

”Der er den lidt gamle gruppe, hvor det bare går ud på at drikke noget vodka og mere ligegyldighed. ”Jeg ved godt, at jeg er en pæn fyr, men derfor behøver jeg ikke at gå i bad, og jeg er faktisk pisseligglad med, hvad du tænker” (Bilag 8: 14).

Det tyder altså på, at der er forskellige koder for, hvordan de unge skal gebærde sig, for at blive anerkendt alt efter, hvilken delgruppe de er en del af i (sub)kulturen. Yderligere er der blandt de unge en forholdsvis tydelig distinktion mellem den gruppe af unge drenge, som er meget risikovillige, de andre drenge og pigerne. Hertil siger Henrik:

”Man kan se, hvordan folk de snakker med hinanden. Nogen de lyder lidt kriminelle i måden de snakker på til hinanden. Det er én gruppering. Så er der andre, der tager det lige så stille og roligt. Sidder og ser noget fjernsyn. Bare snakker som normale mennesker. Det er så en anden gruppe. Så er der nogle af pigerne, der er lidt mere sammen end andre heroppe” (Bilag 7: 12).

Dette udsagn tyder altså på, at Henrik tager afstand fra de ”kriminelle” eller risikovillige. Julian tilføjer nogle flere karaktertræk til den ”risikovillige” gruppe:

”De fleste af dem det er østeuropæere og de ryger stadigvæk en del hash og kommer for det meste på InFusion og bliver smidt ud 5 minutter efter, fordi de er møgskæve. De spiller også lidt smarte over for os andre. Somme tider får de også ørerne i maskinen” (Bilag 7: 14).

Julian og Henriks udsagn tegner altså et billede af denne ”risikovillige” gruppe, som er definerede af at have en overvægt af østeuropæere, som har et stort forbrug af stoffer og er (små)kriminelle. Det tyder altså på, at sådanne karaktertræk er ilde set blandt majoriteten af de unge, hvilket også kommer til udtryk i Mikkels udsagn:

”Noget der giver respekt for den gruppe er, at være pisse flabede over for politiet, og vi andre ser ned på det og tænker ”det er overhovedet ikke sejt”” (Bilag 5: 12).

Til trods for ovenstående udsagn tyder det dog på, at majoriteten af de unge faktisk er overbærende over for den “risikovillige” gruppe, dog med nogle forbehold, ifølge Mikkel:

”Så er der alle dem der, der ryger hash og tager nogle stoffer, og så er der os andre. Vi er gode venner med dem og snakker med dem, men jeg tager ikke til fest med dem, for det gider jeg ikke” (Bilag 5: 10).

Implicit i Julians udsagn og eksplicit i Mikkels, er der en overbærenhed og åbenhed over for disse “risikovillige” unge, som muliggør at de deltager i samme (sub)kultur og interagerer inden for rammerne af InFusion. Det er dog også forholdsvist tydeligt at grænserne for Mikkel går ved involveringen i overdrevet stofbrug og grænserne for Julian går, når de spiller ”*smarte*”. Det kan antages, at det for Julian er særligt vigtigt at blive behandlet med respekt, fordi han jævnfør hans anciennitet og status i feltet, forventer at blive behandlet med respekt, i særdeleshed af den yngre “risikovillige” gruppe. Det tyder endvidere på, at der er en dissonans mellem, hvad majoriteten og minoriteten af de unge anser som statusgivende. Dette er også, hvad Kjeld observerer:

”Der er dem, hvor de synes at de er voldsomt junkier, som er på piller eller ryger hash hver dag. ”De er sgu lidt nogle tabere” ” (Bilag 8: 33).

Denne disidentifikation mellem majoriteten og minoriteten af unge i (sub)kulturen, kan jævnfør undersøgelsens neobirminghamske tilgang tolkes som kampen om feltets grænser og foreskrevne regler, hvor majoriteten kommer til sætte dagsordenen for, hvilke kapitaler der er acceptable i (sub)kulturen. Dette kan dog antages at medføre, at minoriteten kommer til at slutte sig om sig selv og blive yderligere udsatte og fremmedgjorte fra det sted, som netop skulle rumme dem og forebygge en kriminel og afvigende levevej. På den måde kan denne interne fremmedgørelse og ”stigmatisering” internt i (sub)kulturen blive, hvad Howard S. Becker kalder en selvopfyldende profeti (Becker 1963: 34). Det faktum at der er en distinktion mellem grupperne internt i (sub)kulturen kan, jævnfør Beverly Skeggs, forstås som den majoritetens forsøg på at skabe en social identitet der disidentificerer sig med denne form for radikal risikovillighed og respektløshed, som den “risikovillige” gruppe er defineret ved, hvorigennem den “risikovillige” gruppe bliver tilskrevet lavere social positionering gennem de negative karakteristika, der binder sig til dem (Skeggs 2002: 94f).

Distancen mellem “afvigende” og “normale”

Ovenstående giver et indblik i, hvordan pædagogerne og de unge, skaber en distinktion mellem den yngre “risikovillige” gruppe, den ældre gruppe og majoriteten. Der viser sig ydermere at være en overbevisning om, at de unge som er en del af (sub)kulturen, er anderledes end kulturen blandt andre jævnaldrende. Hertil nævner Sonja:

”Johanne har en vennegruppe eller nogen hun går i klasse med og hun føler at det er mega, mega, mega, mega akavet at være sammen med de piger der, fordi hvis man bare siger ”fuck” i den vennegruppe, så kigger de mærkeligt på en og tænker ”hvad fuck” ”
(Bilag 3: 7).

Dette kan forstås som et udtryk for et kultursammenstød, hvor det at sige ”fuck” blot er en integreret del af Johannes måde at udtrykke sig på. Dette kan tolkes som at de unge i (sub)kulturen er mere gadeorienterede end konventionelle unge, hvorfor “fuck” bliver anset som ”forkert” sprogbrug i forhold til de etablerede koder i den konventionelle kultur. Her bliver det altså tydeligt, at der i den konventionelle vennegruppe er nogle andre kulturelle kapitaler, som anses som statusgivende, end der er i den gadeorienterede (sub)kultur. Den misbilligelse som Sonja giver udtryk for, at de unge på InFusion kan opleve i mødet med mere konventionelle jævnaldrende, kan jævnfør Anderson, lede til en følelse af fremmedgørelse fra denne gruppe. Der kan med det in mente formodes, at en del af de unge oplever at deres habitus er bedre tilpasset den gadeorienterede (sub)kultur, hvor de kan navigere i koderne og derfor finder fællesskab. I den forbindelse er der en udbredt holdning blandt de unge på InFusion til, at de *”andre vennegrupper bliver sådan lidt kedelige agtige”* (Bilag 3: 7). Dette kan altså anses som de gadeorienterede unges måde at distancere sig fra de konventionelle unge, hvor der igen bliver skabt en tydelig distinktion mellem ”os”, som er åbne, rummelige og har det sjovt og ”dem”, som er kedelige og fordømmende, hvilket ifølge Skeggs kan anses som et redskab til at legitimere egen gruppeidentitet (Skeggs 2002: 94f). Dette kan jævnfør Sandberg og Pedersen anses som en form for gangsterdiskurs, der appellerer til at de unge i (sub)kulturen, har et mere givende og spændende liv end konventionelle unge. Hertil tilføjer Sonja, at hun er overbevist om at unge på handelsskolen også ryger hash:

”Jeg tror bare ikke de er lige så åbne omkring det. Jeg tror måske også at de er lidt jaloux over, at vi kan godt sige, at vi gør det og vi skammer os ikke over det... De skal måske holde det lidt mere skjult, fordi de tænker, at det er pinligt at gøre” (Bilag 3: 18).

Det er således Sonjas overbevisning, at det er normalt at ryge hash, hvilket anses som en indikator for, at hun er en del af et gadeorienteret miljø, hvor det at ryge hash er normaliseret, hvilket hendes 'gadehabitus' er et udtryk for. Elsa virker til, at være mindre gadeorienteret, jævnfør Anderson, da hun er i stand til at 'code switche' mellem de gadeorienterede koder og de konventionelle koder. Dette kommer blandt andet til udtryk i hendes refleksioner omkring, hvordan hun tror det er, at komme på InFusion uden at kende nogen:

"Jeg tænker, at hvis der kom en normal person, der har gået på gymnasiet, så ville de jo tænke "Hvad fanden foregår der?" Vi er jo vant til at gå med sådan nogle. Jeg tror bare ikke, at de er vant til det liv. De har måske ikke set en der tager stoffer før eller noget i den stil. Måske helt ned til rygning" (Bilag 6: 19).

Det er altså Elsas indtryk, at personer som ikke er vant til at bevæge sig i et gadeorienterede felt, øjeblikkeligt idet de træder ind i rummet på InFusion, kan mærke at deres habitus ikke stemmer overens med den 'gadehabitus' som findes inden for dette felt. Dette er i tråd med pædagogen Thomas' observation:

"Jeg synes, at det er sjovt at observere nogle af de drenge, der måske har oplevet noget andet, der måske kommer fra lidt mere normalitet, der kommer ind i det her, og snuser rundt i det og så møder det der... Så har de også en tendens til, at vælge det fra igen" (Bilag 8: 10).

Det tyder altså på, at konventionelle unges habitus ikke er tilpasset feltet og dets logikker, hvorfor personerne får svært ved at interagere i (sub)kulturen, da de formodentligt ikke kan forstå logikkerne i de gadeorienterede koder for adfærd, hvorfor de konventionelle unge forholdsvist hurtigt vil vende sig mod deres mere konventionelle relationer. Hertil skal det ydermere nævnes at de unge i (sub)kulturen også har tydelige forbehold over for nye unge, der kommer på InFusion. Elsa nævner i denne sammenhæng:

"Hvis der er nogen herfra, der tager en med herop, så er vi måske også sådan "hvad laver du her?"-agtigt. Du er ikke vant til at komme heroppe. Jeg ville da tænke, at det var mærkeligt, at der var en der kom herop alene, hvis man aldrig havde set personen før" (Bilag 6: 19).

Det tyder altså på, at det oftere er reglen end undtagelsen, at de nye tilkommere til InFusion i forvejen har en relation til de unge i (sub)kulturen. Dermed kan det antages at den kultur, som de unge producerer og er et produkt af på InFusion, akkumulerer mellem de unge, hvilket jævnfør Balvig (2006) kan bevirke at fremmedgørelsen og den gadeorienterede (sub)kultur forstærkes og skaber større polarisering mellem grupperne, og dermed at mere konventionelle unge fravælger tilbuddet. Elsa nævner endvidere, at hun tror at mange er bange for at komme på InFusion, fordi at de har hørt rygter om, at *”folk måske har taget stoffer og så er der jo mange normale mennesker, der tænker ”Ej, det skal jeg satme ikke i nærheden af”* (Bilag 6: 19). Dog giver både pædagogerne og de unge paradoksalt nok udtryk for en stor åbenhed over for forskellighed mellem de unge som indgår i (sub)kulturen. Hertil siger Sofie:

”Jeg synes også, at det er dét, der er fedt her. Det der med at det er så åbent. Nu tager jeg ikke hash eller ryger stoffer, men jeg er stadigvæk lige så velkommen. Det er ikke sådan at de skubber én væk, hvis man ikke gør det samme” (Bilag 3: 17).

Det tyder altså på, at der internt i den overordnede (sub)kultur på InFusion, på trods af individuelle forskelligheder, er en stor åbenhed. Da der i ovenstående er tydelige indikationer på, at de unge mere eller mindre bevidst disidentificerer sig med de mere konventionelle unge, kan det formodes, at det de reelt set har til fælles er fremmedgørelsen fra det konventionelle samfund.

Rusmidler

Ovenstående giver indblik i en (sub)kultur, som er præget af fremmedgørelse, hvilket aktiviteter af afvigende karakter, kan være et udtryk for. Noget som informanterne nævner, er udbredt er brugen af stoffer blandt de unge, herunder i særdeleshed blandt gruppen af *”risikovillige”*, men også blandt nogle af de mindre risikovillige i festlige lag. Elsa nævner, at hun at unge tager stoffer, fordi de *”måske føler, når alle gør det, at det er en del af fællesskabet”* (Bilag 6: 23). Netop det at tage stoffer er, ifølge Julian, også det centrale for hans tidligere vennegruppe, uanset om det var weekend eller hverdag var *”stofferne, det var det vi lavede. Det var vores aktivitet”* (Bilag 7: 29).

Der ligger altså implicit i ovenstående udtalelser, at det at tage stoffer for de unge bliver anset som en almen aktivitet i (sub)kulturen, hvorfor det kan formodes at nytilkommere i (sub)kulturen kan blive eksponeret for stoffer og stofbrug. Pædagogen Kjeld nævner i overensstemmelse med

ovenstående, at der blandt mange af de unge, er en udpræget enighed om at stofbrug er normalt, til trods for at ikke alle praktiserer det:

”Folk vidste godt, hvad der skete i de her lejligheder, men alligevel tog man derop selvom, at man ikke selv var så risikovillig som de andre, og så kommer de ned og siger ”jamen de sidder jo bare og spiser piller og sniffer kokain og ryger hash lige op i ansigtet på os”, ”jamen hvorfor er du der så?”, ”jamen det er mine venner”” (Bilag 8: 22).

Ovenstående kan altså tyde på, at de unge bliver disponeret for stofferne i fællesskab med hinanden uden opsyn fra voksne. Elsa giver i den forbindelse udtryk for, at hun tidligere har været til fester, hvor hun følte sig utryk ved de andres brug af stoffer:

”Folk sad pisse-påvirkede og så sidder man måske som den eneste, der ikke tager noget og sidder og drikker. Det bliver ubehageligt, fordi jeg føler at ansvaret bliver lagt over på en selv, hvis der sker noget med nogen, fordi det kan de ikke tage stilling til, når de alle sammen er brændt af” (Bilag 6: 21).

Hertil sig Mikkel, at han ikke er sikker på, at han ville tage direkte afstand fra dem, hvortil Anton fortsætter: *”Det er da lidt irriterende, men jeg tror stadig at oftest så vælger man bare, at være sammen med dem og så bare ignorere dem lidt” (Bilag 5: 11).* Ovenstående tyder altså på, at selv de unge der ikke billiger stofbrug og måske endda føler sig utrygge i situationer, hvor stoffer indgår, til trods for dette indgår i sådanne situationer, hvor de blot vælger at ignorere deres påvirkede venner, for ikke at ekskludere dem selv fra fællesskabet.

Pædagogen Thomas nævner da også at de unge på InFusion: *”er kommet dertil, hvor de diskuterer om hash det er stoffer eller ej” (Bilag 8: 22),* hvortil Kjeld i forbindelse med spørgsmålet om, hvilke stoffer der bliver taget, svarer: *”Hvad tager de ikke? Det er jo LSD, MDMA, alle mulige former for piller, benzoer, krydsere, ecstasy, svampe og alt” (Bilag 8: 23).* Thomas siger hertil: *”for den gruppe som er risikovillig, der tror jeg heroin er det eneste, hvor man siger ”de er junkier”” (Bilag 8: 22),* hvortil Kjeld siger: *”du er satme junkie, hvis du tager amfetamin. Det er du ikke, hvis du gør det andet. Nej, nej det er bare fedt” (Bilag 8: 23).* Det tyder altså på, at der blandt nogle af de unge er en enorm risikovillighed i forhold til at eksperimentere med stoffer, men at der er en grænse mellem, hvad de unge definerer som ”sjov” og ”junkie”. Det vil altså sige, at selv de ”risikovillige” unge, herunder også dem som reelt har et misbrug, retfærdiggør deres forbrug gennem diskursen om, at det

udelukkende er heroin og amfetamin, der er ”rigtigt” afvigende. Denne diskurs er antagelsesvist med til at opretholde deres selvværd. Det kan altså tyde på, at det at være afhængig af stoffer, ikke er statusgivende i den brede (sub)kultur, hvorfor disidentifikationen til ”junkies” er en måde, hvorpå den ”risikovillige” gruppe legitimerer deres sociale logikker som værende præget af kontrol over deres stofbrug, til fordel for junkies sociale positionering, som bliver anset som relativt lavere end deres (Skeggs 2002: 94f). Dette sætter yderligere grænsen for feltet, da det at tage stoffer ikke i sig selv er miskrediteret, men det er til gengæld det faktum ikke at have kontrol over behovet.

Omverdenens syn på InFusion og de unge

Noget som de unge ikke virker til at tillægge stor vægt eller måske i det hele taget opfatte, er omverdenens udøvelse af symbolsk vold mod dem. Jævnfør Bourdieu, skal den symbolske vold forstås som den dominerende samfundesgruppes udøvelse af magt over andre grupper i det sociale rum, uden at afsløre den objektive magtrelation (Järvinen 2013: 376f). Herunder vil der blive argumenteret for, at den symbolske vold i større eller mindre grad ubevidst bliver udøvet over de unge og den kultur, de er en del af, både fra samfundets side gennem kommunen, og fra almene samfundsborgere, der er orienterede mod de konventionelle normer. Pædagogen Thomas nævner, at InFusion har været nedlukningstruet siden klubben blev oprettet:

”Det er en torn i øjet på alt, hvad der hedder etableret og kommunalt, og nu er det en del af klubberne og næsten alle kollegaerne i klubberne synes jo også at det er forkert (filosofien bag InFusion)” (Bilag 8: 33).

Denne skepsis mod hele konceptet som InFusion indbefatter og de unge mennesker, som kommer på InFusion, kan endvidere genfindes i Thomas’ fortælling om påvirkede unge:

”Så sover de her på sofaen, for det er simpelthen ikke forsvarligt at sende dem ud. Er de lige blevet 18, så må vi jo ikke ringe hjem til forældrene. Er de under 18 så kan vi sige ”du har sgu godt nok en dreng herinde der ligger og sover”. ”Nej, hvad laver han på InFusion? Jeg har sagt at han ikke må komme der!”. Hvis han ikke kommer her, så havde vi jo ikke fået øje på det. Så havde han måske ligget på gaden” (Bilag 8: 34).

Ovenstående citater rammer ind i symbolsk vold på flere niveauer. For det første kan kommunen og dets ansattes kontinuerlige skepsis over for InFusions etablering, forstås som en måde at manifestere

den magt, som den dominerende gruppe udøver over for afvigere. Afvigerne skal i denne henseende forstås som de unge, som kommer på InFusion, men kan også forstås som afvigende på institutionsniveau, hvor det kan antages, at rationalet for den dominerende gruppe, herunder kommunen er, at gøre InFusion til et uattraktivt sted at være for konventionelle unge, gennem en bestemt diskurs om stedet. I den forbindelse nævner pædagogen Kjeld, at det er fåtallet, der ødelægger det for hele skaren og som gør at fortællingen er: ””*Det er fandeme også altid dem ovre fra InFusion, der laver ballade i byen*” (Bilag 8: 34). I og med at InFusions unge brugere er socialt belastede på forskellige måder, herunder nogle engageret i kriminalitet og stofbrug, bliver diskursen omkring InFusion, at det er et sted for afvigende unge, der påvirker hinanden negativt, holdt i live. Hertil siger Thomas:

”Jeg tror endnu ikke jeg har hørt om en, der er kommet herop, som har været helt blåøjet, og som har lært alle trickene heroppe, men vi har mødt en masse som har lært nogle at kende ude på gaden, og så er komme herop” (Bilag 8: 34).

Ovenstående peger altså på, at de unge mødes på gaden og indlejrer et ‘gadehabitus’, hvorefter de lærer InFusion at kende gennem personer med relation til (sub)kulturen. På baggrund af dette udsagn, er det altså ikke InFusion, som producerer denne (sub)kultur, derimod kan InFusion formodes at reproducere en hybrid mellem gadekulturen og en kultur, der grundet pædagogernes arbejde med de unges habitus, orienterer sig mod mere konventionelle normer. Dermed kan hensigten med InFusion, anses som socialiserende og moraliserende for de unge, som dermed antages at tage denne hybridkultur med ud på gaden, således at den sociale orden i byen opretholdes eller i det mindste, at omfanget af de unges adfærd anses som tåleligt. Dette forebyggende arbejde kan defineres som den sociale kriminalpræventive model med fokus på moralske barrierer, hvor formålet er at reducere skadesomfang og fremtidig kriminalitet (Bjørge 2016: 10f). Dog kan den symbolske vold eller stemping som Howard S. Becker ville kalde det, blive en selvopfyldende profeti, hvor netop disse førnævnte undergravende diskurser, kommer til at virke mod hensigten og i stedet for at forebygge og ændre de udsatte unges adfærd, blot forstærker den (Becker 1963: 31f). Hvis man endvidere trækker på polariseringstesen, jævnfør Balvig (2006), vil de konventionelle unge, som kommunen og de almene borgere søger at beskytte mod den afvigende (sub)kultur og adfærd gennem afskrækkelse, være de unge som er velfungerende og ”normale” i alle henseender, som uanset hvad, ikke ville befinde sig på et sted som InFusion. Til trods for at de unge ikke virker til at opleve den symbolske

vold på det institutionelle niveau, oplever de tydeligvis andre borgeres, direkte nedgørende og stigmatiserende blikke på dem, når de står i store offentlige forsamlinger:

”Vi kan jo godt rende en stor flok rundt nede i byen, hvor vi alle sammen ser forskellige ud og jeg tror også at det er derfor de tænker ”ej, det er også bare sådan nogle bumser””
(Bilag 3: 18).

Denne oplevelse af at blive set som ”bumser” vidner om, at de unge har en vished om andres stigmatiserende holdning til dem. Da denne (sub)kultur anses som værende funderet på de unges fælles fremmedgørelse fra det konventionelle samfund, virker denne stigmatisering og yderligere fremmedgørelse ikke efter formålet, da et alternativ for disse unge ikke er eksisterende, hvilket Julian udtrykker *”vi blev jo ikke ligefrem rost for at vi stod på gaden, men der var jo ikke nogen, der havde noget alternativ og de unge der står på gaden, det er jo dem der ikke, har noget andet”* (Bilag 7: 26). Derimod er Kjelds følgende udsagn et indblik i, at denne fremmedgørelse og stigmatisering, giver de unge rum for at danne en gruppeidentitet og et fællesskab omkring netop dette:

””Alle der kommer på InFusion er rotter”. Det kaldte de sig selv. Så blev det pludselig til, at det var en lille skare som var lidt risikovillige, som var rotter, og så syntes alle de andre, ikke at det var pissefedt. Hvis de hører om, at de har fået et eller andet navn og det kan være, hvad som helst, så bliver det bare fucking fedt. Så for os er det vigtigt, at det bare er en gruppe. Vi skal ikke begynde at give den et navn, fordi hører de det, jamen så kommer det her med trøjer, og veste og caps og alt muligt. Der er fandeme ikke særlig meget gangster i at hedde ’vennegruppen’ for eksempel” (Bilag 8: 28).

Dette stigmatiserende og fremmedgørende syn fra andre borgere, skaber altså et rum for identitetsskabelse, som er funderet omkring afvigelse og inspireret af bandekulturer. De unge kommer på den måde til at leve op til folks forventninger om afvigelse, hvilket blot bekræfter andre borgere i, at de unge er nogle ”bumser” og bekræfter de unge i, at de ikke er velkomne. Dette fører til at de to kulturer lukker sig om sig selv og skaber en yderligere polarisering jævnfør Balvig, hvorfor denne stigmatisering kan medføre en selvopfyldende profeti (Becker 1963: 34). Omverdenens syn på de unge kommer endvidere til at afspejle sig i de unges selvbillede, hvilket Julians udsagn giver udtryk for *”dem der kommer på InFusion det er os, der bliver smidt ud fra alle de andre klubber, fordi der passer vi ikke ind og vi laver nogle ting, som de andre ikke gør. Det er os der er heroppe”* (Bilag 7: 27).

Generelt nævner mange af de unge tre forskellige offentlige steder i byen, hvor de typisk holder til og fester. Sonja siger i den forbindelse: *"jeg kan huske i min gamle vennegruppe der hang vi ud på fucking Busstationen nogle gange. Hvad fuck lavede vi egentlig? Jeg ved ikke, hvad fuck vi fik tiden til at gå med? Vi var der bare?"* (Bilag 3: 3). Sofie tilføjer hertil *"nu hvor jeg tænker tilbage, så lignede vi bare sådan nogle gamle alkoholikere"* (Bilag 3: 3). Julian og Henrik kommer i denne sammenhæng direkte til at definere bestemte offentlige steder som "deres": *"Det er jo fordi, det er os, der hersker på gaden. Det er vores sted. De kan godt pisse hjem"* (Bilag 7: 27). Henrik nævner hertil, at han ikke tror at folk uden for gruppen *"tør gøre så meget ved det, når vi står i den mængde"*. Hertil siger Julian, at han oplever, at voksne mennesker kigger "mærkeligt" på dem, når de står på offentlige steder i store grupper, og nævner at han tror, at nogle faktisk er bange for dem *"også andre unge i samme aldersgruppe som ligesom er de... normale"* (Bilag 7: 28). Hertil tilføjer han, at der faktisk er en reel grund til at frygte dem, fordi *"hvis de er flabede, så vil jeg stærkt indrømme, at det pludselig kunne gå rimelig galt"* (Bilag 7: 28). Henrik nævner hertil, at blot et forkert blik, kan være nok til at antænde en situation mellem de unge i (sub)kulturen og andre unge, hvortil Julian tilføjer: *"det at de overhovedet snakker til os (griner). De skal overhovedet ikke snakke til os, for det er vores sted"* (Bilag 7: 29).

Denne fremmedgørelse og stigmatisering af de unge kommer altså til at skabe grobund for en modkultur og en gruppeidentitet præget af afvigelse, som kan være et udtryk for de unges fælles løsning på et kollektive problem. Yderligere kommer dette til at bevirke, at de unge, som ikke har andre steder at være, samler sig på offentlige steder, som de indtager som deres territorium. Dette kan være et udtryk for, at de ikke føler sig velkomne eller tilpasse i andre arenaer. Man kan argumentere for, at offentlige steder er frit tilgængelige og som ingen har ejerskab over, hvorfor de unge frit kan benytte disse steder som selviscenesættelsesarenaer. Her har de mulighed for iscenesætte sig selv som nogle, man ikke vil udfordre. Endvidere tyder det på, at det netop er på gaden de gadeorienterede og konventionelle normer konstateres i sin reneste form, da de konventionelle samfundsborgeres koder er formet af en konventionel socialisering mod civilisering og dertilhørende kapitaler og habitus, hvilket eksempelvis kommer til udtryk, når de kigger bebrejdede på de unge. Dette kan anses som en form for subtil symbolsk vold mod de unge, som derimod søger at modarbejde denne undertrykkelse gennem deres begrænsede dispositioner, som indbefatter konfrontation og fysisk vold, som hersker på gaden. Derfor vil de konventionelle borgere være nødt til at trække sig i situationerne, da de ikke har voldsmonopol og yderligere ikke besidder de gældende gadekoder for voldsparathed. I et civiliseret samfund bliver netop adfærd, der kan støde andre individer, mangel på selvbeherskelse

og kropskontrol, anset som ukultiveret og utilregnelig adfærd, hvorfor dette bliver behæftet med det største stigma (Gilliam & Gulløv. 2017: 7), og dermed reproduceres fremmedgjorthed og polarisering. Yderligere tegner dette et billede af, hvordan der er forskel på, hvilke kapitaler der bliver anset som statusgivende inden for henholdsvis den konventionelle og den gadeorienterede kultur.

Hierarki og status blandt de unge på InFusion

I ovenstående blev det berørt, hvordan de unge både distancerer sig fra andre unge uden for (sub)kulturen, og hvordan både unge og det omkringliggende samfund angiveligt distancerer sig fra både (sub)kulturen og InFusion som organisation, samt hvilken indflydelse dette har på (sub)kulturen. I dette afsnit vil det fremgå, hvad der inden for (sub)kulturen, bliver anset som statusgivende inden for forskellige grupperinger af de unge.

Det er tydeligt, at der er en hierarkisk differentiering mellem de unge i (sub)kulturen. I den forbindelse forklarer Sofie ”*jeg tror ikke at dem, der er 14, 15, 16 år, har så meget at skulle have sagt. Jeg tænker mere at dem på sådan 18, 20 deromkring*” (Bilag 3: 24). De ældste har altså en naturlig hierarkisk fordel blandt de unge, hvilket er på linje med Det Kriminalpræventive Råds studie, der ligeledes finder, at der kan forekomme et aldershierarki blandt grupper af unge, der har et stort aldersspænd (Det Kriminalpræventive Råd 2013: 19f). Det viser sig ydermere at (sub)kulturen er særdeles influeret af den hierarkiske struktur, hvorfor det for mange af de unge er væsentligt at blive respekteret af de andre unge. Hertil fortæller Julian:

”Jeg tænker umiddelbart ikke, at der er meget forskel på, hvordan det var for 5 år siden. Det er stadigvæk de samme ting, der fylder, såsom at man skal imponere andre og man skal have respekt og vise at man er lidt mere end de andre” (Bilag 7: 7).

Ifølge Anderson er respekt en ekstern enhed, der er svær at få, men nem at tabe og derfor skal bevogtes konstant. Julian fortæller i den forbindelse, hvordan der blandt de unge er internaliseret forskellige (sub)kulturelle koder, der skaber rammerne for forhandling af respekt:

”Hvis nu det er en i din egen vennegruppe, og der bliver et eller andet imellem jer, så skal du konfrontere uanset hvad, så skal du ikke bare vende ryggen til, den skal du tage. I gruppen skal du hele tiden sørge for, ikke at vise svaghed” (Bilag 7: 32).

Jævnfør Anderson kan dette tolkes således, at det giver respekt blandt de unge at udvise evnen til passe på sig selv gennem fysisk og psykisk styrke, da det fremgår af citatet, hvordan man kan miste respekt ved at udvise svaghed. Henrik nævner ligeledes væsentligheden af dette i fællesskabet: *”Det er sådan en ulveflok, så det er de stærke der har magten”* (Bilag 7: 32). Dette er ligeledes i tråd med Andersons en beskrivelse af, hvordan man i gadekulturen skal være på vagt over for venner såvel som fjender, der alle skal anses som konkurrenter, når det kommer til den interne positionering. Ydermere kan der argumenteres for, at man i (sub)kulturen også kan opnå respekt ved at ’turde’ at konkurrere eller konfrontere andre inden for feltet, da dette viser maskulin hårdhed og mod. Julian fortæller i den forbindelse, hvordan gadekoderne har ændret sig i den tid, han har været en del af (sub)kulturen:

”Førhen var det måske lidt mere, hvem der kunne drikke mest, hvem der kunne tage flest stoffer, hvem der havde mest på sig, hvor i dag er det lidt mere penge” (Bilag 7: 9).

Med udgangspunkt i undersøgelsen neobirminghamske ramme, kan dette beskrives med, at (sub)kulturen blandt de unge er under konstant forandring. Dette sker i takt med at de unge reproducerer deres habitusser i kontakt med omverdenen, og nye unge der tiltræder feltet influerer feltet gennem deres habitus. Denne konstante forandring i (sub)kulturen har ligeledes indflydelse på den symbolske kapital i feltet, da denne kun består i den udstrækning, at medlemmerne i en gruppe er enige om, at visse specifikke egenskaber eller handlinger er ærefulde, hvilket influerer (sub)kulturens sociale logikker og dertilhørende gadekoder, der indeholder regulativerne for respekt. Som nævnt tidligere er der forskellige del-kulturer mellem de unge i (sub)kulturen, hvorfor der er forskel blandt grupperne beskrevet som ”de gamle” og de ”risikovillige” i, hvad de anser som statusgivende. I den forbindelse beskriver pædagogen Thomas:

”Han kom jo op i hans kloak-tøj (...) ”Jeg er fuldstændig ligeglad med mig selv og jeg er pisseligeglad med, hvad du synes om mig”. Det har altså bare en værdi heroppe. Det kommer af, at man hviler i sig selv, for hvis du trods det vil herop med olie i hovedet, men også samtidig gerne lidt vil tilhøre den gruppe med fart på, så er det måske ikke helt fedt at komme sådan der, så bliver det italesat at ”æh... du er beskidt ”, og hvis man så også er lidt usikker, er det ikke en særlig fedt. Så jeg tror, at man skal turde tage springet over i den gruppe, hvor det er fedt at være sådan” (Bilag 8: 15).

Der kan med udgangspunkt i ovenstående citat argumenteres for, at selvsikkerhed og evnen til at hvile i sig selv og udtrykke ligegyldighed er statusgivende i (sub)kulturen, og særligt blandt den ”gamle” gruppe. Der kan med udgangspunkt i Sandra Matthäus’ videreudvikling af Bourdieu argumenteres for, at når unge i sociale evalueringsprocesser oplever succes og anerkendelse (symbolsk kapital), internaliserer dette sig i den unges habitus og leder til positive (selv)følelser (Matthäus 2017: 77). Det kan således formodes, at unge der agerer selvsikkert, implicit udviser, at deres habitus tidligere har (gentagne) erfaringer med at opnå symbolsk kapital. På den måde kan der argumenteres for, at den ”risikovillige” grupper også anser selvsikkerhed som statusgivende, men at de modsat den ”gamle” gruppe ikke finder det statusgivende at være ligeglad med sin fremtræden. Elsa beskriver ydermere, at det er statusgivende blandt de unge at turde sig fra:

”Jamen der er jo også forskel på dem, der åbner munden, og siger deres mening, og dem der ikke siger noget overhovedet, og ikke tør at åbne munden. Det er der jo forskel på”
(Bilag 6:11).

Jævnfør Anderson, kan de unge opnå selvværd ved at lade andre vide, hvor hårde de er, og hvor deres grænse går. På denne måde afskrækker de andre fra at overfalde dem verbalt eller fysisk, ved at udstråle positive (selv)følelser og maskulinitet. Hertil forklarer Sofie om den ”risikovillige” gruppe:

”Jeg tror faktisk at lige den gruppe der, har lidt svært ved at respektere andre mennesker og det er nemlig den del som folk heroppe har svært ved at respektere, at andre har en anden mening end de har” (Bilag 3: 11).

Majoriteten af de unge i (sub)kulturen miskrediterer altså gruppen af ”risikovillige”, netop fordi de anvender en hensynsløs adfærd, der ikke er statusgivende i andre grupper end deres egen. Julian beskriver i den forbindelse, hvordan de unge skal kunne leve op til deres selvrepræsentation, da det kan have konsekvenser at agere mere ‘Street Smart’ end man egentlig er:

”Hvis du er en idiot, så får du det at vide, og du skal ikke spille smart, hvis du ikke har noget at have det i. Det er der, hvor de andre løber panden mod muren. Du skal ikke

komme og fortælle at du har penge, hvis du ikke har penge. Det der med at gå og lyve det er ikke noget man ser ret pænt på, på InFusion” (Bilag 7: 17).

Gruppen af de “risikovillige” har altså ikke udpræget høj status blandt majoriteten af de unge i (sub)kulturen. Der kan med afsæt i ovenstående argumenteres for, at denne gruppe benytter nogle andre gadekoder end majoriteten af unge, der har definitionsmagten over normerne og de acceptable koder for adfærd i (sub)kulturen. Majoritetens uformelle regler sætter altså rammerne for interpersonel offentlig adfærd, som eksempelvis udtrykkes gennem positive (selv)følelser, ligegyldighed i forhold til selvrepræsentation og det at turde at sige fra. Den “risikovillige” gruppes sociale logikker fordrer hensynsløshed og risikovillighed for opnåelse af symbolsk kapital og dertilhørende positive (selv)følelser, hvilket ikke er i overensstemmelse med majoritetens statussymboler.

Loyalitet og snitches

I ovenstående fremgår det, at der er nogle forskellige sociale logikker og dertilhørende koder, som kan anses som statusgivende. I dette afsnit vil der blive argumenteret for, at loyalitet er en af de sociale logikker, som er forbundet med status og har indflydelse på grænserne for venskaber.

Det viser sig, at der er nogle særegne forventninger til, hvordan man agerer en loyal ven, som adskiller sig relativt til de konventionelle venskabskriterier. Dog tyder det på, at de unge oplever deres vennegrupper som meget tæt knyttede. Hertil hævder Sonja:

”Vi laver lidt nogle andre ting som kræver, at vi stoler mere på hinanden end dem der bare tager hjem og drikker te og laver kaffe. Så jeg tror, at vi har et lidt stærkere bånd på den måde” (Bilag 3: 4).

Sonjas udsagn tyder altså på, at de unge i (sub)kulturen oplever at have et stærkere bånd til hinanden end konventionelle unge, *da de aktiviteter de engagerer sig i, kræver at de kan stole på hinanden for ikke at blive “afsløret” af eksempelvis politiet.* Frank nævner, om hans kriterier for venskaber: *”Hvis folk ikke er loyale over for mig og folk ikke beriger min hverdag, så gider jeg da ikke at beskæftige mig med dem” (Bilag 6: 21).* Ovenstående vidner altså om, at de unges fællesskab er relativt inkluderende, såfremt man ikke agerer illoyalt over for gruppen. Der er altså en grænse for venskaberne dér, hvor loyaliteten bliver brudt. Paradoksalt nok nævner størstedelen af de unge, at der er en udpræget tendens til ”stikkeri”. Hertil siger Amalie: *”Det er en stikker-by, fordi alle stikker hinanden. Så det er derfor man holder sig så meget i grupper, for eksempel her på InFusion. Man*

holder sig meget til sig selv, fordi hvis man bare siger én ting, så kan det ryge videre til alle” (Bilag 4: 5). Det tyder altså på, at koden for loyalitet, er et udtryk for en grundlæggende mistillid, som formodentligt er indlejret i de unges habitus gennem deres opvækst, og som ydermere bliver bekræftet i deres møde med ligesindede. Man kan argumentere for, at såfremt man opnår en status som loyal i vennegruppen, opnår man som følge heraf en højere status i hierarkiet, antagelsesvist fordi man sidder inde med inkriminerende oplysninger om andre, som man beviseligt er i stand til at værne om. Yderligere kan man argumentere for, at sådanne koder for loyalitet er relativt gadeorienterede, da de implicit foreskriver en foragt mod det konventionelle system, som er repræsenteret i eksempelvis politiet. Sonja peger hertil på, at der er forskel på, de nuværende sociale logikker i forbindelse loyalitet i forhold til tidligere:

”Det var det jo en helt anden vennegruppe. Som en helt anden! Vi var virkelig meget sammenknyttede. Hvis der var en, der fuckede op i vennegruppen, blev den person udstødt. Det er sket to gange og de personer bor ikke i Herning mere. De snitchede til politiet” (Bilag 3: 19).

Det tyder dermed på, at det at være illoyal over for personer i (sub)kulturen, tidligere havde ødelæggende konsekvenser for personer som viste sig illoyale. Dog peger Sofies udsagn på, at der til stadighed er en tydelig kode for loyalitet i venskaberne, og at det at ”snitche” til politiet er den værste form for brud på loyaliteten:

”Det er egentlig bare en selvfølge, at det gør man ikke, fordi altså hvis man har noget imod det, så skal man jo ikke komme heroppe (på InFusion). Altså det kan man jo godt, men så skal man jo ikke være sammen med dem der gør det, når de gør det, hvis man har noget imod det” (Bilag 3: 19).

Elsa udtrykker hertil: *”Folk der har pisset på mig én gang, så ryger den ligesom lidt. Så ved man også, at man ikke kan stole på dem”* (Bilag 6: 20). I forbindelse med loyalitet siger Sonja: *”hellere sigtes for vold end at svigte sit hold”* (Bilag 3: 16). Det er altså tydeligt, at blot ét fejltrin i form af illoyal optræden over for gruppen, kan resultere i eksklusion og faktisk at man i bestræbelserne på at vise loyalitet over for gruppen, er villig til at få en voldsdom. Disse sociale logikker omkring loyalitet, tegner et billede af en (sub)kultur, hvor det at være illoyal bliver anset som en respektløs handling, hvorfor den enkelt illoyale aktør mister status og bliver degraderet til en lavere position i (sub)kulturen eller fuldstændigt ekskluderet.

Det tyder endvidere på, at begrebet loyalitet rummer mere end blot at kunne stole på sine venner. Såfremt loyalitet kan veksles til status blandt de unge, kan forsøget på at opnå status også ske gennem en udveksling af velvilje til at gøre tjenester for nogle, der internt i (sub)kulturen placerer sig relativt højere i hierarkiet. Pædagogerne nævner i denne sammenhæng, at de unge er meget ukritiske i forhold til deres venskaber, hvor omsorg og respekt er sekundært i forhold til det ”at høre til”, og Thomas nævner at: ”Vi ser nogle, der virkelig lader sig selv blive brugt af de andre, for bare at høre til” (Bilag 8: 8). Thomas eksemplificerer dette:

”Vi har et dugfriskt eksempel, hvor der netop er en der får en bil og så bare bliver (mis)brugt rigtig meget til at være ham, der så skal køre med dit og dat og får ikke rigtig sagt ”nej”. Det er virkelig hårdt at komme ud af igen. Det er ikke okay, at sige ”det vil jeg ikke” (Bilag 8: 11).

Han tilføjer dog hertil, at det er de mest risikovillige unge, som har indstillingen: ”*har du noget, som vi kan bruge?*” (Bilag 8: 11). Man kan altså se, at der til trods for en stærk kode omkring loyalitet overfor ”holdet”, er kort mellem højstatus og lavstatus. Den ”risikovillige” gruppe kan endvidere, jævnfør Anderson, tolkes som de mest fremmedgjorte, da de blot betragter personer med lavere status som genstand for udnyttelse. I forhold til loyalitet i venskaberne, kan villighed til at lade sig udnytte anskues som et middel til opnåelse status ved at bevise loyalitet, hvilket dog kan formodes at virke kontraproduktivt, da det at blive udnyttet indikerer underdanighed og svaghed i et asymmetrisk magtforhold. Modsat kan det at blive stemplet som illoyalitet formodentligt være yderst problematisk for den enkelte unge, som hermed både er fremmedgjort fra det konventionelle samfund og fra (sub)kulturen, hvorfor det følgende statustab kan lede til, at den unge oplever, at det påvirker (selv)følelserne negativ. Det tyder altså overordnet set på, at stathierarkiet bygger på sociale logikker omhandlende alder, mod, at kunne imponere vennerne, at vise styrke både verbalt og fysisk, som samlet set kan anses som maskulinitetsudtryk. Ydermere viser det sig statusgivende at være respekteret, udvise loyalitet og positive (selv)følelser, hvorimod respektløs adfærd, illoyalitet og radikal risikovillighed anses som status svækkende i den brede (sub)kultur. Noget der flygtigt er blevet berørt i dette afsnit er kriminalitet, hvilket i følgende afsnit vil blive berørt yderligere.

Kriminalitet og status

Det viser sig, at mange af de unge har et kendskab til kriminalitet enten gennem egne gerninger eller venners gerninger. For at forstå de sociale logikker, der ligger bag kriminalitet i (sub)kulturer, hævder

den neobirminghamske tilgang, at de unge grundet deres historiske og sociale betingelser ikke har indlejret evnerne til at opnå status og respekt i den konventionelle samfund og derfor som en 'magisk løsning' opsøger gadekulturen og den dertilhørende kriminalitet for at opnå den ønskværdige symbolske kapital. I den forbindelse siger Frank, at han tror, at folk der begår kriminalitet er: *"dem der har haft det svært i barndommen og mangler et eller andet, som får kendskab til det miljø, hvor man laver kriminalitet"* (Bilag 6: 15). Det viser sig, at der er nogle former for lovbrud, som de unge er mere tilbøjelige til at engagere sig i, herunder at *"blive taget med stoffer på sig, blive taget for videresalg, indbrud, vold, tyveri"* (Bilag 6: 14). *"Bedrageri, rulle folk, vold, hærværk"* (Bilag 3: 10). *"Køre for hurtigt på scooter, stjæle scooter, tricktyveri"* (Bilag 5: 6, 13, 19). *"Køre scooter i påvirket tilstand og tyveri fra arbejde"* (Bilag 7: 19, 20, 29). I det følgende vil de sociale logikker, der fordrer kriminalitet i (sub)kulturen blive undersøgt. Der vil ligeledes være fokus på, hvordan forskellige kriminalitetsformer kan have indflydelse på de unges individuelle kapitaler og status.

Salg af stoffer

En af de former for kriminalitet, som ofte bliver nævnt, er salg af stoffer. I den forbindelse nævner flere af de unge *"hurtige penge,"* og en intern logik om, at *"uddannelse det tager 1000 år, når jeg kan lave 20000 på én aften"*. Ifølge Thomas er denne logik baseret på:

"Så skal jeg til at indkassere på de kapitaler, som jeg ved, at jeg ikke har. Jeg skal til at være et eller andet i skolen eller jeg skal til at søge et arbejde og være mødestabil, og det ved jeg godt, at jeg ikke kan". Så nogle af dem er fanget lidt i den (logik)" (Bilag 8: 16).

Dette kan med udgangspunkt i den neobirminghamske subkulturforståelse ses som, at de unge grundet mangel på kapital tyer til 'magiske løsninger' på et kollektivt problem. Det kollektive problem skal i dette henseende forstås som mangel på økonomisk kapital, som er målet, og mangel på konventionel kulturel kapital, som er midlet i det konventionelle samfund, til at opnå en sådan økonomisk kapital. Dermed bliver de unge kreative i forhold til at opnå legitime mål, gennem illegitime midler, herunder salg af stoffer. Frank fortæller i den forbindelse, at han gennem handel med stoffer kunne finansiere *"et overforbrug på 60-70.000 kr. i måneden"* og tilføjer:

"Selvom du har styrkende med penge, så tror jeg ikke, at du føler, at du har flere penge mellem hænderne. Du bruger dem bare på flere dumheder. Så tager du på hotel et par gange eller 3 i måneden og tager på restaurant hver eller hver anden dag" (Frank:??)

Pædagogen Kjeld fortæller i den forbindelse, hvordan en del af de unge synes, at *"det er fedt med hurtige penge, store guldure og kan køre Mercedes og sådan noget der"* (Bilag 8: 16). Dette kan med udgangspunkt i undersøgelsen neobirminghamske ramme, være et udtryk for at en sådan luksuriøs form for livsstil, anses som efterstræbelsesværdigt og statusgivende inden for (sub)kulturen. Ydermere kan det, jævnfør Anderson, være en måde, hvorpå de unge kan opnå respekt gennem selvrepræsentation, hvor de lader deres ejendele og livsførelse 'tale for sig selv'. Det er dog forskelligt blandt de interne grupper i (sub)kulturen, hvorvidt det er statusgivende at sælge stoffer, hvilket kommer til udtryk i pædagogen Kjelds udsagn:

"Der er nogle grupper, der faktisk synes, at det er ret fedt, at de går og sælger noget og så er der nogle andre, der står ved siden af, og siger "hvad fuck laver de? Altså det er snotdumt det de laver", men har de lidt penge, så er det også meget sjovt, og så kan det være at de giver en pizza" (Bilag 8: 17).

Der kan således argumenteres for, at det i nogle grupperne i (sub)kulturen, vil være direkte statusgivende at 'deale' med stoffer, mens det i andre grupper inden for (sub)kulturen udadtil kan synes forkasteligt, men indadtil kan være motivation for en relation, der giver økonomiske goder. Dog peger Kjeld på bagsiden af at handle med stoffer:

"Det er der jo nogen, der begynder at eksperimentere lidt med, som så finder ud af hvad risikoen er, og de tjener jo ikke en skid ud over at de får en masse gæld, for så har de jo fået et eller andet parti, som de skal sælge og så er de lige blevet taget af politiet og så skylder du jo stadigvæk de penge. Det er ikke fucking fedt. Det kan være svært at komme ud af, og så kan du faktisk blive tvunget til at leve det liv "selvom jeg faktisk ikke rigtig vil, fordi at jeg ved, at jeg skylder de her penge, og hvis jeg ikke betaler dem hvad kommer så til at ske?" Så har man hørt en masse grimme historier om folk, der har været ude i en skov og alt muligt grimt, ikke?" (Bilag 8: 17).

Ovenstående tyder på, at det at 'deale' med stoffer, ofte medfører at de unge bliver introduceret til mere organiserede kriminelle og voldsparate grupper, som agerer deres "arbejdsgivere". På den måde kan 'dealerne' blive fanget i et kriminelt netværk, såfremt de ikke efterlever koderne for tilbagebetaling til det kriminelle miljø. Man kan ifølge den neobirminghamske tilgang, argumentere for at 'dealing' er de unges forsøg på 'magiske løsninger', men at dette paradoks nok kan lede til, at de både taber status inden for miljøet (kulturel kapital), og derigennem mister venner (social

kapital) samt kommer til at stå i gæld modsat hensigten (økonomisk kapital). I forbindelse med den risiko, som de unge løber, ved at 'deale', siger Amalie:

“Nu har det jo meget med det der sælgeri at gøre, så hvis man skylder, så går de meget op i det og bliver tit truet, ”Hvis du ikke kommer med x antal penge i aften, så rykker vi ud efter dem”. Og hvis man ikke gør det efter lang tid, så kan der komme trusler hen ad vejen” (Bilag 4: 14).

Ovenstående viser, at der for 'dealerne' er en social logik i at være truende eller voldsparat i tilfælde af økonomiske uoverensstemmelser omkring handlerne. Jævnfør Anderson, er voldsparathed et maskulinitetsudtryk hvorigennem, de unge 'dealere' kan undgå at miste andres respekt og dermed risikere at blive franarret deres indkomst, overfaldet eller bestjålet. Dette kan anses som værende de unge 'dealeres' eneste beskyttelse, da de arbejder uden for loven og dermed ikke kan henvende sig til politiet i tilfælde af en fejlslagen handel, der både kan true dem økonomisk og fysisk. Frank beskriver ligeledes:

”Hvis man laver en dumhed, så er der konsekvenser. Det handler bare om at have de stærkeste hold, hvis man vil nå noget i det miljø” (Bilag 6: 7).

På den måde tyder det på, at det at gadekulturen er influeret af et lokalt hierarki, der er baseret på hårdhed og værdien af at være en god kæmper, og at man kan vinde respekt ved at opnå et 'navn' eller omdømme. Ydermere kan der argumenteres for, at en 'dealer' også skal have voldsparate venner med et afskrækkende omdømme, da de skal agere beskyttelse og være klar til hævn. Det faktum at det "have det stærkeste hold" anses som ressource, er et udtryk for en gadeorientering blandt de unge 'dealere', hvor voldsparathed og risikovillighed er statusgivende. På den måde kan man argumentere for, at de unge dealere gennem erfaringer med det kriminelle miljø, og de trusler der ligger latent heri, indlejrer stærkere gadeorienterede koder i deres habitus, hvilket formodentlig kan have en indvirkning på (sub)kulturen mellem de unge.

I overensstemmelse med Flemming Balvigs (2006), viser drengene i (sub)kulturen sig at være mere tilbøjelige til at tage risici end pigerne og dermed til begå kriminalitet. I den forbindelse beskriver Amalie, hvordan drengene i hendes gruppe skærmer pigerne fra episoder, der potentielt kan indeholde kriminalitet, trusler og vold:

”Der er tit, hvor vi får at vide ”nu skal I bare sidde her. Nu smutter vi” og så ved vi godt, hvad der kommer til at ske. De vil jo selyfølgelig ikke have os blandet ind i det” (Bilag 4: 14).

Drengene beskytter således pigerne mod at blive indblandet i risikable situationer. Dette kan jævnfør problemfeltet forklares med, at kvinder og mænd er forskelligt opdraget. Mænd er opdraget til at passe på familien og skaffe midler, da maskulin adfærd ofte er forbundet med styrke, mod og villighed til at tage chancer. Herimod er kvinderne opdraget til at udvise uskyld og passe på familien indadtil, og piger er ydermere ofte forhindret adgang til kriminalitet, da de oplever mere social kontrol fra samfundet, familien og jævnaldrende (Videnskab.dk: 2018). Amalie beskriver i den forbindelse, hvordan drengene er en form for beskyttelse for pigerne:

”Er man er alene med de to drenge, så er det sådan ”jeg går med mine to bulldogs”. Vi elsker jo at være sammen med dem, men det er også rart at have beskyttelse” (Bilag 4: 22).

Det tyder altså på, at stærke og voldsparate drenge agerer en form for social kapital for pigerne, hvor de potentielt kan blive beskyttet i tilfælde af konflikter. Det kan derfor antages at pigerne kan opnå respekt og status ved at have adgang til drengevenner, der besidder disse statusgivende egenskaber. Sofie fortæller ligeledes, hvordan det oftest er drengene, der begår tyveri blandt de unge på InFusion: *“ Det er sjældent at det er nogle af pigerne”* (Bilag 3: 26). Der kan i den forbindelse argumenteres for, at den kønsnormative socialisering gennem opdragelse har influeret på (sub)kulturen mellem de unge, hvilket eksempelvis kommer til udtryk i de differentierede kriminalitetstilbøjeligheder.

Forskellige holdninger til kriminalitetsformer

Der viser sig endvidere, at være forskel på holdningerne til forskellige kriminalitetsformer inden for (sub)kulturen. I den forbindelse fortæller pædagogerne, hvordan populariteten af forskellige kriminalitetsformer blandt de unge kommer i bølger. Hertil beskriver pædagogen Thomas en periode, hvor tyveri var en meget hyppig forseelse, hvorpå logikken var:

””Herregud, det gik ikke ud over nogen. Det er jo ikke sådan rigtig ulovligt”” (Bilag 8: 17).

De unges sociale logikker for tyveri bærer dermed præg af neutraliseringsteknikker, hvorigennem de forsøger at rationalisere eller retfærdiggøre de kriminelle handlinger. Jævnfør Sykes and Matza, er neutraliseringsteknikker ofte tillært, hvilket kan være forklaringen på, at det er i bølger at særlige former for kriminalitet er populært blandt de unge. I den forbindelse beskriver teorien, hvordan et argument for at begå en bestemt form for forseelse kan være, at man neutraliserer væsentligheden af sin handling med at "de andre gør det, så hvorfor skulle jeg ikke gøre det?". Ovenstående citat tyder på, at de unge benytter sig af "The Denial of injury", som ofte opstår, når en kriminel handling ikke skader offeret direkte. Da tyveri er en kriminalitetsform, hvor der ikke er noget direkte synligt offer, kan det formodes at dette er grundlaget for, at de unge ikke anser tyveri som en "rigtig" kriminalitetsform (Sykes & Matza 1957: 667f). I tråd med dette giver flere af de unge udtryk for, hvad motivationerne for tyveri eller indbrud kan være. Hertil nævner Julian at:

"Jeg har linset en af mine tidligere arbejdspladser for designermøbler for omkring 250.000 kr, så det er selvregulerende løn. Dengang var det måske, fordi at det var sammen med en kammerat, at man ligesom gjorde det, og det var en aktivitet... Spænding. Samtidig så fik man jo noget godt ud af det. Vi var lige flyttet sammen i en lejlighed, der skulle lidt møbler til og vi fik lidt respekt for det. Det var helt klart noget, der blev talt om, og der blev talt meget om det (blandt vennerne)" (Bilag 7: 19).

Det tyder altså på, at Julians motivation for tyveri bunder i en materiel, social og spændingsmotivation. Særligt spændingsaspektet er, hvad Jack Katz' teori om 'Sneaky Thrills' omhandler, herunder hvordan den primære motivation for tyveri er en sjov, spændende og nærmest euforisk følelse, der ofte overskygger den økonomiske og materielle vinding (Katz 1988: 78f). I Katz' teoretisering af tyveri, er der fokus på den individuelle følelse af spænding og sejr, når et individ formår at overliste vogtere af genstande. Dog tyder det på, at der i Julians motivation også ligger et interpersonelt perspektiv, der leder til, at man på baggrund af tyveriet kan opnå respekt i (sub)kulturen. Mikkel fortæller i den forbindelse, at han ligeledes mener, at man kan få respekt i (sub)kulturen for at stjæle, men at det ikke er tilstrækkeligt at stjæle en pose chips eller en øl i en butik:

"Det skal være sådan noget, hvor 2 personer går ind og afleder kassepersonen, og så går man om bag ved kassen og stjæler" (Bilag 5: 19).

Med udgangspunkt i Katz' teori kan man argumentere for at grunden til, at de unge har respekt for personer, der formår at begå denne form for tricktyveri, er at chancen for at man bliver taget er større, og at man således udviser større risikovillighed. Der er en tydelig vinder og taber under et tyveri, og hvis de unge ikke spiller deres kort rigtigt, bliver deres kriminelle aktivitet formodentligt eksponeret for deres forældre og/eller politiet (Katz 1988: 56, 65ff). I den forbindelse beskriver Mikkel, at det mest væsentlige for alle former for (små)kriminalitet er mod: *'det eneste man skal kunne, er jo bare at turde'* (Bilag 5: 19) og tilføjer i forbindelse med en fortælling om en dreng der sparkede en politibetjent af en motorcykel:

"Altså jeg ville have respekt for ham, fordi han tør at gøre sådan noget. Det er sygt i hovedet og jeg kunne aldrig finde på det" (Bilag 5: 13).

Det at 'turde' kan ifølge Anderson forstås som et udtryk for de unges forsvarsværdi udadtil i forhold til andre, hvor den opnåede respekt virker tilbage på den unges følelse af selvværd. Ydermere kan det statusgivende i ovenstående tricktyveri findes gennem Katz' beskrivelse af, hvordan den enkelte kan blive fascineret over egen afvigende kreativitet, når det kommer til at tilgå et tyveri (Katz 1988: 58). I den forbindelse udtrykker Sofie, noget der kunne ligne fascination:

"Så er der lige nogle der har været inde og stjæle og så kommer de tilbage med chips og alkohol og alt muligt og jeg forstår slet ikke at det kan lade sig gøre (griner)" (Bilag 3: 27).

Der kan med afsæt i dette argumenteres for, at det ikke kun er tyven, der bliver fascineret over egen afvigende kreativitet, men at de andre unge også finder dette fascinerende og dermed statusgivende. Til spørgsmålet om, hvad der giver 'street credit' blandt de unge i (sub)kulturen, tyder det på at fortællingen om kriminalitet i sig selv har værdi, hvilket Mikkel eksemplificerer:

"Jamen så har det lige været weekend, så kommer man mandag med en eller anden god historie" (Bilag 5: 11).

Med udgangspunkt i Katz' teori, skaber tyveriet ligeledes en spændende og sjov fortælling, man detaljeret kan fortælle om til sine venner, som understreger, hvor modig man er (Katz 1988: 65). Anderson beskriver, hvordan man opnår respekt ved at stjæle, fordi det at tage en genstand symboliserer evnen til at krænke nogen og dermed at forbedre ens eget værd, ved at stjæle en andens.

Fortællinger om kriminelle handlinger og dertilhørende kreativitet og mod, kan dermed ses som de unges forsøg på at opnå status i (sub)kulturen.

Ifølge Anderson er unge menneskers selvværd særligt sårbart, hvilket leder til en høj bekymring om at miste respekt, hvorfor de i særdeleshed er tilbøjelige til at gå langt for denne respekt. Dette er Mikkels udsagn om, hvordan der kan ligge et gruppepres omkring at stjæle, et eksempel på:

“Fordi så er der nogen, der spørger dig, om du kan gøre det for dem. Så tænker man sådan ”Ej, egentlig ikke”, men så tænker man ”Så får jeg noget respekt”” (Bilag 5: 18).

Tyveri kan altså ses som et middel til at opnå status i (sub)kulturen blandt de unge, hvilket kan lede til, hvad Balvig omtaler som presset adfærd særligt blandt udsatte unge (Balvig 2006: 88ff). I ovenstående blev voldsparathed flygtigt nævnt som en del af gadekoderne i (sub)kulturen, hvorfor følgende afsnit vil omhandle netop dette.

Voldsparathed

Det viser sig ikke blot at være i forbindelse med at ‘deale’, at voldsparathed gør sig gældende for de unge. Henrik kommer med følgende eksempel: *”Står folk og snakker lort til dig eller snakker grimt om din familie eller venner, så skal du bare sparke tilbage”* (Bilag 7: 32). Frank fortæller ligeledes, hvordan vold kan forekomme, fordi det er væsentligt ikke at underkue sig:

”Det kan være alt fra at man er fuld i byen til at man har problemer med nogle. Alt. Det kan jo starte med en lille ting og så giver de måske et svar tilbage. Dengang jeg rendte i det miljø (dealermiljø), skulle du altid være den, der gav det sidste svar. Ellers havde du tabt krigen” (Bilag 6: 14).

Det tyder altså på, at de unge er yderst sensitive over for tegn på fornærmelser da dette, jævnfør Anderson, opleves som manglende respekt. Ydermere tegner det et billede af, at det er yderst vigtigt at være i stand til at hævne sig for ikke at blive anset som svag og æreløs. I den forbindelse nævner Mikkil, at det alene ikke at kunne lide en person, kan være grund til at begå vold:

”Han har aldrig rigtigt snakket med ham. Han kan bare ikke lide ham. Så skriver han til ham direkte, at han er en fucking bøsse og bla bla bla. Så de aftalte at mødes alene og så tog ham jeg kender, 11 venner med og så fik ham der fra InFusion tæsk. Så ham oppe fra

InFusion (samt en eller to andre fra InFusion), han kører ud på hans adresse og så kaster han brosten ind gennem alle vinduerne” (Bilag 5: 17).

Den sociale logik der ligger til grund for denne voldsepisode kan, ifølge Anderson, forstås som en måde at øge egen respekt i (sub)kulturen ved at fratage en andens og derigennem få et ‘farligt’ omdømme. Det kan også formodes, at den udefrakommende her bryder en gadekode, da det kan anses som et bagholdsangreb, når han ikke overholder betingelserne for konfrontationen. Hertil fortæller Mikkel: *”jeg ved at der er en del heroppe fra InFusion, som har været meget efter ham” (Bilag 5: 17).* Det kan altså tyde på at der implicit i voldskulturen, jævnfør Anderson, er et kodeks for måden, hvorpå voldelige møder afvikles, hvorfor kendskab til koden bliver en beskyttende faktor for at kunne begå sig i offentligheden. Endvidere nævnes det at to af offerets venner deltager i hævnakten, hvilket viser hvor vigtigt det er i (sub)kulturen, at have et netværk af voldsparate venner med en afskrækkende effekt (social kapital). I den forbindelse nævner Amalie:

”Når man er i det miljø, så skal man fandeme passe på med at træde på hinanden. Der er jo nogle af dem, der har folk bag sig. Hvis der så starter et kæmpe skænderi så kan de godt finde på sådan ”ham der er pisseirriterende. Skal vi ikke gå ud og nakke ham?” (...) Man tør ikke andet end at have respekt, fordi man ikke vil have problemer med de personer. Altså nu kan vi så sige at Tobias og Jonas, de har også sagt til både mig, Klara og Pia, at hvis der nogensinde sker os noget, så rykker de med hele holdet ud, for at beskytte os (...). Nu har mig og Pia mødt nogle af dem og de er sgu ikke for sjove dem der (...) Men det er jo ikke sådan nogle der er på vores alder, de er jo i tyverne” (Bilag 4: 9).

Med udgangspunkt i ovenstående viser det sig, at de unge forud for en konflikt ikke alene må vurdere rivalens styrke og voldsparathed, men også må vurdere, hvilket netværk af venner de unge besidder, som er villige til at hævne deres ære. I den forbindelse tegner ovenstående et billede af, at dette netværk ikke blot afgrænser sig til de unge i (sub)kulturen, men at det ligefrem kan være fordelagtigt at danne relationer til ældre, mere afskrækkende og gadeorienterede kriminelle. Endvidere kan det antages, at denne relation bliver statusgivende for Amalie i kraft af den respekt, som hun får gennem beskyttelsen. Gadekulturen og den dertilhørende ‘gadehabitus’ kan, jævnfør undersøgelsens neobirminghamske ramme, antages at influere på de sociale logikker i (sub)kulturen, som dermed

bliver yderligere gade- og voldsorienterede. Dog tyder det på, at koderne omkring, hvornår man skal have sine venners ryg, er mere komplicerede end som så. Hertil nævner Julian:

”Hvis det er noget du selv har stået og provokeret, så må du selv klare den, hvis det er uforrettet, så bakker man op, men hvis du selv står og kalder en af de her store knejter for bøsserøv og skidt og lort, så må du selv tage skraldet, så må han selv starte slåskampen. Når han selv har slåset, så vil vi andre selvfølgelig til hver en tid bakke ham op, men hvis vi andre ikke har et problem med det her og nu, så er det jo ikke noget vi går sammen om til at starte med. Jeg har det også sådan generelt selv, at så vidt det er muligt, så skal du sgu selv kunne ordne dine slåskampe. Der er også en lille sejr i, at du selv gør det” (Bilag 7: 25).

Der kan med udgangspunkt i ovenstående argumenteres for, at det er mere statusgivende, hvis de unge kan klare konfrontationen med deres rivaler uden deres venners indblanding, da det jævnfør Anderson, udtrykker styrken til at forsvare sig selv. Endvidere viser dette, at de unge kan være kritiske i forhold til, hvorvidt de finder det nødvendigt at intervenere i en slåskamp. Derimod er vennernes funktion at gribe ind, hvis de vurderer, at der er brug for hjælp i kampen eller hvis deres ‘egen’ bliver uforrettet antastet. Yderligere nævner Julian at alder og fysisk størrelse er afgørende for, hvorvidt man får respekt for at indgå i en fysisk konfrontation:

“Det kommer lidt an på om de er under dit lavmål både med alder og størrelse, fordi hvis de er under så er du sej, hvis du bare tænker ”ej fuck dig” så skrider jeg. Hvis det er ligemænd, så skal du tage den op og ikke finde dig i noget” (Bilag 7:32).

Ovenstående citat giver indblik i at koderne for voldsparathed er yderst komplekse, hvor det angiveligt er væsentligt at kunne vurdere sin modstander ud fra alder og fysisk størrelse, da det at vælge ikke at engagere sig i en konfrontation, er en subtil besked til modstanderen om at vedkommende er underlegen, hvilket antagelsesvist er et tegn på disrespect. Valget om ikke at engagere sig, vil derimod ikke være statusgivende, såfremt modstanderen fysisk og aldersmæssig ligeværdig. Koderne for voldsparathed er altså komplekse, hvorfor en overlegen modstander samt selvforskyldte og unødvendige konfrontationer, formodentligt ikke anses som videre statusgivende i (sub)kulturen. Endvidere siger Thomas:

”Jeg tror også mere på italesættelse af risikovillighed. Jeg tror måske mere på at man siger, at, ”han skal have nogen på hovedet” end jeg tror på faktisk at gøre det. Vi har et par stykker som der er godt fart i, og de er jo ikke særlig velsete heroppe. Så har vi én som har været med i den gruppe, og så er hoppet lidt ud af det, men jo så stadig har en masse historier om, hvad jeg har gjort og som stadig har italesættelsen af ”Jeg skal nok smadre ham, hvis der er noget som helst”. Han er jo voldsomt interessant, fordi han snakker om det, men han gør det ikke... nu. De 2 der stadig har gang i det, de er jo bare nogle tabere” (Bilag 8: 19).

Det tyder altså på, at det ikke er velset blandt majoriteten af de unge at være voldsparat i ethvert henseende og opsøge konfrontationer, da dette har ledt til, at majoriteten anser den ”risikovillige” gruppe som tabere. Dog anses det angiveligt som statusgivende at kunne italesætte sig som en person der har evnerne til at slås, og således være i stand til at beskytte venner og afskrække rivaler. Ydermere kan historier om voldelige episoder være statusgivende, da de formodentligt skaber spænding og fascination hos modtagerne i (sub)kulturen. Amalie og Klara fortæller i den forbindelse: *”Jeg synes slet ikke det er sejt (at være voldelig). Der er nogle af dem, der er rigtig god til tom snak. Altså sige ”Hvad så, lad os lige tage ud og smadre dem” og så når de står der, så ”hej!”* (Bilag 4: 22). Hertil siger Klara: *” De vil gerne vise at de er ”noget” over for andre, at de er store, har magten og er seje”* (Bilag 4: 22). I den forbindelse beskriver Thomas og Kjeld:

”Jeg synes der er mange som puster sig op, men på et eller andet tidspunkt, så bliver de fanget i, om du er en der stikker af fordi, det er det værste heroppe... Hvis du siger, at du er noget og så ikke gør det... Det er der godt nok mange, der har slået sig på. Når det så endelig gælder og du så stikker af, så bliver du til grin (...). Om man så er en del af gruppen eller ej, så skal man nok give sit besyv med, fordi det kan godt være, at der faktisk også er nogle andre der synes man er en taber, fordi man ikke tør” (Bilag 8: 20).

Overordnet tyder det på, at der er sociale logikker inden for (sub)kulturen der fordrer, at de unge skal være i stand til at beskytte sig selv og deres venner fysisk, hvor ‘mange’ har haft benyttet italesættelsen til at opnå status. Det tyder dog også på, jævnfør den neobirminghamske ramme, at de unge der ikke formår at leve op til denne italesættelse af maskulin kropskapital, angiveligt kommer til at lide et stort statustab. Det bliver ydermere tydeligt, at der i (sub)kulturen er nogle kønnede koder

i forhold til voldsudøvelse, hvortil flere af de unge giver udtryk for at pigerne er fredede fra drengenes fysiske vold. Hertil siger Elsa:

”fyre der slår på piger, det er virkelig no go!” (Bilag 6: 12). Ydermere siger Frank *”hvis han havde slået hende, så tror jeg, at jeg ville være ligeglad med om de (andre i (sub)kulturen) ville se skævt på mig, fordi jeg har slået en af deres venner. Lige når det er dreng mod pige. Hvis det er dreng mod dreng, så er det jo bare for sjov, næsten”* (Bilag 6: 13). Hertil responderer Elsa: *“Ja, det kan drenge godt holde til”* (Bilag 6: 13).

Der kan i denne forbindelse argumenteres for, at de unges sociale logikker med hensyn til vold, er komplekse og kønnede, da koder indeholder en vis del kompleksitet. Hvilket jævnfør problemfeltet, kan forstås gennem forskellige måder at opdrage henholdsvis piger og drenge på. Drenge er ofte tillagt en beskyttende rolle overfor piger, hvilket kan anses som modstridende med at gøre fysisk skade på dem. Ydermere er drenges vold mere fysisk ødelæggende end pigers, hvorfor vold mod piger generelt i det brede samfund såvel som i (sub)kulturen anses som mangel på konventionel kulturel kapital. Jævnfør Norbert Elias, kan dette skyldes, at en sådan adfærd anses som ukultiveret, grundet mangel på selvbeherskelse.

De unges stiliseringsprocesser

De ovenstående temaer indkredser de unge som indgår i (sub)kulturens livsvilkår, fællesskab, interne hierarki og status, samt kriminalitet og voldskultur og de sociale logikker, der binder sig hertil. Nærværende afsnit har til formål at ‘zoome’ ind på, hvordan de unge konstituerer (sub)kulturen gennem forskellige stiliseringsprocesser, de unge finder inspiration i.

Rapkultur og stilisering

Det er tydeligt, at dansk rap er den foretrukne musikgenre blandt de unge. Der bliver blandt andre nævnt: *”Gilli, Stepz, alle de der danske rappere, hvor de snakker sygt hurtigt om penge og stoffer”* (Bilag 3: 29), samt *”Branco og Gilli og Lolo og alle sådan nogle, der synger om det der miljø”* (Bilag 6: 10). Thomas beskriver i den forbindelse, hvordan den “risikovillige” gruppe er særligt inspireret af den danske rapkultur: *”det henvender sig for vores unge mod Aarhus. Der er ingen tvivl om, at det har en effekt på en lille gruppe”* (Bilag 8: 16). Kjeld kalder denne genre for *“pizzarap eller kebabrap”* og tilføjer at han er overbevist om, at grunden til, at de unge lytter til netop denne type musik, er:

”Det er meget sådan noget med stikkersvin og hurtige penge, og store biler, og det er jo fordi at man gerne vil signalere, at man gerne vil noget med den her branche, ikke? (Bilag 8: 13).

Signalværdien i rap-musikken er også hvad Thomas beskriver, men tilføjer dog: *”man bruger det som forstærker i forhold til, hvordan man i forvejen har det. Jeg tror ikke, at det er musikken (der gør de unge afvigende), men man bruger det til at forstærke noget med”* (Bilag 8: 13). Derimod oplever Sofie rapmusikken, som dårlig indflydelse på de unge og siger:

”Enten så er der mange der håber på, at de har den samme livsstil, ellers så er det fordi, de har den samme livsstil. Jeg synes tit, at det er det, de synger om og så prøver de seriøst at leve den livsstil, der bliver sunget om. Så på en måde synes jeg egentlig også, at det har en dårlig indflydelse, fordi den viser ”jamen det er okay at sælge stoffer. Det er okay at tage stoffer”“ (Bilag 3: 29).

Det faktum, at de unges foretrukne musikgenre er dansk rap tyder på, at de spejler sig i disse rappers tekster og livsstil. Det kommer dog til udtryk i ovenstående, at musikkens indflydelse bliver vurderet forskelligt, hvortil Thomas betragter de unges musiksmag som et udtryk for genkendelighed i teksterne, som forstærker og til en grad retfærdiggør den livsstil som nogle af de unge i forvejen har eller ønsker at have. På den måde bliver rap-kunstnerne idoliserede, da de reflekterer de unge i deres eget selvbillede og verdensforståelse. Med udgangspunkt i ovenstående kan man dermed antage, at den danske rapkultur, som ofte er funderet på fremmedgørelse fra det konventionelle samfund, kan have en forstærkende og inspirerende indflydelse på de unges fremmedgørelse og dermed styrke den gadeorienterede habitus og her tilhørende kapitaler. De unges musiksmag kan afspejle nogle karakteristika ved deres egen (sub)kultur, da den blandt andet indbefatter fremmedgjorthed fra systemet og autoriteter, en kriminel livsstil med hurtige penge og koder omkring loyalitet og stikkeri. Det kan formodes, at disse tematikker har indflydelse på de unges musikvalg- og smag, da de igennem den danske rap kan føle sig repræsenteret på en måde, som de ikke er andre steder i det konventionelle samfund. På den måde kan der altså også argumenteres for, at de danske rapkunstnere som forbilleder kan have en positiv indvirkning på de unge, da de repræsenterer, den mulighed som individer med et gadeorienteret habitus har for at opnå succes og anerkendelse i det konventionelle samfund gennem

kreative løsninger, hvilket de unge kan spejle sig i. Ydermere tyder det på, at de unges smag for rapmusikken, kan anses som hvad der, jævnfør den neobirminghamske ramme, betegnes som bricolage. Denne musikgenre og dens symbolunivers giver de unge et sprog, bestemte attituder og måder at udtrykke sig på internt i (sub)kulturen, hvor det diskursive repertoire fra den globale rapkultur gør de unge i stand til at fortolke og tale om deres egen livssituation samt at kunne identificere sig med det univers som rapkulturen skildrer både på et individuelt og et kollektivt plan (Jensen 2010:12).

Stilisering gennem sprog

Inspirationen fra den danske rapkultur viser sig da også at komme til udtryk i de unges sprogbrug, hvortil Kjeld fortæller: *”Så låner de lidt fra den musik de hører, altså de ryger jo ikke hash, de ryger jo shu”* (Bilag 8: 25). “Shu” er navnlig et slang for hash, som de direkte har overført til deres eget sprog. Ydermere nævner de unge, at et ord som “koks(er)” ofte bliver benyttet. Ordet har for de unge flere betydninger, hvortil Kjeld beskriver: *”Kokser det er, når du er helt vildt skæv eller påvirket”* (Bilag 8: 25). Amalie beskriver en anden betydning:

”Altså de kokser rigtig meget, fordi de godt kan lide at træde på en på en for sjovt. De er pisseligeglade. For eksempel ”Ham der pisser mig af og han er fucking dum” og så finder man en hel masse om dem” (Bilag 4: 8).

Ovenstående viser hvordan de unge indarbejder nye ord i deres subkulturelle diskursive repertoire til at udtrykke sig om deres praksisser inden for feltet. Det tyder altså på, at de unge benytter såvel “shu” som er lånt fra rapkulturen, men også det “at kokse”, som i mainstreamsamfundet bliver benyttet i sammenhæng med at “der gik koks i det” eller som et udtryk for at en person er meget påvirket af stoffer, og ændrer dets betydning inden for (sub)kulturen. På den måde indeholder stiliseringen inden for (sub)kulturen en sproglig bricolage, der låner sproglige begreber fra både mainstreamkulturen og den mere gadeorienterede rapkultur. Yderligere kan der på baggrund af den måde, de unge har nyfortolket udtrykket at ‘kokse’ argumenteres for, at dette afspejler, hvor stor en indflydelse magtdemonstration har i (sub)kulturen. At ‘kokse’ kan anses som en måde, hvorpå de unge indirekte tester hinandens evne til at udvise styrke og mod til at stå op for sig selv på. På den måde legaliseres denne form for diskursiv magtudøvelse i (sub)kulturen gennem påstanden om, at det er “for sjovt”,

hvilket efterlader ofret for denne magtudøvelse forsvarsløs, da mangel på modstand vil være et svaghedstegn og modstand vil blive anset som en overreaktion. Der kan, jævnfør Anderson, argumenteres for, at man mister respekt, hvis man ikke formår at vise styrken til at konfrontere eller være kold nok til fuldstændig at ignorere de andres koks. Dette kan betyde, at man kan være mere udsat for verbale overgreb i fremtiden.

Det tyder ydermere på, at der er nogle sproglige attituder blandt de unge i (sub)kulturen, som differentierer sig fra måden, hvorpå andre jævnaldrende taler. Hertil siger Sofie: *"Sproget heroppe det er lidt hård. Det er nok ikke designet for børn"* (Bilag 3: 12). Hvortil Julian nævner: *"fuck dig", og lidt i den dur*" (Bilag 7: 14). Dette tegner et billede af, at essensen af sproget i (sub)kulturen er hensynsløs og hård, hvilket kan afspejle den maskulinitet som, jævnfør den neobirminghamske ramme, implicit ligger i gadekulturer, hvor det at udtrykke sig i hårde vendinger kan være en beskyttende og statusgivende faktor. I den forbindelse peger Sofies udsagn på, at disse maskuline sproglige praksisser også influerer på pigernes måde at kommunikere med hinanden:

"Her kalder alle piger hinanden ludere. Sproget heroppe er mere åbent, og man forstår godt hinandens humor, at man ikke mener det seriøst. Vi bliver nok ikke så hårdt stødt, fordi vi kender hinanden heroppe" (Bilag 3: 8).

At pigerne benytter sig af ordet "luder" om hinanden, er også hvad pædagogen Kjelds påpeger og tilføjer: *"hvorfør gør du egentlig det. Prøv lige at tænke, hvad folk tænker, når du går igennem byen (...) De synes ikke at det er fedt, hvis drengene siger ludere, men pigerne omtaler sig selv som ludere"* (Bilag 8: 12, 31). Hertil forklarer Sofie, at 'luder' skal forstås som et synonym for 'skatter' (Bilag 3: 8).

Sprogbrugen kan i den forbindelse anses som en diskursiv (sub)kulturel bricolage, hvor forskellige samtidige strømninger og (sub)kulturens iboende maskulinitet har indflydelse på pigernes grove sprogbrug helt generelt, men også internt mellem dem. Det kan antages at netop denne måde hvorpå pigerne 'reclamer' ordet ludere, ubevidst er inspireret af fjerdebølgefeminismen, der søger at fratage magten fra dem der anvender ordet negativt til at fornærme og udskamme (Information, 2017). Dette kan dermed anses som pigernes måde at opnå berettigelse i et mandsdomineret felt, ved at tage definitionsmagten over sexistiske udtryk. Pigernes sprogbrug kan således også anses som bricolage, der på den ene side er influeret af strømninger fra en maskulin gadeorienteret (sub)kultur og på den anden side feministiske strømninger fra mainstreamkulturen.

Det viser sig ydermere at navnligt den “risikovillige” gruppes adfærd er influeret af rapkulturen, som udover at repræsentere maskulinitet også repræsenteres af personer af anden etnisk herkomst end dansk, hvilket ovenstående beskrivelse af musikken som “kebabrap” henviser til. Dette kommer blandt de “risikovillige” til udtryk i bestemte attituder, sprogbrug og accenter, hvilket majoriteten af de unge “ikke magter at høre på” (Bilag 7: 30). Hertil nævner pædagogen Thomas:

”Der var nogen der fik den der accent af noget Aarhus 2. generation. ”Hvorfor lyder du som en plastikperker”? Vi har en gruppe, der kalder hinanden ‘bro’, og folk går lidt og griner af dem. Jeg tror at man skiller sig lidt ud, hvis man har det der tøjmessige og musik (stil)” (Bilag 8: 13).

Netop det at tale som en ‘plasticperker’ eller at se ud som én, afgrænser sig ikke til en bestemt etnisk race, men er øjensynligt en del af den “risikovillige” gruppes koder for statusgivende stilisering, selvom denne gruppe ikke nødvendigvis er af anden etnisk herkomst. Hertil siger Mikkel, at det kan være: “Den hvideste skid. Den mest danske dansker der lige pludselig begynder at snakke wallah wallah”. Hertil tilføjer han, at han tror at disse personer føler sig som værende i toppen af hierarkiet:

“Der er ikke nogen, der bestemmer over dem. Så sidder jeg og tænker ”Hold nu jeres kæft”. Det kan godt lyde arrogant, men jeg ser dem langt under mig, for jeg kan godt tage mig sammen. Jeg går i normal skole. De kan ikke engang tage sig sammen til at stå tidligt op om morgenen” (Bilag 5: 23).

Frank beskriver hertil den “risikovillige” gruppes adfærd:

”De skal lige lidt ekstra ud med armene. Så tænker jeg ”fuck nogle tegninger”. Det er dem der gerne vil det her miljø, men som ikke rigtig er højt nok i hierarkiet, eller har noget at have det i. Så er det måske lidt nemmere at spille stor” (Bilag 6: 13).

Der kan herigennem argumenteres for, at den “risikovillige” gruppe indlejrer attituder stærkt inspireret af rapkulturen og maskuline gadelogikker fra Århus’ ghettoområder for at fremstå fysisk stærke, overlegne og intimiderende. Dette kommer helt konkret til udtryk i, at de imiterer sprog og udtale, som praktiseres i ghettoområder samt at de kropsligt og verbalt forsøger at fylde mere, hvilket kan være et udtryk for performativ maskulinitet og kropslig kapital. Dette kan forklares med, at netop

denne gruppes følelse af fremmedgørelse fra det konventionelle samfund antagelsesvist er større end majoriteten i (sub)kulturen og at de dermed gennem rapmusikken og ghettokulturen, lærer at imitere disse ghettoudtryk, hvilket, jævnfør Anderson, kan få dem til at fremstå hårdere. Når den måde som de "risikovillige" iscenesætter sig selv på ikke skaber respekt blandt majoriteten af de unge, kan det antages at skyldes, at de unge der tilhører majoriteten, som tidligere nævnt, anser positive (selv)følelser og evnen til at hvile i sig selv som statusgivende. Når de "risikovillige" påtager sig en persona for at opnå status, der ikke er i overensstemmelse med deres socialiserede erfaringer (habitus) eksempelvis kultur, sprog, attitude og etnicitet kan dette formodentligt virke påtaget på resten af de unge inden for (sub)kulturen. Det kan antages at denne påtagede persona, der har til formål at indbringe status faktisk får modsat effekt, da den afslører at personerne ikke har (selv)følelserne til at stole på, at de kan indbringe status med deres eget socialiserede subjekt. Da den bredere (sub)kultur mellem de unge i større eller mindre grad er influeret af gadeorienterede koder, vil en følge heraf, jævnfør Anderson, være at de fleste unge i varierende grad benytter sig af attituder, som har til formål at opretholde deres status i (sub)kulturen, men også har til formål at beskytte dem mod verbale og fysiske angreb.

Konklusion

Konklusionen har til formål at besvare følgende: *“Hvad konstituerer (sub)kulturen blandt de unge brugere af InFusion, og hvilke sociale logikker ligger bag denne kulturs eksistensgrundlag og de unges deltagelse i den“* på baggrund af analysen.

Grundlæggende er det der konstituerer (sub)kulturen mellem de unge udsathed og fremmedgørelse fra det konventionelle samfund, grundet utilstrækkelige konventionelle kapitaler. De unge finder derfor sammen i en (sub)kultur, hvor særegne sociale logikker skaber fundamentet for, hvordan de unge kan opnå status gennem loyalitet, voldsparathed, kriminalitet. Internt i (sub)kulturen findes der forskelligartede del-grupper, hvor de mest kontrære viser sig at være “majoriteten” og de “risikovillige”. Majoriteten har den overordnede definitionsmagt i forhold til (sub)kulturens sociale logikker for adfærd og status, hvilket medvirker til at den “risikovillige” gruppe placerer sig relative lavt i (sub)kulturens statushierarki, da deres sociale logikker, bærer præg af relativt større risikovillighed og respektløshed. Positive (selv)følelser, evnen til at hvile i sig selv og at være i stand til at udstråle ligegyldighed, bliver i (sub)kulturen anset som statusgivende, da det er et bevis på tidligere opnået anerkendelse og deraf symbolsk kapital. Den sociale logik omkring loyalitet beror på, det behov de unge har for at kunne stole på hinanden, grundet den usikkerhed som ligger latent i (sub)kulturen og de dertilhørende afvigende aktiviteter. Det viser sig at loyalitet er statusgivende, hvorimod illoyal og “snitche” til eksempelvis politiet kan lede til statustab og i værste tilfælde ledes til eksklusion. De sociale logikker omkring voldsparathed er komplekse og indbefatter at besidde styrke og mod både fysisk og verbalt til afskrækkelse og beskyttelse mod venner eller rivaler, der truer deres placering i statushierarkiet. Denne iboende trussel for konfrontation medvirker til, at de unge finder det særligt statusgivende, at turde konfrontere rivaler og hævne sig. Her er det mere statusgivende at kunne forsvare sig selv end at være nødsaget til at få vennernes hjælp. Netværket af voldsparate og afskrækkende venner er dog en beskyttende og statusgivende faktor, hvorfor de unge kan have motivation for at søge mod relationer til mere kriminelle miljøer. I relation til voldsparathed er evnen til at kunne vurdere karakteren af modstanderes versus eget netværks volumen og fysiske kunnen, en social logik som beror på at være i stand til at forsvare egen ære. Der er yderligere en social logik, som fordrer at man skal være i stand til at vurdere, hvorvidt der kan opnås størst status at involvere sig i en konfrontation, eller undlade at engagere sig i konfrontationen og dermed sende en subtil besked til modtageren om at vedkommendes alder eller fysiske kunnen er underlegen. De unge kan i den forbindelse være kritiske i forhold til, hvorvidt de finder det nødvendigt at intervenere

i selvforskyldte eller uberettigede slåskampe, hvor det først er vennernes funktion at gribe ind, når det vurderes at fysisk opbakning er nødvendigt. Radikal voldsparathed viser sig dermed ikke at være statusgivende, hvorimod italesættelse af voldsparathed paradoksalt nok, er yderst statusgivende såfremt at det er bevist i praksis. De sociale logikker der forbinder sig til salg af stoffer er, at det giver realistiske udsigter til økonomisk succes, og deraf en statusgivende livsstil. Hvorimod de sociale logikker der ligger bag motivationen for tyveri i højere grad er tilskrevet spænding og eufori end den økonomiske og materielle vinding. Kriminalitet og i særdeleshed tyveri, kan ydermere have en personlig og interpersonel fascinationseffekt, hvor modet, kreativiteten og fortællingen om, at have overlistet vogterne af en genstand, anses som statusgivende i (sub)kulturen. Generelt er der i forbindelse med kriminalitet en social logik omkring, at pigerne ikke skal indblandes i kriminalitet, da de i (sub)kulturen bliver tilskrevet nogle kønnede værdier, som ikke er i overensstemmelse med kriminel adfærd, hvorfor drengene skærmer dem fra kriminel aktivitet og pigerne endvidere selv tager afstand herfra. I den forbindelse kan det være statusgivende for pigerne at have voldsparate og afskrækkende drengvenner, der kan beskytte dem. Stofbrug er en integreret del af (sub)kulturen, hvilket understreger den risikovillighed som de unge bær præg af, men som også har den konsekvens at nogle af de unge i forsøget på at tilhøre fællesskabet har sociale logikker om at stofbrug er normalt eller skal accepteres, for at man kan indgå i (sub)kulturen. De sociale logikker som eksisterer i (sub)kulturen kommer til udtryk i stiliseringsprocesserne internt mellem de unge, hvilket deres sproglige såvel som kropslige fremtræden bærer præg af. Disse stiliseringer er en bricolage, hvor sproglige udtryk fra mainstreamsamfundet, ghettokulturen, fjerdebølgefeminisme og rapmusikken nyfortolkes og formes efter de praksisser og sociale logikker, der finder sted inden for (sub)kulturen. Sproget er generelt præget af maskulin hårdhed og hensynsløshed, hvor ordet 'koks' er en videreudvikling af et mainstream-ord, som de unge bruger til at udøve magt for indirekte at teste hinandens evner til at forsvare sig selv. Ydermere har den danske rapmusik indflydelse på, de unges gadeorienterede livsstil, da den på den ene side har en retfærdiggørende og forstærkende indflydelse på de unges livsstil, selvbillede og verdensforståelse, og på den anden side giver de unge et diskursivt repertoire, hvorigennem de bliver i stand til at fortolke og udtrykke deres egen livssituation. Som en subtil reaktion på den maskuline diskurs i (sub)kulturen, kan pigernes brug af ordet "luder" som synonym for "skat", være en måde hvorpå de søger at ændre værdien af negative ladede sexistiske sprogbrug til en positiv diskurs omkring kvinder internt mellem pigerne. Man kan særligt i den "risikovillige" gruppe fornemme en inspiration fra rapkulturen, som repræsenterer maskulinitet og ghettomentalitet, hvilket eksempelvis kan ses i deres sprogbrug, udtale og fremtoning, hvor igennem

de forsøger at fremstå fysisk stærke, overlegne og intimiderende. Majoriteten af de unge i (sub)kulturen finder dog dette latterligt og påtaget, da de oplever at dette ikke stemmer overens med deres socialiserede erfaringer (habitus). Med udgangspunkt i ovenstående kan det konkluderes at disidentifikation mellem (sub)kulturen og det konventionerne samfund forstærker en polarisering mellem grupperne, hvilket kommer til udtryk i “os”, som er de sjove og “dem”, som er de kedelige. Ydermere kommer omverdenens stigmatisering af (sub)kulturen til at have en kontraproduktiv effekt, da de iboende sociale logikker og fremmedgørelsen derigennem forstærkes, hvilket kommer til udtryk i at de unges territoriale tilgang til det offentlige rum.

Perspektivering

Som nævnt er undersøgelsen et casestudie, som søger at beskrive, hvordan socialt udsatte og fremmedgjorte unge konstituerer en kultur i fællesskab, samt hvilke sociale logikker der gør sig gældende, med det formål at kunne generalisere fundene ud på lignende cases med lignende kontekstuelle omstændigheder med det sigte kunne bidrage til fremtidig kriminalpræventivt arbejde. I den forbindelse er det værd at knytte nogle kommentarer til hvad eventuelle forebyggelsestiltag burde fokusere på, på baggrund af undersøgelsens fund. Der er en generel tendens til at forebyggelse bliver anset som bløde tiltag, der primært er rettet mod børn og unge mennesker, hvorimod tiltag, der involverer efterretning, anholdelser, efterforskning og straffe af kriminelle handlinger, anses som "ægte" kriminalitets bekæmpelse, selvom dette er en gammeldags og uproduktiv tilgang (Bjørge 2016: 1). Idet Denne undersøgelse tager udgangspunkt i (sub)kultur, vil der her blive argumenteret for hvorfor den sociale kriminalpræventive strategi, med udgangspunkt i nærværende undersøgelses resultater, med fordel kunne anvendes. For det første søger denne tilgang at bekæmpe de strukturelle faktorer, herunder social ulighed og fremmedgørelse, som kriminaliteten er et produkt af (Bjørge 2016: 11), hvilket undersøgelsens neobirminghamske tilgang netop er centreret omkring. I forbindelse med dette hævder Sandberg & Pedersen (2011) at velfærdsmodellen som benyttes i de nordlige lande, blot tilbyder marginaliserede unge en offer-identitet som eksempelvis "kontanthjælpsmodtager", hvilket mange unge stolte mænd ikke finder attraktiv, hvorfor de søger andre sociale identiteter, som er mere bemyndigende. De? argumenterer i den forbindelse for, at der uanset hvor stort økonomisk råderum forebyggelsesindsatser ville have, ville denne indsats mislykkes, medmindre der på et strukturelt plan skabes rum for alternative attraktive identiteter for disse marginaliserede unge (Sandberg & Pedersen 2011: 169). Dog vil der her blive lagt vægt på, hvordan man på mesoniveau kan forebygge kriminalitet og afvigende adfærd, hvor InFusions fordomsfri og nysgerrige pædagogiske tilgang til de unge, først og fremmest orienterer sig mod forebyggelse gennem hvad Bjørge (2016) kalder *moralske barrierer*. Pædagogernes formål er i den forbindelse, på baggrund af uformel kontrol, at skabe en positiv socialisering, som har til formål at få de unge til at internalisere normative barrierer mod kriminalitet og afvigende adfærd (Bjørge 2016: 16). Dog peger dette aspekt blot på pædagogernes rolle i de unges liv, men som nærværende undersøgelse peger på, er der internt mellem de unge nogle eksklusionsprocesser mellem majoriteten af de unge og de "risikovillige", hvor de "risikovillige" generelt er mere gadeorienterede end majoriteten, hvilket pædagogerne har meget lidt direkte indflydelse på.

Man kan på den ene side antage at pædagogernes moralske barrierer har haft indflydelse på majoriteten af de unge, men modsat kunne man antage at netop majoriteten af de unge er den gruppe, som er mindst socialt udsatte og fremmedgjorte, hvorfor de uanset InFusions eksistens, var mindre tilbøjelige for at begå kriminalitet. I den forbindelse kan det antages at pædagogernes socialiserende og moraliserende rolle, internaliseres i en del af de unge, men måske ikke den mest gadeorienterede del, som dermed selv på InFusion antagelsesvist oplever en form for fremmedgørelse og eksklusion, hvilket formodentligt vil afholde nogle af de mest gadeorienterede og kriminaliserede fra at bruge netop dette sted. Dog vil der i flere kriminologiske sociale læringsteorier argumenteres for, at der i et ungdomstilbud for socialt udsatte og fremmedgjorte, vil være grundlag for at udvikle en kriminel subkultur, hvor kriminalitet betragtes som normalt, hvilket øger sandsynligheden for, at unge enten lærer eller fortsætter kriminelle aktiviteter (Sutherland 1939). Dog må argumentet for InFusions kriminalpræventive værdi, være at alternativet for en stor gruppe af disse unge er, at de hang ud på gaden, uden noget bestemt formål og uden voksen supervision, hvilket både bevirker at de møder ældre og mere gadeorienterede eller kriminelle personer, som dermed ville forme deres moralske kompas, hvilket både ville forhøje risikoen for at de unge blev kriminelle samt forhøje risikoen for, at de unge blev en del af et mere organiseret bandemiljø, hvilket blot ville gøre deres fremmedgjorthed større og deres sociale logikker mere gadeorienterede.

Litteraturliste

Anderson, Elijah (2001): *Code of the Street - Decency, Violence, and the Moral Life of the Inner City*. 1th. edition. New York: Ww Norton & Co.

Antoft, Rasmus & Heidi Salomonsen (2012): "Det kvalitative casestudium - introduktion til en forskningsstrategi" i Rasmus Antoft, Michael Hviid Jacobsen, Anja Jørgensen og Søren Kristiansen (red.): *Håndværk og Horisonter - Tradition og nytænkning i kvalitativ metode*. 1. udgave, 2. oplag. Odense: Syddansk Universitetsforlag.

Balvig, Flemming (2006): *Den ungdom - om den stadig mere omsiggribende lovlydighed blandt unge i Danmark*. 6. oplag. Glostrup: Det Kriminalpræventive Råd.

Balvig, Flemming; Lars Holmberg og Anne-Stina Jørgensen (2014): "Om forebyggelse og risikoadfærd - erfaringer fra Ringstedforsøget". *NSfK*, 2014: 36-42.

Becker, S. Howard (1963): *Outsiders - the studies in the sociology of deviance*. Cambridge: The free Press.

Bengtsson, Tea Torbenfeldt & Anne-Kirstine Mølholt (2020): "Anonymisering i kvalitative undersøgelser" i Kirsten Elisa Petersen og Lars Ladefoged (red.): *Forskning med børn og unge: Etik og etiske dilemmaer*. 1. udgave, 1. oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Bjørge, Tore (2016): "Introduction: A Comprehensive Model for Preventing Crime" in *Preventing Crime: A Holistic Approach*. 1. udgave, 1. oplag. London: Palgrave-Macmillan.

Bloksgaard, Lotte & Pernille Tanggaard Andersen (2012): "Fokusgruppeinterviewet - Når gruppedynamikken er redskabet" i Michael Hviid Jacobsen og Sune Qvotrup Jensen (red.): *Kvalitative udfordringer*. 1. Udgave, 1. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Bourdieu, Pierre & Löic J. D. Wacquant (1992): *Refleksiv sociologi - mål og midler*. 1. udgave, 7. oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Danmarks Statistik (2020): *Kriminalitet 2019*. 78. årgang. København: Danmarks statistik.

de Vaus, David (2001): "What is research design?" in *Research Design in Social Research*. London: SAGE Publications Ltd.

Det Kriminalpræventive Råd (2013): *Problemskabende ungdomsgrupper i Danmark*. Lokaliseret den 30. februar 2021 på: <https://dkr.dk/media/7343/problemskabende-ungdomsgrupper-i-danmark.pdf>

Flyvbjerg, Bent (2015): "Fem misforståelser om casestudiet" i Svend Brinkmann & Lene Tanggaard (red.): *Kvalitative metoder – en grundbog*. 2. Udgave, 2. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Gilliam, Laura & Gulløv, Eva (2017): "Civilisering og distinktioner - med Norbert Elias i skole og børnehave". *Tidsskrift for Professionsstudier*, Nr. 24, 2017: 6-8.

Halkier, Bente (2015): "Fokusgrupper" i Svend Brinkmann & Lene Tanggaard (red.): *Kvalitative metoder – en grundbog*. 2. Udgave, 2. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Harrits, Gitte Sommer; Carsten Strømbæk Pedersen & Bente Halkier (2012): "Indsamling af interviewdata" i Lotte Bøgh Andersen, Kasper Møller Hansen & Robert Klemmensen (red.): *Metoder i statskundskab*. 2. Udgave, 6 oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Hirschi, Travis (1969): "Social Bond Theory" in Cullen, T. Francis, Robert Agnew and Pamela Wilcox: *Criminological Theory: Past to Present. Essential Readings*. 3rd edition. 6th edition. New York: Oxford University Press.

Information (2017): "'Ludermanifestet' er et 'fuck you' til dem, der vil sætte kvinder i en social skammekrog". Interview, d. 6. oktober. Lokaliseret d. 15. maj 2021 på <https://www.information.dk/kultur/2017/10/ludermanifestet-fuck-you-saette-kvinder-social-skammekrog>

Jacobsen, Michael Hviid (2012): "Adaptiv teori - den tredje vej til viden" i Rasmus Antoft, Michael Hviid Jacobsen, Anja Jørgensen og Søren Kristiansen (red.): *Håndværk og Horisonter - Tradition og nytænkning i kvalitativ metode*. 1. udgave, 2. oplag. Odense: Syddansk Universitetsforlag.

Jensen, Sune Qvotrup (2010): "»Østerbro Outlaws« – om subkulturteori og marginaliserede unge mænd med indvandrerbaggrund". *Tidsskrift for ungdomsforskning*, 10(1), 2010: 3-21.

Jensen, Sune Qvotrup (2012): "Kvalitativ subkulturforskning – At studere kulturel kreativitet på samfundets bund" i Michael Hviid Jacobsen & Sune Qvotrup Jensen (red.): *Kvalitative udfordringer*. 1. Udgave, 1. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Justitsministeriet Forskningskontor (2020): *Udvikling i børne- og ungdomskriminalitet 2006-2019*. København: Justitsministeriet. Lokaliseret den 15. februar 2021 på: https://www.justitsministeriet.dk/sites/default/files/media/Arbejdsomraader/Forskning/Forskningsrapporter/2020/udvikling_i_boerne-og_ungdomskriminalitet_2006-2019.pdf

Järvinen, Margaretha (2013): "Pierre Bourdieu" i Heine Andersen og Lars Bo Kaspersen (red.): *Klassisk og moderne samfundsteori*. 5. udgave, 2. oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Kaspersen, Lars Bo (2013): "Anthony Giddens" i Heine Andersen og Lars Bo Kaspersen (red.): *Klassisk og moderne samfundsteori*. 5. udgave, 2. oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Katz, Jack (1988): "Sneaky Thrills". In *Seductions of crime: Moral and Sensual Attractions in Doing Evil*. New York: Basic Books.

Kristiansen, Søren (2015): "Kvalitative analyseredskaber" i Svend Brinkmann & Lene Tanggaard (red.): *Kvalitative metoder – en grundbog*. 2. Udgave, 2. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Kvale, Steinar & Svend Brinkmann (2015): *Interview – Det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 3. Udgave, 1. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Larsen, Britt Østergaard (2018): "Forebyggelse af børne- og ungdomskriminalitet: Hvad lærte vi af at sænke den kriminelle lavalder og indføre fodlænke til unge?". *Samfundsøkonomen*, Nr. 4, 2018: 5-10.

Matthäus, Sandra (2017): "Towards the Role of Self, Worth, and Feelings in (Re-)Producing Social Dominance. Explicating Pierre Bourdieu's Implicit Theory of Affect". *Historical Social Research*, 42 (4): 75-92.

Moffitt, Terrie E. (1993): "Adolescence-Limited and Life-Course-Persistent Antisocial Behavior: A Developmental Taxonomy", in *Psychological Review*. 100(4), p. 674-701.

Pedersen, Magnus Skovrind & Larsen, Jørgen Elm (2014): "Social stratifikation" i Bent Greve, Anja Jørgensen og Jørgen Elm Larsen (red.): *Det danske samfund*. 1. udgave, 1. oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Pedersen, Maria Libak & Jonas Markus Lindstad (2011): *Første led i fødekæden? En undersøgelse af børn og unge i kriminelle grupper*. København: Justitsministeriets Forskningskontor.

Prieur, Annick (2003): "Senmoderne elendighed - en kommentar om relevansen av Bourdieus bok *La Misère du monde* i Norden i dag". *Sociologisk tidsskrift*, nr. 11, 2003: 300-322.

Riis, Ole (2005): *Samfundsvidenskab i praksis - Introduktion til anvendt metode*. 1. udgave, 2. oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Riis, Ole (2012): "Kvalitet i kvalitative studier" i Michael Hviid Jacobsen & Sune Qvotrup Jensen (red.): *Kvalitative udfordringer*. 1. Udgave, 1. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Sandberg, Sveinung & Willy Pedersen (2011): "*Street capital - Black cannabis dealers in a white welfare state*". Bristol: The Policy Press.

Skeggs, Beverly (2002): "(Dis)Identifications of Class: On Not Being Working Class" in *Formations of Class and Gender: Becoming Respectable*. London: SAGE Publications Ltd.

Socialstyrelsen (2012): *Veje ind og ud af kriminalitet - tidligere kriminelle unges erfaringer*. 1. oplag. Odense: Socialstyrelsen, 2012.

Swartz, David. (1997): *Culture & Power - The Sociology of Pierre Bourdieu*. Chicago: University of Chicago Press.

Sykes, Graham M. & David Matza (1957): "Techniques of Neutralization: A Theory of Delinquency". *American Sociological Review*, 22(2), 1957: 664-670.

Videnskab.dk (2018): "Hvorfor mænd er mere kriminelle end kvinder". Artikel, d 23. marts. Sjøgren, Kristian (2018). *Videnskab.dk*, set d. 15 marts. Link: <https://videnskab.dk/kultur-samfund/hvorfor-er-maend-mere-kriminelle-end-kvinder>

VIVE (2018): *Børn og Unge i Danmark - Velfærd og trivsel 2018*. 6. rapport. Det nationale forsknings- og analysecenter for velfærd. København: VIVE.

Åkerström, Malin & David Wästerfors (2018): "Kvalitative interviews – praktiske råd og analytiske muligheder" i Michael Hviid Jacobsen (red.): *Metoder i kriminologi – Kilder, teknikker og tematikker*. 1. Udgave, 1. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.